Nick Hornby

Totul despre băieţi

Traducere: Andrei Gorzo
Editura Humanitas, 2004

Nick Hornby
Totul despre băieţi
Gollancz, 1988

ebook v1.0

În memoria lui Uz Knights

— V-aţi despărţit?
— Tu faci mişto?
Oamenii credeau destul de des că Marcus făcea mişto, cînd de fapt nu făcea. Nu pricepea şi basta. Să-şi întrebe mămica dacă se despărţise de Roger era ceva perfect rezonabil, îşi zise el: se certaseră tare, apoi intraseră în bucătărie ca să discute în linişte şi la scurtă vreme după aceea ieşiseră cu nişte feţe serioase, iar Roger venise la el, îi strînsese mina, îi urase succes la şcoala lui cea nouă şi apoi plecase.
— De ce-aş face mişto?
— Bun, asta a ce seamănă, după capul tău?
— După capul meu, v-aţi despărţit. Dar voiam să fiu sigur.
— Ne-am despărţit.
— Deci, a plecat?
— Da, Marcus, a plecat.
Nu credea că avea să se obişnuiască vreodată cu treaba asta. Îi plăcuse destul de mult de Roger şi ieşiseră tustrei în oraş de cîteva ori; acum se părea că nu avea să-l mai vadă niciodată. Nu-l deranja, dar era ciudat, dacă stăteai să te gîndeşti. Odată împărţise o toaletă cu Roger, cînd abia se mai ţineau amîndoi să facă pipi după o călătorie cu maşina. Te gîndeşti că, dacă tot ai făcut pipi împreună cu cineva, ar trebui să păstrezi legătura cumva.
— Ce se-ntîmplă cu pizza lui?
Tocmai comandaseră trei pizze cînd începuse cearta, iar comanda încă nu sosise.
— O s-o împărţim. Dacă ne e foame.
— Sînt mari, totuşi. Şi el n-a comandat una cu pepperoni?
Marcus şi mama sa erau vegetarieni, Roger nu era.
— Atunci o s-o aruncăm, spuse ea.
— Sau am putea să dăm la o parte salamul pepperoni. Oricum, nu cred că-ţi pun prea mult. E mai mult brînză cu roşii.

— Marcus, nu-mi stă mintea la pizze în momentul ăsta.
— OK. Scuze. De ce v-aţi despărţit?
— Păi... de-aia, de-ailaltă. Nu prea ştiu cum să explic. Marcus nu se mira că ea nu putea să explice ce se întîmplase. Auzise toată cearta, mai mult sau mai puţin, şi nu înţelesese un cuvînt din ea; o piesă părea să lipsească de undeva. Atunci cînd Marcus şi mămica lui se certau, puteai să auzi bucăţile importante: prea mult, prea scump, prea tîrziu, prea mic, face rău la dinţi, schimbă canalul, lecţiile, fructele. Dar atunci cînd mămica lui se certa cu prietenii ei, puteai să asculţi ore întregi, că tot pierdeai poanta, chestia importantă, partea cu fructele şi lecţiile. Era ca şi cum li se ceruse să se certe, iar ei scoseseră tot ce le trecuse prin cap.
— Avea altă prietenă?
— Nu cred.
— Ai tu alt prieten? Ea rîse:
— Cine ar fi ăla? Tipul care ne-a luat comanda la pizza? Nu, Marcus, n-am alt prieten. Nu-i asta şmecheria. Nu şi atunci cînd eşti o mamă cu serviciu, la treizeci şi opt de ani. E o problemă de timp. Ha! E o problemă de orice. De ce? Te deranjează?
— Nu ştiu.
Şi chiar nu ştia. Mămica lui era tristă, asta ştia - acum plîngea mult, mai mult decît înainte de a se muta la Londra -, dar el nu avea idee dacă povestea asta se lega de prietenii ei. Cam spera să se lege, pentru că arunci avea să se rezolve. Avea să întîlnească pe cineva şi acela avea s-o facă fericită. De ce nu? Mămica lui era drăguţă, aşa credea el, cumsecade, uneori haioasă, iar el îşi închipuia că prin jur trebuiau să existe tone de tipi ca Roger. Dar dacă nu era vorba despre prieteni, atunci el, unul, nu ştia despre ce putea fi vorba, în afară de ceva rău.
— Te supără că am prieteni?
— Nu. Numai Andrew.

— Mda, ştiu că Andrew nu ţi-a plăcut. Dar în general? Nu te supără ideea?

— Nu. Sigur că nu.

— Ai fost foarte bun în toate privinţele. Avînd în vedere că ai trăit două genuri diferite de viaţă.

Înţelegea ce voise ea să spună. Primul gen de viaţă se sfîrsise în urmă cu patru ani, cînd el avea opt, iar mămica şi tăticul lui se despărţiseră; acela era genul normal, plicticos, cu scoală, vacanţă, teme şi vizite în week-end la bunici. Al doilea gen era mai dezordonat, iar în el erau mai mulţi oameni şi locuri: prietenii mamei şi prietenele tăticului; apartamente şi case; Cambridge şi Londra. Nici nu-ţi venea să crezi că atît de multe lucruri puteau să se schimbe numai din cauză că o relaţie se terminase, dar pe el nu-l deranja. Uneori chiar credea că prefera cel de-al doilea gen de viaţă primului. Se întîmplau mai multe şi ăsta trebuia să fie un lucru bun.

În afară de chestia cu Roger, la Londra încă nu se întîmplaseră prea multe. Erau acolo abia de cîteva săp-tămîni - se mutaseră în prima zi a vacanţei de vară - şi pînă acum fusese destul de plictisitor. Mersese împreună cu mămica lui să vadă două filme. Singur acasă 2, care nu era atît de bun ca Singur acasă l, şi Draga,, am mărit copilul, care nu era atît de bun ca Dragă, am micşorat copiii, iar mămica lui spusese că filmele moderne erau prea comerciale şi că pe vremea ei... urmase o chestie, mă rog, nu-şi mai amintea ce anume. Şi merseseră să arunce o privire la şcoala lui, care era mare şi oribilă, rătăciseră prin noul lor cartier, care se chema Holloway şi avea părţi drăguţe şi părţi urîte, şi avuseseră o groază de discuţii despre Londra, despre schimbările care se petreceau în viaţa lor şi despre faptul că toate erau de bine, probabil. Dar de fapt nu făceau decît să stea, aşteptînd ca vieţile lor londoneze să înceapă.

Pizzele sosiră, iar ei le mîncară direct din cutii.

— Sînt mai bune decît alea pe care le mîncam la Cambridge, nu-i aşa? zise Marcus cu voioşie.

Nu era adevărat: era aceeaşi companie de pizza, numai că la Cambridge pizzele nu aveau de făcut un drum atît de lung, deci nu se scurgeau chiar de tot. Dar găsi de cuviinţă să spună ceva optimist:

— Ne uităm la televizor?

— Dacă vrei.

Găsi telecomanda la fundul canapelei şi trecu de pe un canal pe altul. Nu voia să vadă nici un soap, pentru că soap-urile erau pline de necazuri şi se temea că necazurile din soap-uri îi vor aminti mămicii sale de necazurile din viaţa ei. Aşa că se uitară la un documentar despre natură, cu un fel de peşte care trăia în fundul peşterilor şi nu vedea nimic, un peşte căruia nimeni nu-i vedea rostul; nu credea că asta îi va aminti mamei sale de cine ştie ce.

Cît de cool era Will Freeman? Iată cît de cool: în ultimele trei luni, se culcase cu o femeie pe care n-o cunoştea prea bine (cinci puncte). Cheltuise peste trei sute de lire pe o jachetă (cinci puncte). Cheltuise peste douăzeci de lire pe o freză (cinci puncte). (Cum era posibil să cheltuieşti sub douăzeci de lire pe o freză în 1993?) Avea peste cinci albume de hip-hop (cinci puncte). Luase Ecstasy (cinci puncte), dar într-un club, nu doar acasă, ca simplu exerciţiu sociologic (cinci puncte bonus). Intenţiona să voteze cu laburiştii la următoarele alegeri generale (cinci puncte). Cîştiga peste patruzeci de mii de lire pe an (cinci puncte) şi nu trebuia să muncească prea tare pentru ei (cinci puncte, şi îşi mai acorda încă cinci pentru faptul că nu trebuia să muncească deloc pentru ei). Mîncase într-un restaurant care servea polenta şi parmezan ras (cinci puncte). Nu folosise niciodată un prezervativ aromat (cinci puncte), îşi vînduse albumele cu Bruce Springsteen (cinci puncte) şi, în acelaşi timp, îşi lăsase cioc (cinci puncte) şi îl bărbierise la loc (cinci puncte). Veştile proaste erau că nu făcuse niciodată sex cu cineva a cărei fotografie apăruse pe pagina mondenă dintr-un ziar sau o revistă (minus două) şi încă mai credea, ca să fie sincer (iar dacă Will avea ceva care să

aducă a convingere etică, acel ceva era ideea că răspunsul mincinos la un chestionar era foarte rău), că o maşină rapidă te ajuta să impresionezi femeile (minus două). Chiar şi aşa, în total făcea... şaizeci şi şase! După chestionar, el era sub zero! Era gheaţă! Era Frosty Omul-de-zăpadă! Avea să moară de hipotermie. Will nu ştia în ce măsură trebuia să ia în serios figurile astea din chestionare, dar nu-şi putea permite să se gîndească la asta: să fie modelul de tip cool din revistele pentru bărbaţi reprezenta pentru el lucrul cel mai apropiat de o împlinire şi astfel de momente trebuiau păstrate. Sub zero! Mult mai cool decît sub zero nu se putea! Închise revista şi o puse peste grămada de reviste similare pe care le ţinea la baie. Nu le păstra pe toate, deoarece cumpăra prea multe, dar pe-asta nu avea s-o arunce prea repede.

Will se întreba uneori - nu prea des, pentru că speculaţia istorică nu era ceva la care să se dedea frecvent - cum ar fi supravieţuit oamenii ca el cu şaizeci de ani în urmă. („Oamenii ca el” reprezentau, îşi dădea seama, un fel de categorie specializată; de fapt, în urmă cu şaizeci de ani n-ar fi avut cum să existe cineva ca el, deoarece în urmă cu şaizeci de ani nici un adult n-ar fi avut un tată care să facă avere pe aceeaşi cale. Deci atunci cînd se gîn-dea la oamenii ca el, nu se referea la nişte oameni exact ca el, ci doar la unii care nu prea făceau nimic toată ziua şi nici nu voiau să facă mare lucru.) Cu şaizeci de ani în urmă, lucrurile pe care conta Will ca să-i umple ziua pur şi simplu nu existau: nu exista program de televiziune în timpul zilei, nu existau casete video, nu existau reviste lucioase, deci nici chestionare, şi, cu toate că existau, probabil, magazine de discuri, genul de muzică pe care îl asculta el încă nu fusese inventat. (Chiar acum asculta Nirvana sau Snoop Doggy Dogg, şi nu ai fi avut cum să găseşti prea multe lucruri care să sune la fel în 1933.) Deci, ar fi rămas cărţile. Cărţile! Ar fi fost obligat să-şi ia o slujbă, aproape cu certitudine, pentru că altfel ar fi luat-o razna. Dar acum era

simplu. Aproape că existau prea multe lucruri de făcut. Nu mai erai obligat să ai o viaţă proprie; puteai să te zgîieşti peste gard la vieţile altora, aşa cum erau trăite în ziare, în EastEnders, în filme şi în jazzul minunat de trist ori în melodiile rap dure. Will cel de la douăzeci de ani ar fi rămas surprins şi poate dezamăgit aflînd că va ajunge la treizeci şi şase de ani fără să-şi găsească o viaţă proprie, dar Will cel de treizeci şi şase de ani nu era deosebit de nefericit din cauza asta; era mai puţină harababură, oricum.

Harababură! Casa lui John, prietenul lui Will, era plină de aşa ceva. John şi Christine aveau doi copii - cel de-al doilea se născuse săptămîna trecută şi Will fusese convocat să se uite la el -, iar casa lor era, Will nu-şi putea stăpîni gîndul, o ruşine. Bucăţi de plastic viu colorat erau presărate pe toată podeaua, casete video scoase din carcase zăceau pe lîngă televizor, cuvertura albă a canapelei arăta de parcă fusese folosită ca o uriaşă hîrtie igienică, deşi Will prefera să creadă că petele erau de la ciocolată... Cum puteau nişte oameni să trăiască aşa?

Christine apăru ţinîndu-l pe bebeluşul cel nou, în timp ce John era la bucătărie, făcîndu-i o ceaşcă de ceai.

— Asta e Imogen, spuse ea.

— Aha, spuse Will. Aşa, deci.

Ce trebuia să spună în continuare? Ştia că mai era ceva, dar nici să-l omori nu-şi mai amintea ce.

— Este...

Nu. Nu-i mai revenea, îşi concentra eforturile conversaţionale asupra lui Christine:

— Şi tu ce mai faci, Chris?

— Păi, ştii cum e. Cam terminată.

— Te-ai consumat la greu?

— Nu. Pur şi simplu am făcut un copil.

— Aha. Aşa, deci.

Se întorceau la nenorocitul de copil.

— Bănuiesc că e destul de obositor.

Lăsase să treacă o săptămîna, ca să nu mai fie obligat să vorbească despre lucruri de-astea, dar nu-i folosise la nimic. Şi acum tot despre asta vorbeau.

John intră cu o tavă şi trei căni de ceai.

— Azi Barney e la bunică-sa, spuse el, fără nici o legătură din punctul de vedere al lui Will.

— Ce mai face Barney?

Barney făcuse doi ani, asta era tot ce făcuse Barney, deci nu interesa pe nimeni, cu excepţia părinţilor, însă din nou, din motive pe care nu le va pătrunde niciodată, aparent se aştepta un comentariu din partea lui.

— E bine, mersi de întrebare, spuse John. E un împeli-ţat şi jumătate, recunosc, şi nu prea ştie cum s-o ia pe Imo-gen, dar... e drăguţ.

Will se mai întîlnise cu Barney şi ştia sigur că nu era drăguţ, dar preferă să treacă peste acest non sequitur.

— Dar tu ce mai faci, Will?

— Bine, mersi.

— Încă nu-ţi doreşti şi tu o familie?

Mai curînd aş mînca unul dintre scutecele murdare ale lui Barney, răspunse el în gînd.

— Încă nu, rosti apoi cu voce tare.

— Ne îngrijorezi, spuse Christine.

— Mă simt OK aşa cum sînt, mersi.

— Poate, spuse Christine cu suficientă.

Ăştia doi începeau să-i facă rău, fizic. Faptul că aveau copii era şi aşa destul de rău; de ce mai voiau să perpetueze eroarea originară, încurajîndu-şi prietenii să facă la fel? Will era convins de ani buni că puteai să treci prin viată fără să atragi nefericirea asupra ta, aşa cum o făceau John şi Christine (şi era sigur că erau nefericiţi, deşi reuşiseră să ajungă la un stadiu ciudat de spălare a creie-relor, care îi împiedica să-şi recunoască propria nefericire). Sigur că aveai nevoie de bani - singurul motiv de a face copii, din perspectiva lui Will, era ca să aibă cine să te îngrijească, atunci cînd eşti bătrîn, inutil şi amărît -, dar el

avea bani, deci îşi putea permite să evite harababura, cuverturile de hîrtie igienică şi nevoia jalnică de a-ţi convinge prietenii că şi ei ar trebui să fie la fel de nenorociţi ca tine.

Pe vremuri John şi Christine erau chiar OK, pe bune. Pe vremea cînd Will se întttnea cu Jessica, mergeau la club toţi patru de două ori pe săptămînă. Jessica şi Will se despărţiseră cînd Jessica voise să schimbe aiureala şi frivolitatea pe ceva mai solid; Will îi simţise lipsa, temporar, dar mult mai tare ar fi simţit lipsa ieşirilor la club. (O mai vedea din cînd în cînd, la cîte-o pizza de prînz, iar ea îi arăta poze de-ale copiilor ei şi îi spunea că el îşi irosea viaţa, că nu ştia ce înseamnă, el îi spunea ce noroc pe capul lui că nu ştia ce înseamnă, ea îi spunea că oricum n-ar fi în stare să se descurce, iar el îi spunea că nu avea de gînd să afle dacă ar fi sau nu; apoi stăteau în tăcere şi se holbau unul la altul.) Acum iată că John şi Christine se angajaseră pe drumul Jessicăi spre uitare, iar el nu mai avea ce face cu ei. Nu voia să o cunoască pe Imogen, nici să afle ce mai face Barney, nu mai voia să audă de oboseala Christinei, iar altceva nu mai era de capul lor. De-a-cum încolo nu se va mai obosi cu ei.

— Ne întrebam, spuse John, dacă ai vrea să fii naşul lui Imogen?

Stăteau amîndoi cu un zîmbet de anticipare pe feţe, de parcă el s-ar fi pregătit să sară în picioare, să izbucnească în plîns şi să-i tăvălească pe covor într-o îmbrăţişare euforică. Will rîse neliniştit.

— Naş? Biserică, tot tacîmul? Cadouri de aniversare? Adopţie, dacă muriţi într-un accident de maşină?

— Îhî.

— Vă arde de bancuri.

— Ne-am gîndit întotdeauna că ai nişte profunzimi ascunse, spuse John.

— Păi să vedeţi, de fapt n-am. Sînt foarte superficial. Încă zîmbeau. Încă nu se prinseseră.

— Ascultaţi. Sînt mişcat că m-aţi întrebat. Dar nu-mi pot imagina ceva mai rău. Zău. Chiar nu e genul meu.

Nu mai zăbovi mult.

Două săptămîni mai tîrziu, Will o cunoscu pe Angie şi deveni pentru prima oară tată vitreg temporar. Poate că, dacă şi-ar fi călcat pe mândrie şi pe ura faţă de copii, de familie, de viaţa casnică, de monogamie şi de culcatul devreme, ar fi scăpat de o groază de încurcături.

În noaptea de după prima sa zi, Marcus se trezi l cam din jumătate în jumătate de oră. Îşi dădea seama de asta după acele luminoase ale ceasului cu dinozaur: 10.41, 11.19, 11.55, 12.35,12.55, 1.31... Nu-i venea să creadă că va fi nevoit să se întoarcă acolo în dimineaţa următoare, în dimineaţa de după, în dimineaţa de după dimineaţa de după şi... bun, după aceea venea week-end-ul, dar trebuia să revină cam în fiecare dimineaţă pentru tot restul vieţii, mai mult sau mai puţin. De fiecare dată cînd se trezea, primul său gînd era că trebuia să existe vreo cale de a depăşi, de a ocoli sau de a învinge acest sentiment oribil; de cîte ori îl mai supărase ceva înainte, în general apăruse o soluţie - constînd cu precădere în a-i spune mămicii sale ce-l supăra. Dar de data asta ea nu putea face nimic. N-o să-l mute la altă şcoală, şi chiar dacă o s-o facă, mare lucru n-o să schimbe. Va rămîne cine era şi asta, avea el impresia, era problema esenţială.

Pur şi simplu nu-i picau bine şcolile, în orice caz, nu şcolile gimnaziale. Asta era. Şi cum poţi să-i explici asta cuiva? Era OK să nu-ţi pice bine anumite lucruri (deja ştia că nu-i picau bine petrecerile, pentru că era prea timid, sau pantalonii largi, pentru că avea picioarele prea scurte), dar să nu-ţi pice bine şcoala era o mare problemă. Toată lumea mergea la şcoală. Nu existau ocolişuri. Ştia că unii copii învăţau acasă, de la părinţi, dar mămica lui nu putea să facă asta pentru că mergea la serviciu. Numai dacă o plătea ca să-l înveţe - dar ea îi spusese nu demult că la slujbă lua trei sute cincizeci de lire pe săptămînă. Trei sute

cincizeci de lire pe săptămînă! De unde să facă el rost de atîţia bani? Nu printr-o colectă, de asta era sigur, în rest, singurul gen de persoană care îi venea în minte şi care nu mergea la şcoală era genul Macaulay Culkin. Odată dăduseră ceva cu el la emisiunea de sîmbătă dimineaţa şi ziceau că el învăţa într-un fel de rulotă cu un profesor particular. Se gîndea că asta ar fi OK. Mai mult decît OK, fiindcă Macaulay Culkin probabil că primea trei sute cincizeci de lire pe săptămînă, poate chiar mai mult, ceea ce însemna că, dacă el ar fi Macaulay Culkin, ar putea să-şi plătească mama ca să-l înveţe. Dar dacă a fi Macaulay Culkin însemna a fi bun la actorie, atunci adio: el era de cacao la actorie, pentru că nu-i plăcea deloc să stea în picioare în faţa lumii. Tocmai de-asta ura şcoala. De-asta dorea să fie Macaulay Culkin. Şi de-asta nu va fi niciodată Macaulay Culkin, nici măcar într-o mie de ani, darămite în următoarele cîteva zile. Va fi nevoit să meargă la şcoală a doua zi.

Gîndurile din noaptea aceea îi circulară prin cap ca nişte bumeranguri: cîte-o idee zbura pînă hăt departe, pînă la o rulotă din Hollywood, şi un timp, după ce luase cea mai mare distanţă posibilă faţă de şcoală şi de realitate, era destul de fericit; apoi ideea îşi începea călătoria de întoarcere, îl pocnea în cap şi îl lăsa exact în locul de unde pornise. Şi în tot acest timp se apropia din ce în ce mai mult de dimineaţă.

La micul dejun tăcu.

— O să te obişnuieşti cu asta, îi spuse mămica sa în timp ce îşi mînca cerealele, probabil pentru că părea amărît.

El se mulţumi să dea din cap şi să-i zîmbească; era lucrul de bun-simţ care se spunea în situaţiile astea. Existaseră momente cînd ştiuse, undeva înăuntrul lui, că se va obişnui cu asta, indiferent ce era, căci ştia că unele lucruri grele deveneau mai uşoare după foarte puţin timp. A doua zi după plecarea tatălui său, mămica lui îl dusese la Glastonbury cu prietena ei Corinne şi se distraseră grozav

într-un cort. Dar treaba asta nu putea decît să se înrăutăţească. Acea primă, teribilă, oribilă, înfricoşătoare zi avea să fie cea mai bună faţă de cele ce vor urma.

Ajunse devreme la şcoală, intră în clasă şi se aşeză în bancă. Acolo era oarecum în siguranţă. Copiii care îl persecutaseră ieri probabil că nu erau genul care să ajungă la şcoală la prima oră; erau cine ştie unde, fumînd, drogîndu-se şi violînd oameni, îşi zise el sumbru, în clasă erau două fete, dar nu-l băgară în seamă, asta dacă nu cumva fornăitul de rîs pe care îl auzi în timp ce îşi scotea manualul avea vreo legătură cu el.

Ce era de rîs? Pe bune că nu mare lucru, dacă nu eşti genul de persoană care pîndeşte permanent ceva de care să rîdă. Din păcate, exact genul acesta de persoane erau cei mai mulţi copii, după experienţa lui. Patrulau pe coridoarele scolii ca nişte rechini, numai că ţinta lor nu era carnea, ci pantalonii nepotriviţi, freza nepotrivită sau pantofii nepotriviţi, oricare dintre acestea sau toate la un loc excitîndu-i pînă la turbare. Din moment ce purta de obicei pantofii nepotriviţi sau pantalonii nepotriviţi, iar freza sa era mereu nepotrivită, în fiecare zi a săptămînii, nici nu trebuia să facă mare lucru ca să-i înnebunească.

Marcus ştia că era ciudat şi ştia că parte din motivul pentru care era ciudat era faptul că semăna cu mămica lui. Ea pur şi simplu nu se prindea de nici o culoare, îi spunea mereu că numai oamenii superficiali emiteau judecăţi pe baza hainelor sau a părului; nu voia ca el să se uite la tembelizor, să asculte muzică tembelă ori să joace jocuri tembele pe computer (credea că toate erau tembele), ceea ce însemna că, dacă îşi dorea să facă vreunul dintre lucrurile pe care orice alt copil le făcea tot timpul, era nevoit să parlamenteze cu ea ore întregi. De obicei pierdea, iar ea era atît de bună la parlamentari, încît lui îi părea bine că pierdea. Ştia să-i explice de ce era mult mai bine să asculte Joni Mitchell şi Bob Marley (care, în-tîmplător, erau cîntăretii ei preferaţi) decît Snoop Doggy Dogg şi de ce era

mai important să citească decît să se joace pe Gameboy-ul pe care i-I dăduse tăticul lui. Dar el nu le putea transmite nimic din toate acestea copiilor de la şcoală. Dacă ar încerca să-i spună lui Lee Hartley - cel mai mare, mai zgomotos şi mai rău dintre copiii pe care-i cunoscuse ieri - că îl dezaproba pe Snoop Doggy Dogg, pentru că Snoop Doggy Dogg avea o atitudine urîtă faţă de femei, Lee Hartley l-ar pocni sau i-ar zice într-un fel în care nu ţinea să i se zică. La Cambridge nu era chiar aşa rău, pentru că acolo erau o grămadă de puşti cărora nu le pica bine şcoala şi o grămadă de mămici din cauza cărora erau aşa, dar la Londra era altfel. Copiii erau mai duri, mai răi şi mai putin înţelegători, iar lui i se părea că, din moment ce mămica îl făcuse să schimbe şcoala numai pentru că ea găsise o slujbă mai bună, ar fi trebuit să aibă măcar decenţa de a termina cu chestiile gen hai-să-dis-cutăm-despre-asta.

Acasă era destul de fericit ascultînd Joni Mitchell şi citind cărţi, dar la şcoală nu-i făcea nici un bine. Era ciudat, pentru că majoritatea oamenilor credeau, probabil, că din contră, dacă citeai cărţi acasă, asta trebuia să te ajute, dar nu-l ajuta; îl făcea mai altfel, pentru că era mai altfel se simţea stingherit, şi pentru că se simţea stingherit, simţea cum se îndepărta plutind de toţi şi de toate: copii, profesori şi lecţii.

Nu era doar vina mămicii. Uneori era ciudat numai din cauza a ce era el, nu din cauza a ce făcea ea. De exemplu, cîntatul... Cînd va învăţa cum stă treaba cu cîntatul? Avea mereu o melodie în cap, dar din cînd în cînd, cînd era agitat, melodia reuşea cumva să scape afară. Dintr-un motiv sau altul, nu recunoştea deosebirea dintre înăuntru şi afară, pentru că nu părea să existe vreo deosebire. Era ca atunci cînd înoţi într-o piscină încălzită, într-o zi călduroasă, şi ieşi din apă fără să-ţi dai seama că ai ieşit, pentru că temperatura e la fel; cam asta părea să se întîmple cu cîntatul. În fine, un cîntec scăpase afară ieri, în timpul orei de engleză, cînd profesoara citea; dacă voiai să

faci lumea să rîdă de tine, dar chiar să rîdă pe bune, descoperise că modalitatea cea mai bună, chiar mai bună decît să ai o freză nasoală, era să cînţi cu voce tare cînd restul lumii din clasă tace şi se plictiseşte.

În dimineaţa aceasta îi merse bine pînă la momentul de după prima pauză. Stătu liniştit în timpul înscrierii, evită lumea de pe culoare, apoi veni matematica, oră care îi plăcea şi la care era bun, deşi se făceau nişte chestii pe care le mai făcuse, în pauză merse să-i spună domnului Brooks, unul dintre ceilalţi profesori de matematică, despre faptul că voia să se înscrie la cercul lui de informatică. Se bucură că făcuse asta, pentru că impulsul său era să rămînă în clasă şi să citească, dar reuşise să găsească tăria necesară; trebuise chiar să traverseze terenul de joacă.

Dar apoi, la engleză, lucrurile se stricară din nou. Foloseau unul dintre manualele acelea care au cîte puţin din toate; fragmentul la care se uitau acum era luat din Zbor deasupra unui cuib de cuci. Ştia povestea pentru că văzuse filmul cu mămica lui şi astfel intui clar, atît de clar, că îi veni să fugă din clasă, ce avea să se întîmple.

Cînd se întîmplă, fu chiar mai rău decît îşi închipuise. Domnişoara Maguire puse o fată, despre care ştia că era bună la citit, să citească pasajul, apoi încercă să pornească o discuţie.

— Unul din lucrurile despre care e vorba în carte e... Cum ne dăm seama cine e nebun şi cine nu e? Pentru că, vedeţi voi, într-un fel sîntem cu toţii un pic nebuni, şi dacă vine cineva şi hotărăşte că sîntem un pic nebuni, atunci cum... cum arătăm că sîntem sănătoşi?

Tăcere. Doi copii oftară, se uitară unul la altul şi îşi dădură ochii peste cap. Un lucru pe care îl observase Marcus era că, dacă vii mai tîrziu la o şcoală, îţi dai seama din prima cît de bine se descurcă profesorii la clasă. Domnişoara Maguire era tînără şi agitată, iar el îşi dădu seama că se zbătea. Lucrurile puteau să ia orice întorsătură la ora asta.

— OK, hai s-o luăm altfel. După ce vedem dacă oamenii sînt nebuni?

Acum vine, îşi zise el. Acum vine. Asta e.

— Dacă încep să cînte la ore fără motiv, domnişoară.

Rîsete. Dar apoi totul deveni mai rău decît se aşteptase. Toată lumea se întoarse şi se uită la el; el se uită la domnişoara Maguire, dar ea avea un zîmbet mare, forţat, şi îi evita privirea.

— Da, mă rog, şi după asta putem să vedem. Te gîn-deşti că cineva care face aşa ceva e un pic dus. Dar dacă-l lăsăm un pic pe Marcus...

Alte rîsete. El înţelese ce făcea ea şi de ce, motiv pentru care o urî.

Will o văzu pentru prima oară pe Angie - sau, după cum avea să se dovedească ulterior, n-o văzu - la Championship Vinyl, un mic magazin de muzică de lîn-gă Holloway Road. El scotocea, umplîndu-şi timpul, în-tenţionînd vag să dea de urma unei vechi antologii de R & B pe care o avusese cînd era mai tînăr, una dintre cele pe care le iubise şi le pierduse; o auzi spunîndu-i vînză-torului ursuz şi depresiv că o interesa un disc cu Pinky şi Perky pentru nepoata ei. El pescuia prin rafturi în timp ce ea era servită, aşa că nu apucă să-i zărească fata, dar văzu mult păr blond ca mierea şi auzi genul de voce vag răguşită pe care, laolaltă cu restul lumii, o considera sexy, aşa că o ascultă în timp ce explica despre nepoata ei, care nici măcar nu ştia cine erau Pinky şi Perky.

— Nu vi se pare groaznic? Să ai cinci ani şi să nu ştii cine sînt Pinky şi Perky! Ce i-or fi învăţând pe copiii ăştia?

Încerca să fie veselă, dar Will aflase pe propria piele că veselia era privită încruntat la Championship Vinyl. Fu întîmpinată cu o căutătură nimicitoare în dispreţul ei şi cu un mormăit care îi arătară că irosea timpul preţios al vînzătorului.

La două zile după aceea, se pomeni aşezat lîngă aceeaşi femeie, într-o cafenea de pe Upper Street, îi recunoscu

vocea (amândoi comandară un cappuccino şi un crois-sant), părul blond şi jacheta de dril. Se ridicară amîndoi ca să-şi ia un ziar din cafenea - ea luă Guardian, aşa că lui nu-i mai rămase decît Mailvi -, el zîmbi, însă era evident că ea nu-şi mai amintea, iar el ar fi lăsat-o baltă, dacă n-ar fi fost atît de drăguţă.

— Îmi plac Pinky şi Perky, spuse el pe ceea ce spera că fusese un ton gentil, prietenos şi glumeţ-condescen-dent, dar văzu imediat că făcuse o greşeală cumplită, că nu era aceeaşi femeie şi că respectiva nu avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbea.

Ar fi vrut să-şi smulgă limba din gură şi să o facă una cu podeaua de lemn. Ea îl privi, zîmbi neliniştită şi aruncă o privire spre chelner, probabil calculînd cît timp i-ar lua acestuia să se năpustească prin sală şi să-l pună la podea pe Will. Will înţelese şi se simţi plin de compasiune. Dacă un străin desăvîrsit vine să se aşeze lîngă tine într-o cafenea şi îţi spune calm, ca stratagemă de iniţiere a conversaţiei, că îi plac Pinky şi Perky, nu poţi decît să deduci că vei fi decapitat şi ascuns sub parchet.

— Scuzaţi-mă, spuse el. V-am confundat.

Roşi, iar roşeaţa păru să o liniştească: jena lui era, cît de cît, un indiciu de sănătate mintală. Se întoarseră la ziarele lor, dar femeia tot zîmbea şi se uita la el.

— Ştiu că par băgăcioasă, spuse ea în cele din urmă, dar trebuie să vă întreb. Cu cine m-aţi confundat? Tot încerc să găsesc o poveste, ceva, şi nu reuşesc.

Aşa că Will îi explică, ea rîse din nou şi pînă la urmă el avu şansa de a o lua de la început şi de a conversa normal. Vorbiră despre faptul că nu lucrau dimineaţa (el nu mărturisi că nu lucra nici după-amiaza), despre magazinul de muzică, despre Pinky şi Perky, fireşte, şi despre alte cîteva personaje din emisiunile pentru copii. Nu mai încercase niciodată să înceapă o relaţie în felul acesta, dar cînd îşi terminară cel de-al doilea cappuccino, el avea un număr de telefon şi o întîlnire pentru cină.

Cînd se văzură din nou, ea îi povesti imediat despre copiii ei; Will vru să-şi arunce şerveţelul pe podea, să răstoarne masa şi să fugă.
— Şi? spuse el.
Acesta era cu siguranţă răspunsul potrivit.
— M-am gîndit că ar trebui să ştii. Pentru unii, asta schimbă situaţia.
— În ce fel?
— Pentru bărbaţi, vreau să spun.
— Da, bine, asta am înţeles şi eu.
— Scuze, nu-mi iese prea bine, nu?
— Ba te descurci foarte frumos.
— Pur şi simplu... dacă întîlnirea asta e chiar întîlnire, şi mie aşa mi se pare, m-am gîndit că ar trebui să-ţi spun.
— Îţi mulţumesc. Dar chiar nu-i nici o problemă. As fi fost dezamăgit dacă n-ai fi avut copii.
Ea rîse.
— Dezamăgit? De ce?
— Pentru că n-am mai fost pînă acum cu cineva care e mămică, şi întotdeauna mi-am dorit. Cred că aş fi bun.
— Bun la ce?
Just. Bun la ce? La ce era el bun? Asta era întrebarea de un milion de dolari, cea la care nu fusese niciodată în stare să răspundă. Poate că va fi bun la copii, cu toate că îi ura, pe ei şi pe oricine se făcea răspunzător de aducerea lor pe lume. Poate că se pripise expediindu-i pe John, Christine şi bebeluşul Imogen. Poate că asta era! Unchiul Will!
— Nu ştiu. Bun la chestii de-astea de copii. La brambu-rit diverse lucruri.
Sigur, n-avea cum să nu fie bun. Oricine era, nu-i aşa? Poate că în tot acest timp ar fi trebuit să lucreze cu copiii. Poate că se afla la o cotitură a vieţii sale!
Trebuia menţionat că frumuseţea lui Angie avea rostul ei în decizia lui de a-şi reevalua înclinaţia spre copii. Acum era conştient de faptul că părul ei lung şi blond era însoţit de o faţă calmă şi deschisă, de ochi mari, albaştri, şi de

nişte riduri extraordinar de sexy - era frumoasă într-un stil foarte cuceritor, sănătos, â la Julie Christie. Şi chiar asta era poanta. Cînd mai ieşise el cu o femeie care arăta ca Julie Christie? Persoanele care arătau ca Julie Christie nu ieşeau cu indivizi ca el. Ieşeau cu alte staruri de film, cu aristocraţi sau cu piloţi de Formula Unu. Ce se întâmplase? Hotărî că „se întâmplaseră” copiii; aceştia funcţionau ca o pată simbolică, precum un semn din naştere sau obezitatea, care îi dădeau o şansă acolo unde înainte n-ar fi existat nici una. Poate că de fapt copiii le democratizau pe femeile frumoase şi singure.

— Îţi spun eu, tocmai zicea Angie, deşi lui îi scăpaseră o bună parte din cugetările care o aduseseră în acel punct, că, atunci cînd eşti singură cu copii, eşti mult mai predispusă să ajungi să gîndeşti în clişee feministe. Ştii, toţi bărbaţii sînt porci, femeia fără bărbat e ca o... ca o... ceva fără altceva care n-are nici o legătură cu primul ceva, chestii de genul ăsta.

— Ştiu, spuse Will înţelegător.

Începea să se înfierbînte. Dacă femeile singure cu copii credeau cu adevărat că toţi bărbaţii erau porci, atunci el putea face curat. Putea să iasă toată viaţa cu femei care arătau ca Julie Christie. Dădu din cap, se încruntă şi îşi pungi gura, în timp ce Angie perora, iar el îşi punea la cale noua strategie de schimbare a vieţii.

Pentru următoarele cîteva săptămîni, fu Will cel Bun sau Will Mîntuitorul şi îi plăcu la nebunie, în plus, era foarte uşor. Nu reuşi niciodată să închege cine ştie ce raport cu Maisie, odrasla de cinci ani şi misterios de sumbră a lui Angie, care părea să-l considere frivol pînă la Dumnezeu. Dar Joe, ţîncul de trei ani, se legă de el aproape imediat, în mare parte datorită faptului că, în cursul primei lor întîlniri, Will îl ţinu de glezne cu capul în jos. Asta era tot. Mai mult nu trebuia. Ar fi vrut ca şi relaţiile cu fiinţele umane propriu-zise să fie la fel de uşoare.

Se duseră la McDonald's. Se duseră la Muzeul de Ştiinţă şi la Muzeul de Istorie Naturală. Se duseră cu barca pe rîu. Cu puţinele ocazii cînd luase în considerare posibilitatea de a avea copii (fiind de fiecare dată beat şi la primele convulsii ale unei noi relaţii), se convinsese că paternitatea ar fi un soi de ocazie pentru fotografii sentimentale, iar paternitatea în stil Angie chiar asta era: putea să se plimbe ţinîndu-se de mînă cu o femeie frumoasă, cu copiii zburdînd fericiţi în faţa lui, toată lumea putea să vadă ce făcea el, iar după ce-o făcea o după-amiază întreagă se putea întoarce acasă, dacă asta voia.

Mai era şi sexul. Sexul cu o mamă singură, hotărî Will după prima lui noapte cu Angie, bătea de la distanţă genul de sex cu care era el obişnuit. Dacă alegeai femeia potrivită, una care fusese maltratată şi în cele din urmă abandonată de tatăl copiilor ei, şi care nu mai cunoscuse pe nimeni de-atunci (deoarece copiii nu te lăsau să ieşi în oraş şi, oricum, multor bărbaţi nu le plăceau copiii care nu le aparţineau şi nici genul de brambureală care îi încolăcea frecvent pe aceşti copii, ca un vîrtej)... dacă alegeai una de genul ăsta, te iubea pentru că ai ales-o. Dintr-o dată deveneai un tip mai răsărit, un amant mai bun, o persoană mai cumsecade.

Aşa cum îl vedea el, aranjamentul era cum nu se poate mai fericit. Toate acele cuplări aşa-şi-aşa, care continuau să apară în lumea celor singuri şi fără copii, pentru care o noapte într-un pat străin însemna doar un futai în plus... nu ştiau ce pierd. Sigur, existau destui oameni, bărbaţi şi femei, care ar fi fost dezgustaţi şi consternaţi de logica lui, dar asta îi convenea. Reducea concurenţa.

Pînă la urmă, triumful aventurii sale cu Angie fu decis de faptul că el nu era Altcineva, în acest caz, asta însemna că nu era Simon, fostul partener, care avea probleme cu băutura şi cu serviciul, şi care, cu o nepăsare superioară faţă de clişee, scosese la iveală faptul că îşi regula secretara. Lui Will îi venea uşor să nu fie Simon; avea

practic instinctul de a nu fi Simon, avea talent la asta. De fapt, i se părea nedrept ca un lucru pe care-l făcea atît de uşor să-i aducă vreo răsplată, dar îi aducea: era iubit pentru că nu era Simon, mai iubit decît fusese vreodată pentru că era el însuşi.

Pînă şi sfîrşirul, cînd veni, avu multe calităţi care să-l recomande. Sfîrşiturile erau dificile pentru Will: nu prea reuşise niciodată să ia taurul de coarne şi în consecinţă existase întotdeauna, pînă atunci, o încurcătură sau alta. Dar cu Angie fu uşor - atît de uşor, de fapt, încît simţi că trebuia să existe o capcană la mijloc.

Erau împreună de şase săptămîni şi existau anumite lucruri care începeau să nu-i mai convină. Din capul locului, Angie nu era foarte flexibilă şi toată chestia cu copilul chiar îl încurca uneori - cu o sâptămînă înainte, cumpărase bilete la premiera noului film al lui Mike Leigh, dar ea nu ajunsese la cinematograf decît la treizeci de minute după ce începuse, pentru că rămăsese fără baby-sitter. Asta chiar îl ofticase, deşi i se păruse că reuşise să-şi disimuleze destul de bine iritarea şi petrecuseră, oricum, o seară rezonabilă. Pe de altă parte, ea nu putea niciodată să rămînă la el peste noapte, deci era mereu obligat să vină el la ea, iar ea n-avea multe CD-uri, nu exista video, satelit ori cablu, aşa că sîmbătă seara ajungeau mereu să se uite la Victime sau la vreo porcărie de film de televiziune, despre nu ştiu ce copil care avea o boală. Tocmai începea să se întrebe dacă Angie era exact ce căuta, cînd ea însăşi se decise s-o termine.

Erau într-un restaurant indian de pe Holloway Road, cînd ea îi spuse:

— Will, îmi pare foarte rău, dar nu sînt sigură că lucrurile merg cum trebuie.

Nu spuse nimic, în trecut, orice conversaţie care începea astfel însemna, de obicei, că ea aflase ceva, sau că el făcuse ceva meschin, stupid sau grotesc de insensibil, dar în această relaţie chiar i se părea că dosarul lui era curat.

Tăcînd, cîştiga timp ca să caute în banca de date a memoriei orice fapte nechibzuite de care era posibil să fi uitat, dar nu exista nimic de genul ăsta. Ar fi fost extrem de dezamăgit dacă ar fi găsit ceva, o infidelitate trecută cu vederea, să spunem, sau o cruzime întâmplătoare, neglijabilă. Din moment ce tot schepsisul acestei relaţii fusese cumsecădenia lui, orice imperfecţiune ar fi arătat că neseriozitatea lui era atît de adînc înrădăcinată, încît devenise de nestăpînit.

— Nu e legat de tine. Tu ai fost extraordinar. Eu sînt de vină. Sau, oricum, situaţia mea.

— Nu-i nici o problemă cu situaţia ta. Nici una, în ceea ce mă priveşte.

Era atît de uşurat, încît avea chef să fie generos.

— Sînt unele lucruri pe care nu le ştii. În legătură cu Simon.

— Te şicanează? Pentru că atunci...

Ce-o să faci? ar fi vrut să se întrebe cu dispreţ. O să-ţi fabrici un join t cînd o să ajungi acasă şi o să-i uiţi pe amîndoi? O să te combini cu cineva mult mai putin complicat?

— Nu, nu pot să spun asta. Deşi, în fine, bănuiesc că aşa pare, dacă te uiţi din afară. Nu e prea fericit pentru că mă văd cu altcineva. Ştiu cum sună cînd spun asta, dar îl cunosc şi pur şi simplu n-a putut să treacă peste despărţirea noastră. Şi nici eu nu sînt sigură că am depăşit-o, ca să fiu mai limpede, încă nu sînt pregătită să mă lansez într-o relaţie cu un nou-venit.

— Pînă acum te-ai descurcat foarte bine.

— Tragedia este că am cunoscut persoana care mi se potriveşte perfect, dar în momentul nepotrivit. Ar fi trebuit să încep cu o aventură care să nu însemne nimic, nu cu o... nu cu cineva care...

El nu-şi putea stăpîni sentimentul că treaba asta era oarecum ironică. Ea nu-şi dădea seama, dar el chiar era omul potrivit; dacă exista vreun bărbat mai bine echipat decît el, pentru o aventură care să nu însemne nimic, nu

voia să-l cunoască. M-am prefăcut! ar fi vrut să-i spună. Sînt oribil! Sînt mult mai superficial decît crezi, pe bune! Dar era prea tîrziu.

— Chiar m-am întrebat dacă nu cumva te presez. Am stricat lucrurile, nu-i aşa?

— Nu, Will, în nici un caz. Ai fost minunat, îmi pare atît de rău că...

Devenea puţin lacrimogenă, iar el o iubea pentru asta. Niciodată nu se mai uitase la o femeie care plîngea fără ca el să se simtă răspunzător, şi experienţa era destul de plăcută.

— Nu trebuie să-ţi pară rău de nimic. Sincer. Sincer, sincer, sincer.

— O, ba-mi pare.

— Ba nu.

De cînd nu se mai aflase în postura celui care dăruia iertarea? De cînd era la şcoală, în nici un caz mai tîrziu şi poate nici atunci. Dintre toate serile pe care le petrecuse cu Angie, ultima îi plăcu cel mai mult.

Pentru Will, acesta fu momentul decisiv. Atunci îşi dădu seama că vor mai exista femei ca Angie - femei care vor crede iniţial că vor doar să se fută la intervale fixe şi vor decide în final că o viaţă liniştită face cît nenumărate orgasme zgomotoase. Din moment ce simţea şi el ceva nu foarte diferit, deşi avea cu totul alte motive, ştia că avea multe de oferit. Sex grozav, masarea competentă a eului, o paternitate temporară fără lacrimi şi o despărţire fără vinovăţie - ce-şi mai putea dori un bărbat? Femeile singure cu copii - femei deştepte, atrăgătoare, disponibile, mii şi mii, umplînd Londra - erau cea mai bună invenţie de care auzise Will. Tocmai îşi începuse cariera de băiat bun în serie.

Într-o dimineaţă de luni, mămica lui începu să plîngă înainte de micul dejun, iar asta îl sperie. Plînsul de dimineaţă era o noutate şi un semn foarte rău. Însemna că de-acum înainte chestia asta se putea întîmpla la orice oră

din zi, fără avertisment; nu exista nici un moment de siguranţă. Pînă azi, dimineţile fuseseră OK; ea părea să se scoale cu speranţa că lucrul care o făcuse nefericită dispăruse cumva peste noapte, în somn, aşa cum dispăreau uneori răcelile şi stomacurile stricate. Şi după voce păruse OK în dimineaţa asta - nu furioasă, nu nefericită, nu nebună, pur şi simplu normală şi mămică -, atunci cînd strigase la el să se mişte mai repede. Dar iat-o acum, deja pornită, prăbuşită peste masa din bucătărie, în halat, cu o felie de pîine prăjită pe jumătate mîncată în farfurie, cu faţa umflată şi cu mucii curgîndu-i din nas. Marcus nu spunea niciodată nimic cînd ea plîngea. Nu ştia ce să spună. Nu înţelegea de ce făcea asta, pentru că nu înţelegea nu putea să ajute şi pentru că nu putea să ajute rămînea acolo, în picioare, holbîndu-se la ea cu gura deschisă, iar ea îşi vedea de treburi, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Vrei ceai?

Fu nevoit să ghicească ce spusese ea, pentru că era pierită.

— Îhî. Te rog.

Luă un castron curat de pe uscător şi se îndreptă spre cămară ca să-şi aleagă cerealele. Asta îl înveseli. Uitase că ea îl lăsase să pună o cutie cu de toate în căruciorul de supermarket, sîmbătă dimineaţa. Trecu prin toate chinurile obişnuite ale nehotărîrii: ştia că mai întîi ar trebui să termine chestiile plicticoase, fulgii de porumb şi treaba aia cu fructe în ea, pentru că, dacă nu le mînca acum, nu le va mai mînca niciodată şi vor rămîne pe raft pînă se vor învechi, iar mămica lui se va supăra pe el şi în următoarele luni el va trebui să se limiteze la un pachet cu ceva oribil, înţelegea toate astea, dar alese tot Coco Pops, ca întotdeauna. Mama sa nu observă - primul avantaj al teribilei ei depresii, pe care îl găsise el deocamdată. Dar nu era un mare avantaj; în ansamblu, ar fi preferat să fie suficient de veselă încît să-l trimită înapoi la cămară. S-ar fi

lăsat bucuros de Coco Pops dacă şi ea s-ar fi lăsat de plîns tot timpul.

Îşi mînca cerealele, îşi bău ceaiul, îşi luă ghiozdanul şi îi dădu mamei sale un pupic, unul normal, nu unul sentimentaloid şi înţelegător, iar apoi plecă. Nici unul dintre ei nu spuse un cuvînt. Ce-ar mai fi trebuit să facă?

Pe drumul către şcoală, încercă să-şi dea seama ce nu era în regulă cu ea. Ce putea fi în neregulă şi el să nu ştie? Avea slujbă, deci nu erau săraci, deşi nici bogaţi - ea era meloterapeut, adică un fel de profesor pentru copiii handicapaţi, şi tot timpul spunea că plata era vai de capul ei, jalnică, mizerabilă, o crimă. Dar aveau destul pentru apartament, pentru mîncare, pentru vacanţă o dată pe an şi chiar pentru jocuri pe computer, din cînd în cînd. Ce te mai putea face să plîngi, în afară de bani? Moartea? Dar el ar fi ştiut dacă murise cineva important; ea n-ar plînge atit de mult decît pentru Buni, Bunu, unchiul Tom şi familia lui Tom, dar îi văzuseră pe toţi week-end-ul trecut, la cea de-a patra aniversare a verişoarei lui, Ella. Ceva legat de bărbaţi? Ştia că ea îşi dorea un prieten; dar ştia asta din glumele pe care chiar ea le făcea uneori, şi nu i se părea posibil să treci de la cîte o glumă din cînd în cînd, pe seama unui lucru, la plîns întruna pentru acelaşi lucru. Oricum, ea fusese cea care se descotorosise de Roger şi, dacă ar fi fost disperată, ar mai fi stat cu el. Deci, ce ră-mînea? Încercă să-şi amintească pentru ce mai plîngeau oamenii în EastEnders, în afară de bani, moarte şi prieteni, dar nu găsi mare lucru: condamnări la închisoare, sarcini nedorite, SIDA, chestii care nu păreau să fie valabile pentru mămica lui.

Uitase totul cînd ajunse între zidurile scolii. Nu era ca şi cum ar fi hotărît să uite. Pur şi simplu instinctul de conservare pusese stăpînire pe el. Cînd aveai de-a face cu Lee Hartley şi tovarăşii lui, nu prea mai conta dacă mămica ta o lua razna sau nu. Dar era OK în dimineaţa asta. Îi vedea pe toţi sprijiniţi de peretele sălii de sport, înghesuiţi

în jurul vreunei comori, la o distanţă sigură, aşa că ajunse în clasă fără dificultăţi.

Prietenii săi Nicky şi Mark erau deja acolo, jucînd Te-tris pe Gameboy-ul lui Mark. Se apropie de ei.

— Merge?

Nicky îl salută, dar Mark era prea absorbit ca să-l observe, încercă să se poziţioneze astfel încît să vadă cum se descurca Mark, dar Nicky ocupa singurul loc cu vedere spre ecranul minuscul al Gameboy-ului, aşa că se aşeză pe o bancă, asteptîndu-i să termine. Nu terminară. Sau, de fapt, terminară, dar apoi o luară de la început; nu-i oferiră un joc, nu renunţară pentru că sosise el. Mar-cus se simţea lăsat pe dinafară cu bună ştiinţă şi nu ştia cu ce greşise.

— Vă duceţi la sala de informatică în pauza de prînz? Aşa îi cunoscuse pe Nicky şi Mark - prin cercul de informatică. Era o întrebare stupidă, pentru că ei se duceau acolo tot timpul. Dacă nu s-ar fi dus, ar fi mers tiptil în pauza de prînz, încercînd să nu atragă atenţia cuiva cu gură mare şi freză şmecheră.

— Nu ştiu. Poate. Tu ce zici, Mark?

— Nu ştiu. Probabil.

— Bine. Atunci poate ne vedem acolo.

Avea să-i mai vadă pînă atunci, îi vedea şi acum, de exemplu, şi nu avea de gînd să plece. Dar era şi asta o conversaţie.

Recreaţia fu la fel: Nicky şi Mark pe Gameboy, Marcus agitîndu-se pe dinafară. Mă rog, nu erau prieteni adevăraţi - ca prietenii pe care-i avusese la Cambridge -, dar se înţelegeau bine, de obicei, măcar pe motiv că erau altfel decît ceilalţi copii din clasă. Marcus chiar fusese acasă la Nicky o dată, într-o zi, după şcoală. Ştiau că erau fraieri, tocilari şi toate celelalte lucruri pe care le spuneau despre ei unele fete (purtau ochelari tustrei, nici unul dintre ei n-avea grijă cum se îmbrăca, Mark avea părul roşu şi pistrui, iar Nicky părea mai mic cu trei ani buni decît tot restul lumii din clasa a şaptea), dar nu-i deranja mult. Lucrul

important era că se aveau unii pe alţii şi că nu se tîrau pe coridoare, încercînd disperaţi să treacă nevăzuţi.

— Băi! Pierdutule! Ia cîntă-ne ceva.

Doi dintr-a opta stăteau în pragul uşii. Marcus nu-i cunoştea, deci faima lui se extindea în mod evident, încercă să arate mai hotărît: îşi întinse gîtul ca să dea impresia că se concentrase pe Gameboy, dar tot nu vedea nimic şi oricum, Mark şi Nicky începură să bată în retragere, lăsîndu-l de unul singur.

— Hei, roşcovane! Chris Evans! Ochelaristu'! Mark începu să roşească.

— Toţi sînt ochelarişti.

— Mda, uitasem. Băi, roşcovan ochelarist! Ce-ai la gît, te-a muşcat gagica?

Asta li se părea ilar. Făceau mereu glume despre fete şi sex; el nu ştia de ce. Probabil din cauză că erau obsedaţi.

Mark abandonă lupta şi închise Gameboy-ul. Asta se întîmpla des în ultima vreme şi nu prea aveai ce face. Nu puteai decît să stai acolo şi să încasezi pînă se plictiseau. Era greu să găseşti ceva de făcut în acest timp. Marcus se apucase recent să-şi întocmească liste în cap; mămica lui avea un joc în care erau nişte cartonaşe cu diverse categorii pe ele, cum ar fi „Budinci”, de exemplu, şi cealaltă echipă trebuia să ghicească cele douăsprezece exemple care se dădeau pe cartonaş, apoi făceai schimb şi trebuia să ghiceşti cele douăsprezece exemple de pe cartonaşul celeilalte echipe, de exemplu „Echipe de fotbal”. Nu putea să-l joace aici, pentru că n-avea cartonaşele şi nu exista o altă echipă, dar juca o altă versiune: se gîndea la ceva din care avea o grămadă de exemple, cum ar fi „Fructe”, şi încerca să se gîndească la cît mai multe fructe diferite, pînă cînd cel care-i făcea viaţa amară, indiferent cine, pleca iar.

Batoane de ciocolată. Marş,bineînţeles. Snickers. Boun-ty. Mai erau de-alea cu îngheţată? Nu-şi amintea. Topic. Picnic.

— Hei, Marcus, care e rapperul tău preferat? Tupac? Warren G?

Marcus ştia numele astea, dar habar n-avea ce însemnau, nu le ştia nici un cîntec şi oricum, ştia că nu trebuia să dea un răspuns. Dacă ar da un răspuns, ar fi vai de el.

Mintea lui se golise, dar asta făcea parte din şpilul jocului. Acasă i-ar fi fost uşor să se gîndească la numele batoanelor de ciocolată, dar aici, cu copiii ăştia făcîndu-i viaţa amară, era aproape imposibil.

Milky Way.

— Băi, pitic, ştii ce-i aia o muie?

Nicky se prefăcea că se uită pe fereastră, dar Marcus ştia că nu vedea nimic.

Picnic. Nu, pe-asta o avea deja.

— Haideţi, că-i plicticos.

Şi plecară. Numai şase. Jalnic.

Cei trei nu-şi spuseră nimic o vreme. Apoi Nicky se uită la Mark, Mark se uită la Nicky şi în sfîrşit Mark vorbi:

— Marcus, nu vrem să mai stai cu noi.

Nu ştiu cum să reacţioneze, aşa că făcu: „Aha” şi apoi zise:

— De ce nu?

— Din cauza lor.

— N-au legătură cu mine.

— Ba au. N-am avut probleme cu rumeni pînă nu te-am cunoscut, iar acum ni se întîmplă chestia asta în fiecare zi.

Marcus înţelegea, îşi imagina că, dacă nu l-ar fi cunoscut, Nicky şi Mark ar fi avut la fel de multe contacte cu Lee Hartley şi ceilalţi ca ursii koala cu peştii piranha. Dar acum, din cauza lui, urşii koala căzuseră în mare şi peştii piranha le acordau interes. Nimeni nu-i rănise, nu încă, însă Marcus ştia totul despre bete, pietre şi porecle. Insultele erau azvîrlite exact la fel ca rachetele, dacă te gîndeai bine, iar dacă alţi oameni se nimereau în raza de acţiune, erau loviţi şi ei. Asta se întîmplase cu Nicky şi Mark: el îi făcuse vizibili, îi transformase în ţinte, şi dacă le-

ar fi cît de cît prieten, ar pleca şi s-ar duce departe de ei. Atîta doar că nu avea unde să se ducă.

Sînt un tată singur. Am un băieţel de doi ani. Sînt un tată singur. Am un băieţel de doi ani. Sînt un tată singur. Am un băieţel de doi ani. Indiferent cît de des îşi spunea asta, Will tot găsea un motiv care să-l împiedice să o creadă; în capul lui - nu chiar locul care conta cel mai mult, dar important oricum - nu se simţea ca un părinte. Era prea tînăr, prea bătrîn, prea stupid, prea deştept, prea şmecher, prea nerăbdător, prea egoist, prea neatent, prea atent (indiferent de circumstanţele contraceptive ale femeii cu care se vedea, folosea mereu un prezervativ, încă de pe vremea cînd nu erai obligat), nu ştia destule despre copii, ieşea prea des, bea prea mult, lua prea multe droguri. Cînd se uita în oglindă, nu vedea, nu putea să vadă un tătic, mai ales un tătic singur.

Încerca să vadă în oglindă un tătic singur fiindcă epuizase mămicile singure cu care se putea culca; de fapt, pînă acum Angie se dovedise a fi atît începutul, cît şi sfîrşitul stocului său. Foarte bine că hotărîse că mămicile singure reprezentau viitorul, că existau milioane de făpturi ale nimănui, triste, arătînd ca Julie Christie şi murind de nerăbdare să primească un telefon de la el, dar adevărul frustrant era că n-avea nici unul dintre numerele lor de telefon. Pe unde îşi petreceau timpul?

Îi luă mai mult timp decît ar fi trebuit pentru a realiza că, prin definiţie, mamele singure aveau copii, iar copiii, toată lumea ştia, nu te lăsau să petreci nicăieri. Făcuse cîteva cercetări discrete, fără tragere de inimă, printre prieteni şi cunoştinţe, dar pînă acum nu înregistrase vreun progres real; oamenii pe care-i cunoştea ori nu ştiau nici o mamă singură, ori nu doreau să facă prezentările necesare, din cauza palmaresului romantic de o sărăcie legendară al lui Will. Dar acum găsise soluţia ideală a acestei neaşteptate absenţe a prăzii. Inventase un fiu de doi ani numit Ned şi intrase într-o asociaţie a părinţilor singuri.

Majoritatea oamenilor nu s-ar fi deranjat să meargă atît de departe pentru a-şi satisface un capriciu, dar Will se deranja adeseori să facă lucruri pentru care alţii nu s-ar fi deranjat, pur şi simplu pentru că avea timp berechet. Tăiatul frunzei la cîini îi oferea nenumărate ocazii de a visa, de a plănui şi de a se preface altceva decît ce era de fapt. După o criză de remuşcări în urma unui week-end de o extremă destrăbălare, se oferise voluntar să muncească într-o bucătărie pentru săraci, şi chiar dacă nu se prezentase niciodată la datorie, telefonul îi permisese să pretindă, timp de două zile, că era genul de om care s-ar putea prezenta. Se gîndise la VSO[1], completase formularele, decupase un anunţ din ziarul local pentru profesori care să-i înveţe să citească pe elevii înceţi şi contactase agenţi imobiliari în legătură cu deschiderea unui restaurant, apoi a unei librării...

Ideea era că, dacă aveai un trecut plin în materie de prefăcătorie, atunci pătrunderea într-o asociaţie a părinţilor singuri, fără să fii un părinte singur, nu era nici problematică, nici deosebit de înfricoşătoare. Dacă n-o să funcţioneze, atunci va trebui pur şi simplu să încerce altceva. Nu era mare chestie.

PSSI (Părinţi Singuri - Singuri împreună) se reunea în prima zi de joi a lunii, într-un centru local de educaţie pentru adulţi, iar aceasta era prima seară a lui Will acolo. Era aproape sigur că avea să fie şi ultima; va greşi ceva, de pildă, numele pisicii lui Pat Poştaşul sau culoarea maşinii lui Noddy (sau, mai grav, numele propriului copil - dintr-un motiv sau altul, îi tot venea în minte numele de Ted, deşi îl botezase Ned chiar în dimineaţa aceea), aşa că va fi dat în vileag ca impostor şi zburat din incintă. Totuşi, dacă exista o şansă de a întîlni pe cineva ca Angie, încercarea merita făcută.

Parcarea de la centru mai conţinea un singur vehicul, un paradit de B-reg 2CV care, conform abtibildurilor de pe

geam, fusese la Chessington World of Adventure şi la Alton Towers; maşina lui Will, un GTi nou, nu fusese în nici un loc de genul ăsta. De ce nu? Nu găsi nici un motiv, cu excepţia celui izbitor de evident că era un bărbat singur, fără copii, în vîrstă de treizeci şi şase de ani, şi în consecinţă nu avusese niciodată dorinţa de a conduce kilometri întregi numai ca să plonjeze de pe un munte vrăjit de plastic pe o tăviţă de ceai.

Centrul îl deprimă. Nu mai pusese piciorul într-un loc cu săli de clasă, coridoare şi postere făcute acasă de aproape douăzeci de ani, şi uitase că învăţămîntul britanic mirosea a dezinfectant. Nu-i trecuse prin cap că nu va fi în stare să găsească adunarea celor de la PSSI. Crezuse că va fi călăuzit imediat de zumzetul fericit al unor oameni uitînd de necazuri şi îmbătîndu-se mangă, dar nu exista nici un zumzet fericit, numai zăngănitul îndepărtat şi sumbru al unei găleţi, în cele din urmă, ochi o coală de hîrtie fixată pe peretele unei clase, cu cuvîntul PSSI! mîz-gălit cu pixul. Semnul de exclamare îl descurajă. Era prea mult.

În clasă se afla o singură femeie. Lua nişte sticle - vin alb, bere, apă minerală şi Cola cu marca supermarke-tului - dintr-o cutie de carton şi le punea pe o masă în centrul încăperii. Restul meselor fuseseră împinse în fund; scaunele erau îngrămădite în şiruri îndărătul lor. Era cel mai dezolant loc de petrecere pe care îl văzuse vreodată Will.

— Am venit unde trebuia? o întrebă el pe femeie.

Avea trăsături ascuţite şi obraji roşii; semăna cu prietena lui Worzel Gummidge, mătuşa Sally.

— PSSI? Intră. Eşti Will? Eu sînt Frances.

El zîmbi şi îi strînse mîna. Vorbise la telefon cu Frances ceva mai devreme.

— Îmi pare rău că deocamdată nu mai e nimeni. Ni se întîmplă des să începem mai greu. Baby-sitter-îi.

— Bineînţeles.

Deci, greşea fiind punctual. Deja se trădase, mai mult sau mai puţin. Şi bineînţeles că în nici un caz n-ar fi trebuit să spună „bineînţeles”, un cuvînt care sugera că ea clarificase ceva ce lui i se păruse obscur. Ar fi trebuit să-şi dea ochii peste cap şi să zică: „Mie-mi spui?”, sau: „Nu-mi vorbi despre baby-sitter-i”, ceva istovit şi conspirativ.

Poate că nu era prea tîrziu. Îşi dădu ochii peste cap.

— Nu-mi vorbi despre baby-sitter-i, spuse apoi.

Rîse amar şi clătină din cap, pentru efect. Frances ignoră coordonarea conversaţională excentrică şi răspunse la semnal:

— Şi zici c-ai avut probleme în seara asta?

— Nu. Are grijă mama de el.

Era mîndru de folosirea pronumelui. Implica familiaritate. Pe de altă parte, în coloana lui de debit exista prea mult clătinat din cap, dat ochii peste cap şi rîs amar, pentru un bărbat fără dificultăţi aparente de baby-sitting.

— Altădată am avut probleme, adăugă el în grabă. Conversaţia încă nu împlinise două minute şi era deja bolnav de nervi.

— Nu ni se întîmplă tuturor? spuse Frances. Will rîse voios.

— Da, spuse el. Mie sigur mi se întîmplă.

Acum era perfect clar, îşi zise el, că ori era mincinos, ori era nebun, dar înainte de a-şi mai adinei groapa, care începea să se umple de apă, alţi membri PSSI - femei fără excepţie, şi toate pe la treizeci de ani, mai puţin una - începură să sosească. Frances îl prezentă fiecăreia: Sally şi Moira, care păreau dure, îl ignorară complet, se serviră cu un pahar de plastic cu vin alb şi dispărură în colţul cel mai îndepărtat al sălii (Will notă cu interes că Moira purta un tricou cu Lorena Bobbitt); Lizzie, care era mică, dulce şi mîţîită; Helen şi Susannah, care în mod evident considerau că PSSI era sub demnitatea lor şi făceau comentarii nepoliticoase despre vin şi amplasament; Sas-kia, care era cu zece ani mai tînără decît oricine altcineva din sală şi

arăta mai curînd ca fiica decît ca mama cuiva; şi Suzie, care era înaltă, blondă, palidă, încordată şi frumoasă. Merge, îşi spuse el, şi încetă să se uite la cine intra. Blondă şi frumoasă erau două dintre calităţile pe care le căuta; palidă şi încordată erau două dintre calităţile care îi dădeau dreptul de a căuta.

— Bună, zise el. Eu sînt Will, sînt nou aici şi nu cunosc pe nimeni.

— Bună, Will. Sînt Suzie, sînt veche aici şi cunosc pe toată lumea.

El rîse. Ea îl imită. Pe durata serii, petrecu în compania ei atît cît îi permitea curtoazia.

Conversaţia cu Frances îl antrenase, aşa că se descurcă mai bine la capitolul Ned. În orice caz, Suzie voia să vorbească şi, în aceste circumstanţe, el era extrem de fericit să asculte. Şi, slavă Domnului, avea ce. Suzie fusese măritată cu un bărbat pe nume Dan, care începuse o relaţie cînd ea era gravidă în luna a şasea şi o părăsise cu o zi înainte să intre în chinurile facerii. Dan o văzuse doar o dată pe fiica sa Megan, din întîmplare, în Body Shop-ul din Islington. De-atunci nu păruse că ar mai dori să o vadă. Suzie era acum săracă (încerca să se recalifice ca nutritionist) şi obidită, iar Will înţelegea de ce.

Suzie aruncă o privire prin încăpere.

— Unul dintre motivele pentru care îmi place să vin aici este că poţi să fii furioasă şi asta nu te coboară în ochii nimănui, zise ea. Cam toată lumea are un motiv de furie.

— Zău?

Lui Will nu i se păreau chiar atît de furioase.

— Ia să vedem cine-i aici... Femeia de-acolo, în cămaşa de dril? Soţul ei a plecat pentru că i se părea că băieţaşul lor nu era al lui. Hm... Helen... plicticos... a plecat cu cineva de la serviciu... Moira... partenerul a recunoscut că e homosexual... Susannah Curtis... mi se pare că al ei avea două familii...

Existau nesfîrsite variatiuni ingenioase pe aceeaşi temă. Bărbaţi care se uitau o dată la noul lor copil şi plecau, bărbaţi care se uitau o dată la noua lor colegă şi plecau, bărbaţi care plecau numai ca să plece. Will înţelese imediat şi complet sanctificarea Lorenei Bobbitt de către Moira; cînd Suzie ajunse la capătul litaniei de trădări şi înşelăciuni, îi veni să-şi taie propriul penis cu un cuţit de bucătărie.

— La PSSI nu mai vin şi alţi bărbaţi? o întrebă el pe Suzie.

— Numai unul. Jeremy. Acum e-n concediu.

— Deci, şi femeile părăsesc uneori, nu?

— Soţia lui Jeremy a murit într-un accident de maşină.

— Aha. Mda, mă rog.

Will se deprimase atît de tare în legătură cu propriul sex, încît decise să echilibreze balanţa.

— Înseamnă că sînt singur, spuse el pe un ton despre care spera că era plin de un regret misterios.

— Scuză-mă, spuse Suzie. Nu te-am întrebat nimic despre tine.

— A, nu contează.

— Ţi s-au dat papucii?

— Da, presupun că da, mi s-au dat. Îi adresă un zîmbet trist, stoic.

— Şi fosta ta îl mai vede pe Ned?

— Uneori. Nu-i pasă foarte tare.

Începea să se simtă mai bine; era plăcut să fii purtătorul unor veşti proaste despre femei. Adevărat, aceste veşti proaste erau în întregime fictive, dar i se părea că exista un adevăr emoţional acolo, pe undeva, şi vedea acum că teatrul pe care îl juca avea un element artistic pînă atunci nebănuit. Da, juca, dar în cel mai nobil şi cel mai profund sens al cuvîntului. Nu era un impostor. Era Robert De Niro.

— Şi el cum acceptă asta?

— Păi... e un băieţaş bun. Foarte curajos.

— Au resurse uimitoare copiii ăştia, nu-i aşa?

Spre propria stupefacţie, se pomeni clipind ca să se împotrivească unei lacrimi şi Suzie îi puse o mînă liniştitoare pe braţ. Fără umbră de îndoială, ajunsese unde trebuia.

Unele lucruri îşi urmară cursul firesc. Merse la Cambridge la tăticul lui în week-end şi se uită la televizor pe săturate. Duminică el, tăticul şi Lindsey, prietena tăticului, merseră acasă la mămica lui Lindsey, în Norfolk, se plimbară pe plajă şi mămica lui Lindsey îi dădu cinci lire fără nici un motiv, îi plăcea de mămica lui Lindsey. Îi plăcea şi de Lindsey. Chiar şi mămicii lui îi plăcea de Lindsey, deşi spunea lucruri urîte despre ea din cînd în cînd. (El nu-i lua niciodată apărarea. De fapt, ţinea minte lucrurile stupide pe care le zicea sau le făcea Lindsey şi i le spunea mămicii lui, cînd ajungea acasă; era mai uşor aşa.) Toată lumea era OK. Atîta doar că acum era foarte multă lume. Dar el se împăca bine cu toţi şi ei nu-l considerau ciudat, sau cel putin nu păreau. Se întoarse la şcoală întrebîndu-se dacă nu-şi făcuse griji degeaba.

Dar pe drumul spre casă totul începu iar, la prăvălia de ziare de după colţ. Toţi cei de-acolo erau simpatici şi nu-i deranja dacă el se uita prin revistele de computere. Putea să stea şi să răsfoiască vreo zece minute înainte ca ei să spună ceva, şi chiar cînd i-o spuneau erau blînzi şi glumeţi, nu răi şi anticopil, ca în atâtea alte magazine. „Nu admitem mai mult de trei copii în acelaşi timp.” Ura treburile astea. Să te facă hoţ doar din cauza vîrstei... Nu voia să intre în magazinele care aveau la geam afişul ăla. Nu voia să le dea banii lui.

— Marcus, ce mai face mămica ta drăguţă? îl întrebă omul de la casă cînd intră.

Celor de-aici le plăcea de mama lui, pentru că vorbea cu ei despre locul de unde veneau; ea fusese acolo odată, demult, cînd era o hippie adevărată.

— Face bine.

N-avea să le spună nimic.

Găsi revista pe care o citise pînă la jumătate săptămâna trecută şi uită de toate. Cînd redeveni conştient, ei erau acolo, înghesuiţi foarte aproape, şi rîdeau iarăşi de el. Era sătul de sunetul acela. Dacă nimeni în lumea întreagă n-ar mai fi rîs pînă la capătul zilelor, pe el nu l-ar fi deranjat.

— Ce cînţi acolo, pierdutule?

Iar o făcuse. Se gîndise la unul dintre cîntecele mămicii lui, unul al lui Joni Mitchell, cu un taxi, dar era evident că iar îi scăpase afară. Cu toţii începură să fredoneze fals, băgînd şi cîte-o bazaconie din cînd în cînd, înghiontindu-l ca să-l facă să se întoarcă. El îi ignoră şi încercă să se concentreze pe ceea ce citea. N-avea nevoie de batoane de ciocolată la care să se gîndească, dacă avea un articol despre computere în care să se piardă. La început se prefăcu, dar în cîteva secunde chiar se pierdu şi uită total de ei, iar următorul lucru de care deveni conştient fu acela că se îndreptau spre ieşirea din magazin.

— Auzi, Mohammed! strigă unul dintre ei. Nu acesta era numele domnului Patel.

— Ar trebui să-l controlezi prin buzunare. A furat.

Îşi controla buzunarele. Erau pline de batoane de ciocolată şi pachete de gumă. Nici măcar nu observase. I se făcu rău. Porni în încercarea de a explica, dar domnul Patel îl întrerupse:

— Eram cu ochii pe ei, Marcus. E OK. Merse la casă şi revărsă totul peste ziare.

— Sînt cu tine la scoală? Marcus dădu din cap.

— Mai bine să te fereşti din calea lor.

Da, cum să nu. Pe dracu'. Să mă feresc din calea lor.

Cînd ajunse acasă, mămica lui zăcea pe podea cu o haină aruncată peste ea, uitîndu-se la nişte desene animate pentru copii. Nu-şi ridică privirea.

— N-ai fost la serviciu azi?

— Am fost de dimineaţă. M-am învoit pentru după-amiază, m-am dat bolnavă.

— Bolnavă în ce fel? Nici un răspuns.

Nu era drept. Era doar un copil. Se gîndise la asta din ce în ce mai des în ultima vreme, pe măsură ce îmbătrînea. Nu ştia de ce. Poate pentru că, pe vremea cînd chiar era doar un copil, nu era capabil să-şi dea seama de asta - trebuie să ajungi la o anumită vîrstă înainte de a realiza că de fapt eşti destul de tînăr. Sau poate pentru că, atunci cînd era mic, nu avea de ce să-şi facă griji - cu cinci sau şase ani în urmă, mămica lui nu îşi petrecea niciodată o jumătate din zi tremurînd sub o haină, uitîndu-se la nişte desene animate stupide, şi chiar dacă ar fi făcut aşa, poate că lui nu i s-ar fi părut ceva neobişnuit.

Dar ceva trebuia să se schimbe. Se simţea de căcat la şcoală şi aşijderea acasă, iar din moment ce casa şi şcoala erau totul, asta însemna că se simţea de căcat mereu, mai puţin cînd dormea. Cineva va trebui să facă ceva în legătură cu asta, pentru că el însuşi nu era în stare de nimic şi nu mai vedea cine altcineva era acolo, cu excepţia femeii de sub haină.

Era ciudată, mămica lui. Îi ardea mereu de discuţii. Era mereu pe capul lui, pentru ca el să discute şi să-i spună diverse lucruri, dar era sigur că ea de fapt nu voia chestia asta cu adevărat. Era bună la mărunţişuri, dar el era convins că, dacă ar aborda chestiile importante, ar ieşi bucluc, mai ales acum, cînd ea plîngea şi încă degeaba. Dar pe moment nu vedea nici o cale de a evita asta. Era doar un copil, ea era mămica lui, şi dacă el se simţea prost, era problema ei să-l facă să nu se mai simtă prost, simplu ca bună ziua. Chiar dacă ea nu voia, chiar dacă asta însemna că pînă la urmă se va simţi şi mai prost. Asta era. Bafta ei. Era suficient de furios ca să vorbească acum cu ea.

— De ce te uiţi la asta? E o prostie. Mereu îmi spui.

— Credeam că-ţi plac desenele.

— Îmi plac. Dar ăsta nu-mi place. E oribil.

Se zgîiră amîndoi la ecran fără să vorbească. O chestie care semăna vag cu un cîine încerca să prindă un băiat care se putea transforma într-un fel de farfurie zburătoare.

— Bolnavă în ce fel?

Puse întrebarea cu asprime, aşa cum l-ar fi întrebat un profesor pe unul de-alde Paul Cox dacă îşi făcuse tema. Nici un răspuns, din nou.

— Mami, bolnavă în ce fel?

— Of, Marcus, bolnavă altfel decît...

— Nu mă trata ca pe-un idiot, mami.

Ea începu din nou să plîngă, cu nişte suspine prelungi şi joase, care-l înfricoşară.

— Trebuie să termini.

— Nu pot.

— Trebuie. Dacă nu poţi să ai grijă de mine cum se cade, atunci va trebui să găseşti pe cineva care poate.

Ea se întoarse pe burtă şi se uită la el.

— Cum poţi să spui că n-am grijă de tine?

— Pentru că n-ai. Nu faci decît să-mi pregăteşti masa, iar asta aş putea şi eu. Restul timpului nu faci decît să plîngi. Asta... asta nu-mi place. Nu-mi trebuie.

Atunci ea plînse şi mai rău, iar el o lăsă. Se duse sus, la el în cameră, şi juca NBA Basketball cu căştile la urechi, deşi n-avea voie în zilele de şcoală. Dar cînd coborî, ea era în picioare şi plapuma fusese dată la o parte. Turna sos şi spaghete în farfurii şi părea OK. Însă ştia că nu era OK - o fi fost el doar un copil, dar era suficient de matur ca să ştie că oamenii nu încetau să fie smintiţi (şi de fapt asta era boala de care-i vorbise, începea el să realizeze) numai pentru că le spuneai să înceteze -, dar nu-i păsa, cîtă vreme era OK în faţa lui.

— Te duci la un picnic sîmbătă, spuse ea din senin.

— Un picnic?

— Da. În Regent's Park.

— Cu cine?

— Suzie.

— Nu cu ăia de la PSSI.

— Ba cu ăia de la PSSI.

— Îi urăsc.

Fiona îl luase pe Marcus la o petrecere de vară a PSSI, în grădina cuiva, cînd se mutaseră la Londra, dar ea nu se mai dusese de-atunci; Marcus fusese la mai multe în-tîlniri decît ea, pentru că Suzie îl luase la una dintre ieşirile lor.

— Tant pis.

De ce trebuia să spună lucruri de felul ăsta? El ştia că asta însemna „de rahat, ghinionul tău” în franceză, dar de ce nu putea să spună „de rahat, ghinionul tău”? Nu era de mirare că era un ciudat. Dacă aveai o mamă care vorbea franţuzeşte fără motiv, atunci erai mai mult sau mai puţin sortit să sfîrseşti prin a cînta cu voce tare în prăvălii, fără să vrei. Puse tone şi tone de brînză pe spaghete şi le amestecă.

— Tu te duci?

— Nu.

— Atunci eu de ce trebuie să mă duc?

— Pentru că eu mă odihnesc.

— Pot să fiu cuminte.

— Fac ce mi-ai zis. Pun pe altcineva să aibă grijă de tine. Suzie e mult mai capabilă decît mine.

Suzie era prietena ei cea mai bună; se ştiau de la şcoală. Era drăguţă; lui Marcus îi plăcea mult de ea. Dar tot nu voia să se ducă la picnic cu ea şi cu toţi copiii ăia mici şi oribili de la PSSI. Era cu zece ani mai mare decît cei mai mulţi şi, de fiecare dată cînd mai făcuse ceva cu ei, detestase totul. Ultima dată, cînd fuseseră cu toţii la Grădina Zoologică, se întorsese acasă şi îi spusese mămicii sale că voia o vasectomie. Asta o făcuse să rîdă tare, dar el vorbise serios. Ştia sigur că nu va avea niciodată copii, şi-atunci de ce să nu termine de pe-acum?

— As face orice. Aş sta la mine în cameră toată ziua şi m-aş juca. Nici măcar nu ţi-ai da seama că sînt în casă.

— Vreau să ieşi. Să faci ceva normal. Atmosfera de-aici e prea intensă.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun... Of, nu ştiu ce vreau să spun. Pur şi simplu ştiu că nu ne facem nici un bine unul altuia.

Ia stai puţin. Nu-şi făceau nici un bine unul altuia? Pentru prima dată de cînd mămica lui începuse să plîngă, voia să-i ţină isonul. Ştia că ea nu-i făcea lui nici un bine, dar habar n-avea că era ceva reciproc. El ce-i făcuse ei? Nu-i venea nimic în minte. Într-o zi o s-o întrebe ce voise să spună, dar nu azi, nu acum. Nu era sigur că i-ar plăcea răspunsul.

— Ce jigodiei Will îşi privi picioarele şi scoase nişte sunete menite să-i transmită lui Suzie că fosta lui soţie nu era atît de rea, nici chiar aşa.

— Will, pur şi simplu nu se face aşa ceva. Nu poti să suni cu cinci minute înainte şi să schimbi planurile aşa. Ar fi trebuit să-i spui să se ducă-n... - se uită în jur ca să vadă dacă Marcus, copilul ciudat cu care se părea că se procopsiseră pentru toată ziua, încă asculta -.. .aia a mă-sii.

Fosta lui (care, după spusele lui Suzie, se numea Paula, un nume pe care el probabil că-l menţionase în seara aceea) avea să poarte mereu răspunderea non-apariţiei lui Ned la picnic, dar Will simţea pentru ea o loialitate obscură, în faţa furiei compătimitoare a lui Suzie. Oare mersese prea departe?

— Ei, lasă, tot spunea el, în timp ce Suzie vitupera înainte, ştii cum e.

— Nu-ţi poţi permite să fii moale. Aşa o să ieşi tot timpul buşit.

— N-a mai făcut-o pînă acum.

— Nu, dar o s-o mai facă. Stai să vezi. Eşti prea cumsecade. Asta e o treabă murdară. Va trebui să te căleşti.

— Probabil.

Să i se spună că era prea cumsecade, că trebuia să fie mai rău, era o experienţă neobişnuită pentru Will, dar se simţea atît de slăbănog, încît era uşor să-ţi imaginezi cum îl călcase Paula în picioare.

— Şi maşina. Nu-mi vine să cred că a luat maşina.

De maşină uitase. Paula o luase şi pe-asta, de dimineaţă la prima oră, din motive prea complicate pentru a fi explicate, obligîndu-l astfel pe Will să-i telefoneze lui Suzie pentru a o ruga să-l ducă pînă în Regent's Park.

— Ştiu, ştiu. Ea e...

Nu-şi găsea cuvintele. Dacă te uitai la tabloul în ansamblu, chestia cu Ned şi chestia cu maşina, Paula se comportase scandalos; el îşi dădea seama de asta, dar tot îi era greu să adune furia necesară, însă era obligat s-o facă, măcar pentru a-i arăta lui Suzie că nu era un mo-lîu incurabil, lipsit de coloană vertebrală.

— E o vacă.

— Aşa te vreau.

Inventatul oamenilor era o treabă mult mai zăpăcitoare decît îşi imaginase, şi începea să realizeze că nu îl plănuise aşa cum trebuia. Avea deja trei personaje în distribuţie - Paula, Ned şi propria mamă (care nu era la fel de imaginară, dat fiind faptul că trăise măcar cîndva, chiar dacă, de-acord, nu prea recent) - şi era conştient de faptul că, dacă avea să meargă pînă la capăt, în curînd urma să aibă o distribuţie de mii şi mii. Dar cum putea să meargă pînă la capăt? De cîte ori putea Ned să fie răpit în mod plauzibil de maică-sa, de bunica maternă sau de nişte terorişti internaţionali? Ce motive putea să invoce, ca să n-o invite pe Suzie la el în apartament, unde nu existau jucării, ţarcuri, scutece sau castronaşe, unde nu exista nici măcar un al doilea dormitor? Putea să-l omoare pe Ned cu vreo boală groaznică sau un accident de maşină - tragic, de acord, dar viaţa merge înainte? Nu prea. Părinţii sînt destul de sfîşiaţi după ce le mor copiii şi, în ceea ce-l privea, anii necesari de suferinţă i-ar cam stoarce resursele actoriceşti. Şi cu Paula cum rămînea? N-ar putea să i-l expedieze ei pe Ned, chiar dacă nu prea voia să-l vadă? Doar că... atunci n-ar mai fi un tată singur. Şi-ar pierde rostul, cumva.

Nu, dezastrul se apropia şi el nu putea face nimic. Mai bine să se retragă acum, să plece, să-i lase pe toţi cu

impresia că era un excentric inadecvat şi nimic mai mult - în so nici un caz un pervers, un fantast, sau oricare altă chestie rea în care era pe cale să se transforme. Dar lui Will nu-i stătea în fire să plece. Simţea întotdeauna că avea să apară ceva, deşi nu apărea nimic şi nici nu putea să apară, în cea mai mare parte a timpului. Odată, cu ani în urmă, cînd era copil, îi spusese unui prieten de la şcoală (după ce se asigurase că prietenul respectiv nu era fân C. S. Le-vvis) că putea să iasă prin spatele dulapului său într-o altă lume şi îl invitase la el acasă, ca să exploreze. Ar fi putut să anuleze, ar fi putut să-i spună orice, dar nu era pregătit să suporte un moment de jenă moderată, dacă nu era neapărată nevoie de aşa ceva, şi se înghesuiseră amîndoi printre umeraşe timp de cîteva minute, pînă cînd Will îngăimase ceva despre lumea cealaltă, care era închisă sîmbătă după-amiaza. Chestia era că încă îşi aducea aminte cum sperase cu adevărat, pînă în ultimul minut: poate că va fi ceva acolo, îşi zisese el, poate că n-o să mă fac de rîs. Nu era nimic şi se făcuse de r îs, de multe ori, cît pentru un hohot zdravăn, dar nu învăţase nimic din această experienţă: din contră, aparent rămăsese cu sentimentul că în mod sigur avea să fie mai norocos data viitoare. Şi iată-l acum, trecut de treizeci şi cinci de ani, conştient pînă-n măduva oaselor că n-avea un fiu de doi ani, dar continuînd să acţioneze în ideea că, la momentul decisiv, avea să-i răsară unul de nicăieri.

— Pun pariu că ai nevoie de o cafea, spuse Suzie.

— Aş omorî pentru asta. Ce mai dimineaţă! Clătină din cap uluit, iar Suzie îşi umflă obrajii cu înţelegere. Will îşi dăduse seama că se simţea chiar bine.

— Nici măcar nu ştiu cu ce te ocupi, spuse Suzie, după ce se instalaseră în maşină.

Megan ocupa locului bebeluşului, lîngă ea; Will stătea în spate cu Marcus, copilul ciudat, care fredona fals.

— Cu nimic.

— Aha.

De obicei inventa ceva, dar inventase deja prea mult zilele trecute... dacă ar mai adăuga la listă şi o slujbă fictivă, nu numai că ar începe să piardă şirul, dar în acelaşi timp chiar nu i-ar mai oferi lui Suzie nimic real.

— Atunci, cu ce te ocupai înainte?

— Cu nimic.

— N-ai muncit niciodată?

— Am mai fost cîte-o zi pe-aici, una pe-acolo, dar...

— Aha. Da, este...

Se întrerupse, iar Will ştiu de ce. Să nu fi avut niciodată o slujbă era egal cu... zero. Nu era nimic de zis despre asta, cel puţin nu imediat.

— Tata a scris un cîntec. În 1938. E un cîntec celebru şi trăiesc din drepturile de autor.

— Îl ştii pe Michael Jackson, nu? Face un milion de lire pe minut, spuse copilul ciudat.

— Nu sînt sigură că e chiar un milion de lire pe minut, zise Suzie sceptică. Asta înseamnă o groază de bani.

— Un milion de lire pe minut! repetă Marcus. Şaizeci de milioane de lire pe oră!

— Ei, eu nu fac şaizeci de milioane de lire pe oră, spuse Will. Nici pe departe.

— Dar cît?

— Marcus, făcu Suzie. Şi despre ce cîntec e vorba, Will? Dacă poti trăi din el, l-om fi auzit şi noi.

— Ăăă... Santa's Super Sîeigh, spuse Will.

O spuse natural, dar era inutil, pentru că, oricum s-ar fi exprimat, ar fi sunat caraghios. Şi-ar fi dorit ca tatăl său să fi scris orice alt cîntec din lume, cu posibila excepţie a lui Itsy Bitsy Teeny Weeny Yellow Polka Dot Bikini ori a lui How Much is That Doggy în The Window.

— Zău? „Super-săniuţa Moşului”?

Suzie şi Marcus începură să cînte amîndoi aceeaşi parte a cîntecului:

Doar nişte plăcinte c-un pahar de sherry să laşi afară Şi vei fi fericit, căci Moşul o s-apară, O, super-săniuţa

Moşului, Super-săniuţa Moşului...

Oamenii îi făceau mereu faza asta. Cîntau mereu, şi anume aceeaşi parte. Will avea prieteni care începeau fiecare convorbire telefonică printr-o rafală scurtă de „Super-săniuţa Moşului” şi atunci cînd nu rîdea, îl acuzau de pană de umor. Dar unde era gluma? Şi chiar dacă exista una, cum putea el să se forţeze să rîdă de fiecare dată, an de an?

— Îmi închipui că oamenii-ti fac mereu faza asta, nu?

— De fapt, voi doi sînteţi primii.

Suzie îi aruncă o privire în oglinda retrovizoare.

— Scuze.

— Nu, nu-i nimic. De fapt, o caut cu luminarea.

— Dar nu înţeleg. Cum faci bani din asta? Colindătorii sînt obligaţi să-ţi dea zece la sută?

— Ar trebui. Dar n-ai cum să-i prinzi tot timpul. Nu, o găseşti pe toate albumele de Crăciun. Elvis a cîntat-o, ştii. Şi Muppets.

Şi Des O'Connor. Şi Crankies. Şi Bing Crosby. Şi Da-vid Bowie, în duet cu Zsa Zsa Gabor. Şi Val Doonican, şi Cilla Black, şi Rod Huli şi Emu. Şi o trupă punk din America, numită The Cunts, şi, la ultima numărătoare, cel puţin o sută de alţi artişti. Le ştia numele din declaraţiile de pe drepturile de autor şi nu-i plăceau nici unii. Will se mîndrea cu ţinuta sa nonşalantă; detesta să trăiască de pe urma lui Val Doonican.

— Dar n-ai vrut niciodată să lucrezi?

— Ba da. Uneori. Dar nu... Nu ştiu. N-ajung niciodată să o fac.

Şi asta era tot. Nu ajungea niciodată să o facă. În fiecare zi din ultimii optsprezece ani se trezise cu intenţia de a-şi rezolva problema carierei o dată pentru totdeauna; dar, pe măsură ce ziua trecea, dorinţa sa arzătoare de a-şi găsi un loc în lumea exterioară se stingea.

Suzie parcă maşina în Outer Circle şi deplie căruciorul lui Megan, în timp ce Will stătea stingherit pe trotuar cu

Marcus. Acesta nu se arătase cîtuşi de puţin interesat de persoana lui, deşi nici el nu putea susţine că ar fi depus vreun efort viguros de a-l cunoaşte pe băiat. Totuşi, îi trecu prin cap că existau puţini masculi adulţi mai bine. echipaţi decît el pentru a aborda un adolescent. (Dacă asta era Marcus, lucru greu de spus. Avea o claie ciudată şi creaţă de păr, şi era îmbrăcat ca un contabil în ziua liberă: purta blugi noi şi un tricou cu Microsoft.) în fond, Will era un fân al sportului şi al muzicii pop, şi dintre toţi oamenii, el ştia cel mai bine cît de greu putea atîrna povara timpului; din toate punctele de vedere şi în toate privinţele, era un adolescent. Şi nu ar dăuna relaţiei cu Suzie dacă ar iniţia cu fiul prietenei ei o relaţie de curiozitate reciprocă. De Megan se va ocupa mai tîrziu. Probabil că un gîdilici scurt va fi de-ajuns.

— Ia zi, Marcus. Cine e fotbalistul tău preferat?

— Urăsc fotbalul.

— Aha. Păcat.

— De ce? Will îl ignoră.

— Atunci, care sînt cîntăreţii tăi preferaţi? Marcus pufni:

— Întrebările astea le scoţi dintr-o carte? Suzie rîse. Will roşi.

— Nu, doar eram curios.

— OK. Cîntăreaţa mea preferată e Joni Mitchell.

— Joni Mitchell? Nu-ţi place MC Hammer? Sau Snoop Doggy Dogg? Sau Paul Weller?

— Nu, nici unul.

Marcus îl cercetă pe Will din cap pînă în picioare, înregistrînd tenişii, freza şi ochelarii de soare, şi adăugă crud:

— Nimănui nu-i plac. Doar oamenilor bătrîni.

— Cum adică, toată lumea la tine la şcoală ascultă Joni Mitchell?

— Majoritatea.

Will ştia hip-hop, acid house, grunge, Madchester şi indie; citea Time Out, iD, The Face, Arena şi NME. Dar

nimeni nu menţionase ceva despre vreo revenire a lui Joni Mitchell. Se simţea descurajat.

Marcus merse înainte, iar Will nu făcu nici o mişcare să-l ajungă din urmă. Eşecul său măcar îi oferea o şansă de a vorbi cu Suzie.

— Trebuie să ai grijă de el des?

— Nu atît de des pe cît mi-ar plăcea, nu, Marcus?

— Ce?

Marcus se opri şi aşteptă ca ei să-l ajungă din urmă.

— Am spus că n-am grijă de tine atît de des pe cît mi-ar plăcea.

— Aha.

Porni iar înaintea lor, dar la mai mică distanţă decît înainte, aşa că Will nu era sigur cît de mult auzea.

— Ce-i cu mama lui? o întrebă încet Will pe Suzie.

— E doar puţin... nu ştiu. Deprimată.

— O ia razna, spuse Marcus calm. Plînge tot timpul. Nu se duce la serviciu.

— Ei, hai, Marcus. Şi-a luat şi ea două după-amieze libere. Toţi facem aşa cînd sîntem, ştii ha, în formă slabă.

— Formă slabă? Aşa-i zici tu? spuse Marcus. Eu zic că a luat-o razna.

Will nu mai auzise nota aceasta de beligerantă amuzată decît în vocile bătrînilor care încercau să-ţi spună că lucrurile erau mult mai rele decît credeai: tatăl său fusese aşa în ultimii cîţiva ani ai vieţii.

— Ei bine, mie nu mi se pare c-a luat-o razna.

— Pentru că n-o vezi prea des.

— O văd cît de des pot.

Will remarcă iritabilitatea defensivă din vocea ei. Ce-avea copilul ăsta? Din momentul în care vedea unde erai vulnerabil, era necruţător.

— Poate.

— Poate? Ce înseamnă „poate”? Marcus dădu din umeri.

— Oricum, nu e nebună cu tine. E nebună doar acasă, cînd sîntem noi doi.

— O să-şi revină, spuse Suzie. Nu-i trebuie decît un week-end de relaxare. O să facem un picnic frumos şi di-seară, cînd o să te întorci acasă, ea o să fie odihnită şi gata s-o ia de la capăt.

Marcus pufni şi se grăbi mai departe. Acum erau în parc şi vedeau gaşca de la PSSI lîngă lac, în faţa lor, umplînd pahare cu suc şi desfăcînd pachete învelite în staniol.

— O văd cel puţin o dată pe săptămînă, spuse Suzie. Mai şi sun. El chiar se-aşteaptă la mai mult decît atît? Doar nu pierd vremea toată ziua. Învăţ. O am pe Megan. Doamne.

— Nu cred că toţi pustii ăştia ascultă Joni Mitchell, spuse Will. Aş fi citit despre asta. N-am rămas chiar aşa pe dinafară.

— Probabil că va trebui să sun zilnic, spuse Suzie.

— Mă las de toate revistele alea. Sînt inutile, spuse Will. Înaintară cu greu spre picnic, simţindu-se bătrîni, învinşi şi daţi în vileag.

Will simţi că scuzele şi explicaţiile sale pentru absenţa lui Ned erau luate de bune de către participanţii la picnicul PSSI, deşi ştia că nu aveau absolut nici un motiv să nu le ia de bune. Nimeni nu era atît de disperat după un sandviş cu ouă şi lobodă şi după o partidă de oină, încît să se obosească să-şi inventeze un copil. Dar încă se simţea puţin jenat, drept care atacă după-amiaza cu un entuziasm pe care de obicei nu era în stare să-l mobilizeze decît cu susţinere chimică sau alcoolică. Bătu mingea, umflă baloane, sparse pungi de săratele (o greşeală - multe lacrimi, o groază de căutături iritate), se ascunse, căută, gîdilă, legănă... Făcu totul, mai mult sau mai puţin, ca să rămînă departe de grupul de adulţi stînd pe pături sub un copac şi departe de Marcus, care hoinărea pe lîngă lacul pentru canotaj, aruncînd rămăşiţe de sandvişuri raţelor.

Nu-l deranja. Era mai bun la v-aţi ascunselea decît la discuţii şi existau moduri mai rele de a petrece o după-amiază decît să facă fericiţi nişte copii mici. După un timp,

Suzie şi Megan, adormită în căruciorul ei, veniră să i se alăture.

— Îţi lipseşte, nu-i aşa?

— Cine?

Întrebase serios; habar n-avea despre ce vorbea. Dar Suzie zîmbi cu înţeles şi astfel Will, din nou pe fază, îi întoarse zîmbetul.

— O să-l văd mai tîrziu. Nu e mare lucru. Dar i-ar fi plăcut aici.

— Cum e?

— A... Drăguţ. E chiar un băiat drăguţ.

— Îmi dau seama. Cu cine seamănă?

— Ăăă... Cu mine, cred. Ghinionul lui.

— A, se putea şi mai rău. În orice caz, Megan seamănă perfect cu Dan şi urăsc asta.

Will privi copilul adormit.

— E frumoasă.

— Mda. Asta nu-mi place. Cînd o văd aşa, îmi spun „ce copilaş superb”, pe urmă îi zic lui „nenorocitule”, apoi mă gîndesc... Nu ştiu la ce mă mai gîndesc. Le încurc. Adică ea e nenorocita, el e superb... Ajungi să-ţi urăşti propriul copil şi să-l iubeşti pe bărbatul care a lâsat-o de izbelişte.

— A, da, spuse Will.

Începea să se simtă stingher şi agitat. Dacă discuţia o lua pe un drum trist, era timpul să intervină:

— O să cunoşti pe altcineva.

— Crezi?

— Acum, mulţi bărbaţi ar... Mă rog, vreau să spun că eşti foarte... Ştii tu. Adică vreau să spun că m-ai cunoscut pe mine şi ştiu că eu nu contez, dar... Sînt mulţi...

O lăsă în suspensie, sperînd. Dacă musca momeala, avea s-o lase baltă.

— Tu de ce nu contezi? Bingo.

— Pentru că... Nu ştiu...

Dintr-o dată, Marcus ajunse în faţa lor, sărind de pe un picior pe altul, de parcă era pe punctul de a face în

Pantaloni.

— Cred că am omorît o raţă, îi anunţă el.

Lui Marcus nu-i venea să creadă. Moartă. O raţă moartă. OK, încercase să-i dea în cap cu o bucată de sandviş, dar încerca să facă tot felul de lucruri şi nici unul dintre ele nu ieşise pînă acum. Încercase să scoată cel mai tare scor pe maşinăria Stargazer în magazinul de kebab de pe Hornsey Road - nimic, încercase să citească gînduri-le lui Nicky, fixîndu-i ceafa la fiecare oră de mate, timp de-o săptămînă - nimic, îl enerva rău faptul că singurul lucru pe care îl încercase şi care îi ieşise era de fapt ceva ce nu prea dorise să facă. Şi în fond, de cînd aruncatul cu sandvişul în păsări le omora? Copiii probabil că-şi petreceau o bună parte din vieţi aruncînd cu diverse lucruri în raţele din Regent's Park. Cum reuşise să-şi aleagă o raţă atît de jalnică? Probabil că fusese ceva în neregulă cu ea. Probabil că tocmai se pregătea să moară dintr-un atac de inimă sau ceva; fusese doar o coincidenţă. Dar dacă aşa era, nu-l va crede nimeni. Dacă existau martori, ei nu vor fi văzut decît pîinea lovind raţa chiar în ceafă şi apoi raţa răsturnîndu-se. Vor aduna doi şi cu doi, le va ieşi cinci, iar el va fi închis pentru o crimă pe care nu o comisese.

Will, Suzie, Megan şi Marcus stăteau pe poteca de la marginea lacului, uitîndu-se la cadavrul care plutea pe apă.

— N-avem ce să-i mai facem, spuse Will, şmechera şui care voia vrăjeală cu Suzie. Las-o. Care e problema?

— Şi... dacă m-a văzut cineva?

— Crezi că te-a văzut?

— Nu ştiu. Poate. Poate au zis că se duc să-i spună gardianului.

— Poate, sau sigur te-a văzut cineva? Poate, sau sigur au zis că se duc să-l cheme pe gardian?

Lui Marcus nu-i plăcea de individul ăsta, aşa că nu-i răspunse.

— Ce-i aia care pluteşte lîngă ea? întrebă Will. Pîinea cu care ai aruncat?

Marcus încuviinţă nefericit.
— Ăla nu-i sandviş, e ditamai franzela. Nu-i de mirare că ai doborît-o. Aşa ceva mă omora şi pe mine.
— Of, Marcus, oftă Suzie. De-a ce te jucai?
— De-a nimic.
— Da, se vede, spuse Will.
Marcus îl urî şi mai mult. Cine se credea Will ăsta?
— Nu sînt sigur că a fost din cauza mea.
Avea de gînd să-şi testeze teoria. Dacă Suzie nu-l credea, nu avea nici o şansă cu poliţia şi judecătorii.
— Cum adică?
— Cred că era bolnavă. Cred că murea oricum. Nimeni nu spuse nimic; Will clătină din cap furios.
Marcus decise că această strategie defensivă era pierdere de timp, chiar dacă acesta era adevărul.
Priveau atît de concentraţi la scena crimei, încît nu-l observară pe gardian pînă cînd acesta ajunse lîngă ei. Marcus simţi cum i se înmoaie măruntaiele. Totul se terminase.
— Una dintre raţele dumneavoastră a murit, zise Will. O făcu să sune de parcă ar fi fost cel mai trist lucru pe care-l văzuse vreodată. Marcus se uită la el; poate că pînă la urmă nu trebuia să-l urască.
— Mi s-a spus că nu sînteţi străini de asta, zise gardianul. Ştiţi că e o infracţiune, nu-i aşa?
— Vi s-a spus că aş avea o legătură cu asta? spuse Will.
Poate nu dumneavoastră, băiatul.
— Sugeraţi că Marcus a ucis raţa? Marcus iubeşte raţele, nu-i aşa, Marcus?
— Ba da. Sînt animalele mele preferate. Mă rog, pe Iocul doi. După delfini. Dar sînt păsările mele preferate, asta în orice caz.
Astea erau prostii, pentru că el ura toate animalele,; dar se gîndea că în felul ăsta ar putea să scape.
— Mi s-a spus că azvîrlea cu ditamai franzelele după ea.

— Azvîrlea, dar acum l-am oprit. Ştiţi cum sînt băieţii, zise Will.

Marcus îl urî din nou. Ar fi trebuit să-şi închipuie că avea să-l lase baltă.

— Deci, a omorît-o?

— O, Doamne, nu. Iertaţi-mă, înţeleg ce vreţi să spuneţi. Nu, el azvîrlea cu pîine în cadavru. Cred că încerca să-l scufunde, pentru că Megan, adică ea, începuse să se neliniştească.

Gardianul se uită la forma adormită în cărucior.

— Acum nu pare foarte neliniştită.

— Nu. A plîns pînă a adormit, biata dulceaţă.

Se lăsă tăcerea. Marcus înţelese că acesta era momentul crucial. Paznicul putea fie să-i acuze pe toţi de minciuni, să cheme poliţia sau ceva de genul ăsta, fie să dea totul uitării.

— Va trebui să intru şi s-o iau de acolo, spuse el.. Erau în siguranţă. Marcus nu va fi băgat la puşcăriei pentru o crimă pe care probabil - OK, posibil - n-o ce misese.

— Sper că nu e vreo epidemie, spuse Will cu înţelege re, în timp ce porneau înapoi spre ceilalţi.

Acela fu momentul în care Marcus o văzu - sau ere zu că o văzuse - pe mămica lui. Stătea în fata lor, bl cîndu-le drumul, şi zîmbea. El îi făcu semn cu mîna şi se întoarse ca să-i spună lui Suzie că apăruse şi ea, dar cînc se uită iar, mămica lui nu era acolo. Se simţi stupid şi nv spuse nimic despre asta nimănui, niciodată.

Marcus nu fu niciodată în stare să înţeleagă de ce insistase Suzie să se întoarcă la apartament împreună cu el. Mai fusese cu ea în oraş, iar ea se mulţumise să-l lase în faţa casei, să aştepte pînă cînd el intra, iar apoi sa plece. Dar în ziua aceea parcă maşina, o scoase pe Megan cu tot cu scăunel şi intră cu el. Nici ea nu fu vreodată în stare să explice de ce o făcuse.

Will nu era invitat, dar îi urmă înăuntru, iar Marcus nu-i spuse să nu intre. Tot ce se legă de acele două minute fu,

într-un chip misterios, memorabil, chiar şi în timp ce se întîmpla: urcatul scărilor, mirosurile de bucătărie rămase prizoniere în hol, felul cum observă modelul covorului pentru prima dată. Mai tîrziu i se păru că îşi amintea şi de un sentiment de nelinişte, dar pe acela trebuie să-l fi inventat, pentru că nu avea de ce să fie neliniştit. Apoi vîrî cheia în uşă, o deschise şi o nouă parte din viaţa sa începu, bang!, fără nici un fel de avertisment.

Mămica sa zăcea jumătate pe canapea, jumătate pe jos; capul îi atîrna spre podea. Era albă la faţă, iar pe covor apăruse o baltă de vomă; pe ea însăşi nu era multă - ori avusese prezenţa de spirit de a nu vărsa pe ea, ori avusese noroc. La spital i se spuse ulterior că fusese o minune faptul că nu se înecase în propria vomă şi nu murise. Voma era gri şi plină de cocoloaşe, iar camera duhnea.

El nu putea să vorbească. Nu ştia ce să spună. Nici nu plînse. Situaţia era mult prea serioasă pentru asta. Aşa că rămase acolo, pur şi simplu. Dar Suzie lăsă jos scăunelul, se repezi la ea, începu s-o strige şi să-i dea palme. Suzie probabil că zărise flaconul gol de cum intrase, dar Marcus nu-l observă pînă mai tîrziu, cînd veniră cei cu ambulanţa, aşa că la început fu pur şi simplu confuz; nu înţelegea de ce era Suzie atît de supărată pe cineva care nu se simţea bine.

Suzie strigă la Will să cheme ambulanţa şi îi spuse lui Marcus să facă nişte cafea amară; mămica lui se mişca acum şi scotea un zgomot groaznic, ca un geamăt, pe care el nu-l mai auzise vreodată şi nici nu voia să-l mai audă.

Suzie plîngea, apoi începu şi Megan, aşa că în cîteva secunde încăperea trecu de la o tăcere şi o nemişcare înspăimântătoare la o panică zgomotoasă, la fel de înspăimîntătoare.

— Fiona! Cum ai putut să faci aşa ceva? ţipă Suzie. Ai un copil. Cum ai putut să faci aşa ceva?

Abia atunci îi trecu prin cap lui Marcus că toate acestea se răsfrîngeau urît asupra lui.

Marcus văzuse anumite lucruri, mai ales la video, în casele altora. Văzuse un tip scoţînd ochiul altui tip cu o frigăruie de kebab, în Hellhound 3. Văzuse creierii unui om ieşindu-i pe nas în Boilerhead - The Return. Văzuse braţe retezate dintr-o singură lovitură de sabie, văzuse bebeluşi cu spade acolo unde ar fi trebuit să aibă puţu-licile, văzuse tipări ieşind din buricul unei femei. Nimic nu-l împiedicase să doarmă sau nu-i dăduse coşmaruri. Mă rog, nu văzuse multe lucruri în viaţa reală, dar pînă acum nu crezuse că asta conta: şocurile erau şocuri, oriunde le găseai. Ceea ce-l zdruncina aici era faptul că nici măcar nu exista ceva deosebit de şocant, doar ceva vomă şi nişte ţipete, iar el înţelesese că mămica lui nu murise şi nu păţise nimic grav. Dar acesta era, de la un milion de kilometri distanţă, lucrul cel mai înfricoşător pe care-l văzuse, şi din momentul în care intră în casă ştiu că era ceva la care va trebui să se gîndească mereu.

La sosirea ambulanţei avu loc o discuţie lungă şi complicată despre cine trebuia să meargă la spital şi cum. Will spera că va fi expediat acasă, dar lucrurile nu merseră aşa. Cei de la ambulanţă nu voiau să-i ducă pe Suzie cu Marcus şi cu bebeluşul, aşa că fu nevoit în cele din urmă să-i conducă pe Megan şi Marcus cu maşina lui Suzie, în timp ce ea mergea cu mama lui Marcus în ambulanţă, încercă să se ţină de ei, dar îi pierdu în momentul în care ieşiră pe şoseaua principală. Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decît să se comporte de parcă ar fi avut un girofar albastru pe capota maşinii, să se bage pe con-trasens şi să treacă pe roşu de cîte ori voia, dar se îndoia că vreuna dintre mamele din faţă i-ar fi fost recunoscătoare pentru asta.

Pe locul din spate, Megan încă plîngea tare; Marcus privea întunecat prin parbriz.

— Vezi dacă poţi face ceva cu ea, spuse Will.

— Adică?

— Nu ştiu. Gîndeste-te.

— Ba gîndeşte-te tu.

Corect, îşi zise Will. Să-i ceri unui puşti să facă ceva, în aceste împrejurări, probabil că nu era un lucru rezonabil.

— Cum te simţi?

— Nu ştiu.

— O să fie bine.

— Mda. Probabil. Dar... nu-i asta chestia, nu?

Will ştia că nu asta era chestia, dar fu surprins că Marcus se lămurise atît de repede. Pentru prima dată îşi zise că băiatul era, probabil, destul de isteţ.

— Ce vrei să spui?

— Lămureste-te singur.

— Te temi că o să mai încerce?

— Mai taci din gură, se poate?

Asta şi făcu, şi ajunseră la spital în cea mai mare tăcere pe care o permitea un bebeluş urlător.

Cînd ajunseră, Fiona fusese deja transportată undeva, iar Suzie stătea în sala de aşteptare, strîngînd în mîini un pahar de plastic. Marcus dădu drumul scăunelului cu încărcătura apoplectică lîngă ea.

— Ia zi, ce se-ntîmplă?

Will abia se putu abţine să-şi frece palmele. Era complet absorbit de toate acestea - aproape că începuse să-i placă.

— Nu ştiu. Îi spală stomacul sau ceva de genul ăsta. A vorbit puţin în ambulanţă. A întrebat de tine, Marcus.

— Drăguţ din partea ei.

— Treaba asta n-are legătură cu tine, Marcus. Îţi dai seama, nu? Adică, nu tu eşti motivul pentru... Nu tu eşti motivul pentru care a ajuns aici.

— De unde ştii?

— Ştiu.

O spuse cu căldură şi umor, dînd din cap şi ciufulin-du-i părul lui Marcus, dar totul, în intonaţia şi în gesturile ei, era greşit: ţineau de circumstanţe diferite, mai calme, mai casnice, şi cu toate că i s-ar fi potrivit unui copil de doisprezece ani, nu i se potriveau celui mai bătrîn copil de

doisprezece ani din lume, în care se transformase Marcus dintr-o dată. Marcus îi dădu mîna la o parte.

— Are cineva nişte mărunţiş? Vreau să cumpăr ceva de la aparat.

Will îi întinse un pumn de bănuţi, iar el o şterse.

— Băga-mi-aş, spuse Will. Ce să-i spui unui puşti a cărui mamă tocmai a încercat s-o termine?

Era doar curios, dar din fericire întrebarea ieşi de parcă ar fi fost retorică şi prin urmare compătimitoare. Nu voia să sune de parcă s-ar fi uitat la un film bun din categoria o-boală-pe-săptămînă.

— Nu ştiu, spuse Suzie, ţinînd-o pe Megan în poală şi încercînd să o facă să mestece o grisină. Dar va trebui să ne gîndim noi la ceva.

Will nu ştia dacă făcea sau nu parte din „noi”, dar oricum nu conta. Oricît de captivant era pentru el divertismentul serii, în nici un caz nu avea intenţia de a-l repeta: gaşca asta era prea ciudată.

Seara se tîra înainte. Megan plînse, apoi seinei şi la urmă adormi; Marcus făcu vizite repetate la distribuitorul automat şi aduse nişte cutii de Cola, Kit-Kat-uri şi pungi de săratele. Nici unul dintre ei nu vorbi mult, deşi Marcus îi bodogănea ocazional pe oamenii care aşteptau să fie trataţi.

— Îi urăsc pe-ăştia. Sînt beţi, majoritatea. Uită-te la ei. S-au bătut.

Era adevărat. Aproape fiecare persoană din sală era un fel de ratat - un vagabond, un beţiv, un drogat sau pur şi simplu un nebun. Puţinii oameni care ajunseseră acolo din ghinion curat (exista o femeie care fusese muşcată de un cîine şi aştepta o injecţie, şi mai era o mamă cu o fetiţă care părea să-şi fi scrîntit glezna după ce căzuse) arătau neliniştiţi, palizi, storsi; noaptea asta era în-tr-adevăr ceva ieşit din comun pentru ei. Dar restul nu făcuseră decît să-şi transfere haosul vieţii cotidiene din-tr-un loc în altul. Nu conta pentru ei dacă urlau pe stradă la trecători sau le

înjurau pe infirmierele de la secţia de urgenţe a unui spital - ăsta era mersul lucrurilor.

— Mămica mea nu e ca oamenii ăştia.

— Nimeni n-a spus că ar fi, spuse Suzie.

— Şi dacă ei cred că e la fel?

— N-or să creadă.

— Ar putea. A luat droguri, nu? A venit aici cu voma Pe ea, nu? Cum să vadă deosebirea?

— Bineînţeles că or s-o vadă. Şi dacă n-o văd, le spunem noi.

Marcus încuviinţă din cap şi Will îşi dădu seama că Suzie dăduse răspunsul corect: cine să creadă că Fiona ar putea fi vreo epavă, cu astfel de prieteni? De data asta, îşi zise Will, Marcus pusese întrebarea greşită, întrebarea corectă era: şi ce dracului schimba asta? Pentru că, dacă singurele lucruri care o despărţeau pe Fiona de ceilalţi erau cheile de la maşina lui Suzie şi hainele simple şi scumpe ale lui Will, atunci ea o încurcase oricum. Trebuia să trăieşti sub propriul clopot. Nu puteai să intri cu forţa în al altcuiva, pentru că atunci nu se mai numea clopot. Will îşi cumpăra hainele, CD-urile, maşinile şi mobila de la Heal pentru el şi numai pentru el; dacă Fiona nu-şi putea permite aceste lucruri şi nu avea un clopol echivalent, atunci era problema ei.

Ca la un semn, o femeie veni să-i vadă - nu o doctoriţă sau o infirmieră, ci o persoană oficială.

— Bună seara. Dumneavoastră aţi venit cu Fiona Brewer?

— Da. Sînt prietena ei Suzie, el e Will, iar el e fiul Fio-nei, Marcus.

— Bine. Fiona va rămîne la noi peste noapte şi nu e nevoie să staţi şi dumneavoastră. Marcus are un loc undi să stea? Mai e cineva acasă, Marcus?

Marcus clătină din cap.

— O să stea cu mine în noaptea asta, spuse Suzie.

— OK, dar pentru asta va trebui să obţin permisia nea mamei lui, zise femeia.

— Bineînţeles.

— Acolo vreau să mă duc, spuse Marcus spre spinarea femeii care se îndepărta.

Ea se întoarse şi zîmbi:

— Nu că i-ar păsa cuiva.

— Ba le pasă, cum să nu? spuse Suzie.

— Crezi?

Femeia se întoarse după două minute, zîmbind şi dînd aprobator din cap, de parcă Fiona nu şi-ar fi dat permisiunea pentru o şedere peste noapte, ci ar fi născut.

— E în regulă. Vă mulţumeşte.

— Excelent. Atunci hai, Marcus. Poti să mă ajuţi să deschid canapeaua-pat.

Suzie o puse pe Megan la loc pe scăunel şi ieşiră în parcare.

— Ne mai vedem, spuse Will. Te sun eu.

— Sper să rezolvi cu Ned şi Paula.

Din nou, golul momentan: Ned şi Paula, Ned şi Paula... A, da, fosta soţie şi fiul său.

— A, o să fie bine. Mersi.

O sărută pe Suzie pe obraz, îl înghionti pe Marcus în braţ, îi făcu lui Megan cu mîna şi porni după un taxi. Totul fusese foarte interesant, dar nu i-ar fi plăcut să facă povestea asta în fiecare noapte.

Era acolo, pe masa din bucătărie. Tocmai punea florile într-o vază, aşa cum îi spusese Suzie, cînd o găsi. Toată lumea fusese într-o grabă şi o confuzie atît de mari seara trecută, încît nu observaseră. O ridică şi se aşeză.

Dragul meu Marcus, Cred că orice aş spune în scrisoarea asta, tot o să mă urăşti pînin la urmă. Sau poate nu pînă la urmă, sună puţin cam prea fără drept de apel: poate că, atunci cînd vei creşte, vei simţi şi altceva în afară de ură. Dar sigur o să existe o lungă perioadă de timp în care o să crezi că am făcut un lucru greşit, stupid, egoist, meschin. Aşa că am vrut să-mi acord o şansă de a-ţi explica, chiar dacă nu foloseşte la nimic.

Ascultă. O bună parte din mine ştie că fac un lucru greşit, stupid, egoist, meschin. De fapt, cea mai mare parte din mine. Problema este că partea aceea nu mă mai controlează. De-asta el atît de urîtă boala pe care am avut-o în ultimele luni - nu vrea, să asculte de nimic şi de nimeni altcineva. Nu vrea decît să facă ce vrea ea. Sper să nu ajungi niciodată să afli cum e.

Nici unul din lucrurile astea nu are legătură cu tine. Mi-a fost drag să-ţifiu mamă, întotdeauna, deşi mi-afost greu şi uneori mi s-a părut peste mînă. Nu ştiu de ce nu mi-e de-ajuns să-ţ. fiu mamă, dar nu mi-e. Şi nu din cauză că sînt atît de nefericita, încît nu mai vreau să trăiesc. Nu asta simt. Simt mai curînd sînt obosită, plictisită, că petrecerea a durat prea mult şi că vrea să mă duc acasă. Mă simt fără viaţă şi parcă nu mai există nimic la care să sper, deci ar fi bine să închei socotelile. Cum po să simt aşa ceva cînd te am pe tine? Nu ştiu. Dar ştiu că, aş merge mai departe doar de dragul tău, nu mi-ai mulţumi, şi îmi închipui că după ce vei depăşi asta, lucrurile vor merge mai bine pentru tine decît înainte. Sincer. Poţi să te duci la tăticul tău, iar Suzie a spus mereu că o să aibă grijă de tine dacă mi se întîm-plă ceva.

O să veghez asupra ta dacă o să pot. Cred că voi putea. Cred că, atunci cînd unei mame i se întîmplă ceva, e lăsată să facă asta, chiar dacă e vina ei. Nu vreau să mă opresc din scris, dar nici nu văd vreun motiv de a merge mai departe.

Te iubesc, Mămica.

Încă stătea la masa din bucătărie, cînd Fiona se întoarse de la spital cu Suzie şi Megan, îşi dădu seama imediat ce găsise.

— Marcus, ce porcărie. Uitasem de asta.

— Ai uitat? Ai uitat de-o scrisoare de sinucigaşă?

— Păi, n-am crezut că va fi nevoie să ţin minte, nu? La asta rîse. Chiar rîse. Asta era mama lui. Cînd nu plîngea

deasupra cerealelor de la micul dejun, rîdea de propria sinucidere.

— Doamne, spuse Suzie. Asta era? N-ar fi trebuit să-l las aici cînd m-am dus să te iau. M-am gîndit că ar fi drăguţ să facă puţină curăţenie.

— Suzie, sincer, nu cred că ai vreo vină.

— Ar fi trebuit să mă gîndesc.

— Poate că Marcus şi cu mine ar trebui să avem o mică discuţie, doar noi doi.

— Sigur.

Suzie şi mămica lui se îmbrăţişară, iar Suzie se apropie de el să-l pupe.

— E bine, şopti ea, suficient de tare pentru ca mama lui să audă. Nu fi îngrijorat din cauza ei.

După ce plecă Suzie, Fiona puse ibricul pe foc şi se aşeză la masă cu Marcus.

— Eşti supărat pe mine?

— Tu ce crezi?

— Din cauza scrisorii?

— Din cauza scrisorii şi a tot ce-ai făcut.

— Înţeleg. Nu mă mai simt cum m-am simţit sîmbă-tă, dacă asta te ajută în vreun fel.

— Ce, pur şi simplu s-a dus aşa, toată chestia aia?

— Nu, dar... pe moment mă simt mai bine.

— Pe moment nu-mi ajunge. Văd şi eu că ţi-e mai bine pe moment. Tocmai ai pus ibricul. Dar ce-o să fie după ce o să-ţi bei ceaiul? Ce-o să fie cînd o să mă duc înapoi la scoală? Nu pot să fiu aici să te supraveghez tot timpul.

— Nu, ştiu. Dar trebuie să avem grijă unul de celălalt. Şi e valabil pentru amîndoi.

Marcus încuviinţă din cap, dar se afla într-un loc unde cuvintele nu contau, îi citise scrisoarea şi nu-l interesa prea tare ce mai avea ea de spus; conta ce făcea şi ce avea să facă. Iar azi nu avea să facă nimic. Avea să-şi bea ceaiul, deseară aveau să-şi comande ceva de mîncare, aveau să se uite la televizor şi aveau să se simtă ca la începutul unor

vremuri diferite, mai bune. Dar vremurile acelea se vor duce şi apoi va veni altceva, întotdeauna avusese încredere în mama lui - de fapt, niciodată nu avusese neîncredere în ea. Dar oricum lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel.

Doi nu erau de-ajuns, ăsta era necazul, întotdeauna crezuse că doi era un număr bun şi că ar fi detestat să trăiască într-o familie cu trei, patru sau cinci membri. Dar acum le înţelegea rostul: dacă unul o lua razna, nu rămîneai singur. Cum puteai să faci ca o familie să crească, dacă în preajmă nu era nimeni care să o ajute? Va trebui să găsească o cale.

— Fac eu ceaiul, spuse el vioi.

Acum măcar avea ceva de lucru.

Hotărîră să aibă o seară liniştită, normală. Comandară curry cu livrare la domiciliu şi Marcus merse la prăvălie să ia o casetă video, dar dură o eternitate: tot ce vedea părea să aibă legătură şi cu moartea, iar el nu voia să se uite la nimic legat de moarte. Mai mult, nu voia nici ca mămica lui să se uite la ceva legat de moarte, deşi nu ştia sigur de ce. Ce credea că s-ar fi întîmplat dacă mămica lui l-ar fi văzut pe Steven Seagal zburîndu-le creierii cîtorva tipi? Nu ăsta era genul de moarte la care încercau să nu se gîndească în această seară. Genul de moarte la care încercau să nu se gîndească era genul liniştit, trist, real, nu genul zgomotos, mă-doare-n-cot. (Oamenii mari credeau că puştii nu făceau deosebirea, dar o făceau, desigur.) Pînă la urmă luă Ziua cîrtiţci, de care fu mulţumit, pentru că era nou pe video şi pe textul de carcasă scria că era haios.

Nu începură să se uite la el pînă nu veni masa. Fiona o servi, iar Marcus derula caseta peste forşpanuri şi reclame, ca să înceapă o dată cu prima îmbucătură. Textul de pe carcasă nu minţea: era un film haios. Eroul ăsta trăia aceeaşi zi la nesfîrşit, luînd-o mereu de la capăt, deşi nu era prea clar cum se întîrnpla asta, lucru care lui Marcus i se părea slab - îi plăcea să ştie cum funcţionau lucrurile. Poate că se baza pe o poveste reală şi chiar existase un tip

pentru care toate zilele erau la fel, luînd-o mereu de la capăt, şi nici el nu ştia cum se întîmplase. Asta îl alarmă pe Marcus. Ce-ar fi să se trezească mîine şi să fie din nou ieri, cu raţă, spital şi tot tacîmul? Mai bine să nu se gîndească.

Dar apoi filmul se schimbă şi ajunse să fie vorba numai despre sinucidere. Tipul ăsta era atît de sictirit de figura cu trăitul în aceeaşi zi, luînd-o mereu de la capăt timp de sute de ani, încît încerca să se omoare. Dar degeaba. Indiferent ce făcea, tot se trezea în dimineaţa următoare (doar că nu era dimineaţa următoare. Era tot dimineaţa aia, dimineaţa în care se trezea mereu).

Marcus se înfuriase de-a binelea. Pe carcasă nu spunea nimic de sinucidere şi totuşi, filmul era cu un tip care încerca să se omoare de vreo trei mii de ori. OK, nu reuşea, dar asta nu-l făcea mai haios. Nici mama lui nu re-uşise, şi nimănui nu-i venise să facă o comedie despre asta. De ce nu exista un avertisment? Probabil că erau o grămadă de oameni care voiau să vadă o comedie bună imediat după ce încercaseră să se sinucidă. Dacă o alegeau toţi pe asta?

La început Marcus stătu cuminte, atît de cuminte, încît aproape că se opri din respirat. Nu voia ca mămica lui să-i audă respiraţia, în caz că i s-ar fi părut mai zgomotoasă decît de obicei, pentru că era tulburat. Dar apoi nu mai putu să reziste şi închise filmul din telecomandă.

— Ce e?

— Voiam să mă uit la asta.

Arătă spre ecranul televizorului, unde un om cu accent francez şi pălărie de bucătar încerca să-l înveţe pe unul dintre Gladiatori să spintece un peşte şi să-i scoată măruntaiele. Nu părea genul de emisiune la care se uita Marcus de obicei, mai ales că ura bucătăria. Şi peştele. Şi nici după Gladiatorii nu se omora.

— La asta? De ce vrei să te uiţi la asta?

— Învăţăm bucătărie la şcoală şi au zis că trebuie să ne uităm la asta, ca temă.

— Au revoir, spuse omul cu pălărie de bucătar.

— La revedere, spuse Gladiatorul. Făcură cu mîna şi emisiunea se termină.

— Păi, mîine o să ai probleme, spuse mămica lui. De ce nu mi-ai spus că trebuie să te uiţi în seara asta?

— Am uitat.

— Asta e, acum putem să vedem restul filmului.

— Chiar vrei?

— Da. E haios. Nu ţi se pare haios?

— Nu prea e realist, nu ţi se pare? Ea rîse.

— Of, Marcus! Mă pui să mă uit la chestii în care oamenii sar pe trenuri din elicoptere care explodează şi te plîngi de realism.

— Da, dar îi vezi că fac asta. Chiar îi vezi că fac lucrurile alea. Nu ştii sigur că el chiar se trezeşte în aceeaşi zi, asta poate să fie doar un truc, nu?

— Ce prostii vorbeşti.

Asta era bună. El încerca să-şi salveze mama, să nu se uite la un om care se sinucidea ceasuri întregi, iar ea îl făcea idiot.

— Mami, chiar vrei să ştii de ce l-am închis de fapt?

— Nu.

Nu-i venea să creadă. Oare şi ea se gîndise tot timpul la acelaşi lucru?

— Din cauza a ce încerca el să facă. Ea îl privi.

— Scuze, Marcus, tot nu te pot urmări.

— Ăăă… chestia aia.

— Marcus, tu eşti un băiat coerent. Poţi mai mult de-atît. Îl înnebunea.

— În ultimele cinci minute a tot încercat să se omoare. Ca tine. Nu voiam să mă uit şi nu voiam să te uiţi nici tu.

— Aha.

Se întinse după telecomandă şi închise televizorul.

— Îmi pare râu. Am fost carn grea de cap, nu?

— Da.

— Pur şi simplu n-am făcut deloc legătura. Incredibil. Doamne, zise ea şi clătină din cap. O să trebuiască să mă

adun.

Lui Marcus începea să-i scape frecvenţa mamei sale. Pînă nu de mult o crezuse... mă rog, nu chiar perfectă, pentru că se certau, ea nu-l lăsa să facă nişte lucruri pe care el voia să le facă şi aşa mai departe, dar niciodată nu se gîndise serios că era proastă sau nebună, sau că greşea. Chiar şi atunci cînd se certau, Marcus înţelegea mesajul: spunea şi ea lucrurile pe care se presupune că trebuiau să le spună mamele. Dar în momentul acesta n-o înţelegea deloc. Nu pricepuse plînsul, iar acum, cînd se aşteptase să fie de două ori mai arnărîtă decît înainte, era complet normală. Marcus începea să se îndoiască de sine. Oare nu era ceva dramatic să încerci să te sinucizi? Şi după aceea n-aveai parte de discuţii lungi, lacrimi şi îmbrăţişări? Se pare că nu. Nu făceai decît să stai pe canapea, să te uiţi la casete video şi să te porţi de parcă nu s-ar fi în-tîmplat nimic.

— Să mai dau drumul la film? o întrebă el.

Era un fel de test. Mămica de pe vremuri ar fi ghicit că nu vorbise serios.

— Te superi? spuse ea. Aş vrea să văd cum se termină.

Să-şi umple timpul nu fusese niciodată o problemă pentru WilI. N-o fi fost el mîndru de lipsa de realizări de pe tot cuprinsul vieţii, dar era mîndru de abilitatea de a se menţine la suprafaţa oceanului de timp pe care îl avea la dispoziţie; un om mai puţin descurcăreţ, simţea el, s-ar fi scufundat şi s-ar fi înecat.

Serile erau în regulă; ştia destui oameni. Nu-şi dădea seama cum, pentru că nu avusese niciodată colegi şi nu vorbea niciodată cu prietenele, după ce deveneau foste prietene. Dar pe parcurs reuşise să adune lîngă el destui oameni - tipi care lucraseră cîndva în magazinele de muzică pe care le frecventa, tipi cu care juca fotbal sau squash, tipi dintr-o echipă cu care participase pe vremuri la concursuri de cultură generală în baruri, genul ăsta - şi în mare era mulţumit de ei. Nu i-ar fi fost de rnare ajutor în eventualitatea puţin probabilă a unei depresii suici-dare,

sau în şi mai puţin probabila eventualitate a unei inimi sfărîmate, dar erau destul de buni la un biliard sau la o băutură şi un curry.

Nu, serile erau OK; zilele erau cele care îi puneau la încercare răbdarea şi ingeniozitatea, pentru că toţi aceşti oameni erau la muncă - asta dacă nu erau în concediu de paternitate, precum John, tatăl lui Barney şi al lui Imo-gen, şi oricum, Will nu dorea să-i vadă. Modalitatea sa de a face fată zilelor era să le împartă în unităţi de timp, fiecare unitate constind în circa treizeci de minute. Orele întregi, considera el, erau mai intimidante şi majoritatea lucrurilor pe care le puteai face într-o zi luau o jumătate de oră fiecare. Să citeşti ziarul, să faci o baie, să cureţi în apartament, să te uiţi la Casa şi lumea şi la Numărătoare inversă, să faci o integramă rapidă pe veceu, să mănînci micul dejun şi prînzul, să mergi la magazinele din zonă... Astea însemnau nouă unităţi dintr-o zi de douăzeci de unităţi (serile nu se puneau), umplute doar cu nevoile de bază. De fapt, ajunsese la un stadiu în care se mira cum puteau prietenii lui să împace viaţa şi slujba. Viaţa mînca mult timp, şi-atunci cum putea cineva să muncească şi, să zicem, să facă şi baie în aceeaşi zi? Îşi bănuia unul sau doi cunoscuţi de compromisuri destul de urît mirositoare. Ocazional, cînd îi venea cheful, candida pentru posturile cărora li se făcea reclamă în paginile de anunţuri din Guardian, îi plăceau paginile de anunţuri, datorită faptului că se simţea apt să umple majoritatea locurilor goale din oferte. Cît de greu putea fi să editezi jurnalul cu circuit intern al industriei construcţiilor, să conduci un mic atelier de artă ori să scrii la broşuri turistice? Deloc greu, îşi imagina el, aşa că se încăpăţîna să trimită scrisori, explicîndu-le potenţialilor angajatori de ce era omul pe care-l căutau. Anexa chiar şi un CV, deşi acesta nu ajungea decît la pagina doi. Într-un mod genial, după cum i se păruse lui, numerotase aceste două pagini „unu” şi „trei”, sugerînd astfel că pagina doi, conţinînd detaliile strălucitei sale

cariere, se rătăcise pe undeva. Ideea era că oamenii vor fi atît de impresionaţi de scrisoare, atît de orbiţi de gama sa largă de interese, încît îl vor invita la un interviu unde forţa pură a personalităţii va birui. În realitate, nu fusese contactat de nimeni, deşi primea ocazional cîte o scrisoare standard de respingere.

Adevărul era că nu-i păsa. Candida pentru aceste posturi în acelaşi spirit în care se oferise voluntar să muncească la bucătăria pentru săraci şi în care devenise tatăl lui Ned; era doar o realitate de vis, alternativă, care nu-i atingea deloc viaţa reală, ce-o mai fi fost şi aia. N-avea nevoie de slujbă, îi era bine aşa. Citea destul de mult; după-a-miaza vedea filme; făcea jogging; gătea mese drăguţe pentru el şi pentru prieteni; mergea la Roma, la New York şi la Barcelona din cînd în cînd, cînd plictiseala devenea acută... Nu putea să spună că nevoia de schimbare ardea furioasă în el.

În orice caz, în dimineaţa asta era oarecum tulburat de evenimentele curioase din week-end. Dintr-un motiv sau altul - poate pentru că rareori se întîlnea cu drama veritabilă pe parcursul unei zile tipice cu douăzeci-de-u-nităti-de-timp-integramă-rapidă-pe-WC -, gîndurile lui se tot întorceau la Marcus şi la Fiona, f ăcîndu-l să se întrebe cum o duceau. De asemenea, în lipsa unui anunţ din Media Guardian care să-l atragă cu adevărat, începuse să cocheteze cu ideea stranie şi probabil nesănătoasă de a intra cumva în vieţile lor. Poate că Fiona şi Marcus aveau mai multă nevoie de el decît avea Suzie. Poate chiar ar putea...face ceva cu ăştia doi. Ar putea să se ocupe de ei ca un unchi cumsecade, să dea vieţii lor putină formă şi veselie. Să se întovărăşească în vreun fel cu Marcus, să îl ducă undeva din cînd în cînd - poate la Arsenal. Şi poate că Fionei i-ar plăcea o cină drăguţă undeva sau o seară la teatru.

Pe la jumătatea dimineţii, o sună pe Suzie. Megan trăgea un pui de somn, iar ea tocmai se aşezase la o ceaşcă de

cafea.

— Mă întrebam cum stau lucrurile prin vecini, spuse el.

— Cred că nu prea rău. Fiona nu s-a întors la serviciu, dar Marcus s-a dus azi la şcoală. Tu ce mai faci?

— Bine, mersi.

— Ai o voce destul de veselă. Lucrurile s-au aranjat? Dacă avea o voce veselă, sigur că se aranjaseră, - A, da. A trecut totul.

— Şi Ned e OK?

— Da, e bine. Nu-i aşa, Ned?

De ce făcuse asta? Era o floricică total superfluă. De ce nu putea să lase un lucru bun să rămînă aşa?

— Bine.

— Spune-mi, crezi că există vreun fel în care aş putea să ajut în legătură cu Marcus şi Fiona? Să-l scot pe Marcus în oraş sau ceva?

— Ţi-ar plăcea?

— Sigur. Părea...

Cum? Cum părea Marcus, altfel decît uşor dus cu pluta şi vag răuvoitor?

— Părea drăguţ. Ne-am înţeles bine. Poate construiesc ceva plecînd de la ziua de ieri, nu?

— Ce-ar fi s-o întreb pe Fiona?

— Mersi. Şi ar fi drăguţ să vă revăd în curînd, pe tine şi pe Megan.

— Încă mor de nerăbdare să-l cunosc pe Ned.

— Aranjăm ceva.

lat-o, aşadar: o familie extinsă, enormă şi fericită. Adevărat, această familie fericită cuprindea un copil invizibil de doi ani, un copil zărghit de doisprezece şi pe mama sa sinucigaşă; dar legile ghinionului dictau că exact acesta era genul de familie cu care erai sortit să te alegi dacă, din capul locului, nu-ţi plăceau familiile.

Wîll cumpără un Time Oul şi îl citi din scoarţă în scoarţă, în încercarea de a găsi un lucru interesant pentru un băiat de doisprezece ani într-o după-amiază de sîmbătă - sau, mai

curînd, ceva ce i-ar arăta clar lui Marcus că aici nu avea de-a face cu omul tipic de treizeci şi şase de ani, demodat pînă la disperare, începu cu secţiunea pentru copii, dar în scurt timp pricepu că Marcus nu era amator de ţintar sau teatru de păpuşi; de fapt, nici măcar nu mai era un copil; la doisprezece ani, copilăria lui se terminase. Will încercă să-şi aducă aminte ce-i plăcea să facă la vîrsta aceea, dar nu-i veni nimic în minte, deşi îşi amintea ce ura să facă. Lucrurile pe care ura să le facă erau lucrurile la care îl obligau oamenii mari, oricît de bine intenţionaţi ar fi fost. Poate că lucrul cel mai cool pe care l-ar putea face pentru Marcus ar fi să-l lase de capul lui sîmbătă - să-i dea nişte bani, să-l ducă în Soho şi să-l lase acolo. Totuşi, trebui să admită că, deşi asta i-ar putea aduce nişte puncte în plus pe coolometru, n-ar arăta la fel de grozav pe scala responsabilităţii în loco parentis: dacă Marcus s-ar lansa într-o carieră de şmecher şi mama lui nu l-ar mai vedea niciodată, Will s-ar simţi pînă la urmă responsabil şi poate chiar ar avea regrete.

Filme? Săli de jocuri? Patinaj? Muzee? Galerii de artă? Brent Cross? McDonald's? Doamne, cum reuşea lumea să răzbească prin copilărie fără a cădea într-o letargie lungă de cîtiva ani? Dacă ar fi forţat să-şi retrăiască propria copilărie, s-ar duce la culcare în momentul în care Blue Peter ar înceta să-şi exercite farmecul şi ar cere să fie trezit cînd ar veni vremea să treacă mai departe. Nu era de mirare că tinerii se orientau spre crimă, droguri şi prostituţie. Se orientau spre crimă, droguri şi prostituţie pentru simplul motiv că acestea erau acum în meniu, o nouă, palpitantă, vie şi gustoasă varietate de opţiuni, care lui îi fuseseră refuzate. Adevărata întrebare era de ce generaţia lui se supusese în faţa legii unui mod atît de apatic, atît de puţin întreprinzător - mai ales dat fiind faptul că îi lipsise pînă şi pîinea cea de toate zilele a adolescenţei, serialele australiene şi mizilicurile care treceau drept divertisment pentru tineret în societatea contemporană.

Tocmai delibera dacă expoziţia British Gas cu cele mai bune peisaje naturale ale anului putea fi mai plicticoasă decît părea, cînd sună telefonul.

— Salut, Will, aici e Marcus.

— Salut. Printr-o coincidenţă, chiar mă gîndeam...

— Suzie a zis că vrei să mă duci undeva.

— Da, de fapt, chiar asta...

— Vin, dacă vine şi mama.

— Pardon?

— Vin, dacă poţi s-o iei şi pe mama. Şi ea n-are bani, deci ori ne ducem undeva unde-i ieftin, ori faci cinste.

— Aha. Marcus, spune ce vrei să spui. Nu mai face atîtea ocolişuri.

— Nu ştiu cum s-o spun altfel. Sîntem lefteri. Tu nu eşti. Plăteşti tu.

— E OK. Glumeam.

— Da? Nu m-am prins.

— Nu. Ştii, sînt destul de inofensiv. M-am gîndit că ar fi mai bine să fim doar noi doi.

— De ce?

— Ca să-i mai dăm liber mamei tale, nu?

— Mda, sigur.

Brusc (şi tardiv), înţelese. Să-i dea liber mamei lui Marcus - exact asta făcuseră în week-end-ul trecut; ea îşi petrecuse timpul liber dînd pe gît un flacon de pastile şi lăsîndu-se spălată pe stomac.

— Scuză-mă, Marcus. Am fost greu de cap.

— Da.

— Sigur că poate să vină şi mama ta. Ar fi excelent.

— N-avem nici maşină. Trebuie să vii cu a ta.

— Bine.

— Poţi să-ţi aduci băieţelul, dacă vrei. Will rîse.

— Mersi.

— E OK, spuse Marcus generos. Aşa e corect. Sarcasmul, după cum începea să-şi dea seama Will, era un limbaj

deosebit de complicat pentru Marcus, aşa că, din punctul de vedere al lui Will, devenea absolut irezistibil.

— Sîmbătă o să fie iar la mama lui.

— Bine. Vino pe la doişpe jumate. Ţii minte unde stăm? Apartamentul 2, Craysfield Road 31, Islington, Londra NI 2SF.

— Anglia, Pămînt, Univers.

— Da, spuse Marcus cu indiferenţă - o simplă confirmare pentru uzul unui oligofren.

— În regulă. Ne vedem atunci.

După-amiază merse să cumpere un scaun de maşină pentru copil, de la „articole pentru mămici”. Nu avea intenţia de a-şi umple apartamentul de ţarcuri, jucărele şi scăunele înalte, dar dacă tot începea să plimbe oamenii în week-end-uri, simţea că ar trebui să facă măcar o concesie realităţii lui Ned.

— Ştii, e o treabă sexistă, îi spuse el cu suficienţă vînzătoarei.

— Poftim?

— Articole pentru mămici. Pe tătici cui îi lăsaţi? Ea zîmbi politicoasă.

— Articole pentru tătici, adăugă el, pentru cazul în care fata nu s-ar fi prins.

— Sînteţi prima persoană care ne spune asta.

— Pe bune?

— Nu.

Ea rîse. Will se simţi ca Marcus.

— În altă ordine de idei, cu ce vă pot ajuta?

— Caut un scăunel de maşină.

— Da.

Se aflau oricum la departamentul de scăunele de maşină.

— Ce marcă v-ar interesa?

— Nu ştiu. Oricare. Cea mai ieftină, zise el şi rîse camaradereşte. Ce iau majoritatea oamenilor?

— Ei bine, nu iau ce e mai ieftin, în general, îi preocupă siguranţa.

Se opri din rîs. Siguranţa era o chestiune serioasă.

— Nu prea are rost să economiseşti cîteva lire, dacă dup-aia îl culegi de pe parbriz, este?

În cele din urmă - poate ca supracompensatie pentru insensibilitatea sa iniţială - cumpără cel mai scump scăunel de maşină din magazin, o drăcie imensă, matlasa-tă, de un albastru intens, care părea în stare să reziste pînă cînd Ned însuşi va fi tată.

— O să-i placă, îi spuse el vînzătoarei, în timp ce-i întindea cartea de credit.

— Arată bine acum, dar o s-o strice imediat cu biscuiţi şi ce mai ronţăie pe-acolo.

Will nu se gîndise la biscuiţi şi la ce ronţăia copilul, aşa că se opri în drum spre casă, pentru nişte prăjituri cu ciocolată şi două pungi de chipsuri cu brînză şi ceapă, amestecă torul şi îşi stropi din belşug cu firimituri noua achiziţie.

În pofida a ce-i spusese lui Will, Marcus nu-şi făcea probleme reale în legătură cu mama lui, în eventualitatea că era lăsată singură. Ştia că, dacă va mai încerca ceva, n-o va face imediat, fiindcă pe moment încă era în starea asta ciudată, calmă. Dar a-i spune lui Will că voia să vină şi mămica lui era o modalitate de a-i aduce laolaltă pe ea şi pe Will, iar după aceea, îşi închipuia el, trebuia să meargă uşor. Mămica sa era drăguţă şi Will părea destul de bazat, puteau să meargă şi să stea cu Will şi cu copilul lui, şi atunci ar fi patru cu totul, iar patru era de două ori mai bun decît doi. Şi poate, dacă ar vrea, ar face şi un copil. Mămica lui nu era prea bătrînă. Avea treizeci şi opt de ani. Puteai să faci copii la treizeci şi opt de ani. Deci, ar fi cinci şi n-ar mai conta chiar atît de mult dacă unul dintre ei murea. Bine, ar conta, sigur că ar conta, dar cel puţin n-ar rămîne rumeni, nici el, nici mămica lui, nici Will, nici băieţelul lui, complet singur. Marcus nu ştia nici măcar dacă îi plăcea de Will, dar asta nu mai avea a face; îşi dădea seama că nu era rău, beţiv sau violent, deci trebuia să meargă.

Nu se putea spune că Marcus nu ştia nimic despre Will, fiindcă ştia: îl verificase, întorcîndu-se de la scoală într-o după-amiază, îl văzuse la cumpărături şi îl urmărise pînă acasă, ca un detectiv particular. Nu aflase prea mult despre el, doar unde locuia şi la ce magazine mergea. Dar părea să fie pe cont propriu - fără prietenă, fără soţie, ba chiar şi fără băieţel. Dacă nu cumva băieţelul era acasă cu prietena. Dar dacă avea o prietenă, de ce încerca să o agate pe Suzie?

— Cînd trebuie să vină tipul? întrebă mămica lui. Făceau ordine prin casă şi ascultau Exodus de Bob Marley.

— Cam în zece minute. Nu-i aşa că o să te schimbi?

— De ce?

— Pentru că arăţi ca o epavă, iar el o să ne ducă la prînz la Planet Hollywood.

Will încă nu aflase acest lucru, pentru că Marcus nu-i spusese, dar nu avea să-l deranjeze. Ea îl privi fix.

— De ce-ţi pasă cum mă îmbrac?

— Planet Hollywood.

— Ce-i cu ea?

— Nu-i bine să arăţi acolo ca o sacoşă veche, în caz că te vede vreunul dintre ei.

— În caz că mă vede vreunul dintre care ei?

— Bruce Willis sau unul dintre ei.

— Marcus, să ştii că n-or să fie acolo.

— Sînt acolo tot timpul, în afară de perioadele cînd lucrează. Şi chiar şi atunci, încearcă să facă filme la Londra ca să poată lua prînzul.

Fiona rîse cu poftă:

— Cine ţi-a zis?

Un copil de la şcoala lui veche, pe nume Şam Lovell, îi zisese. Acum, dacă Marcus se gîndea mai bine, Şam îi zisese şi alte lucruri care se dovediseră neadevărate: că Michael Jackson şi Janet Jackson erau una şi aceeaşi persoană şi că domnul Harrison, profesorul de franceză, fusese unul dintre Beatlesi.

— O ştie toată lumea.

— Ai mai vrea să te duci acolo, dacă n-ai vedea nici o vedetă?

N-ar mai fi vrut, dar n-avea de gînd să o lase să afle.

— Da. Normal.

Mămica sa ridică din umeri şi plecă să se schimbe.

Will intră în casă înainte de plecare. Se prezentă, ceea ce lui Marcus i se păru stupid, din moment ce fiecare îi ştia pe ceilalţi.

— Bună, eu sînt Will, spuse el. Ne... De fapt, eu...

Dar, în mod evident, nu putea găsi o modalitate politicoasă de a-i spune că o văzuse săptămîna trecută cu ochii daţi peste cap, lîngă o baltă de vomă, aşa că se opri şi se mulţumi să zîmbească.

— Eu sînt Fiona.

Mămica arată bine, îşi zise Marcus. Purta cei mai buni ciorapi şi un pulover larg şi miţos, se machiase pentru prima oară de cînd ieşise din spital şi avea o pereche de cercei lungi, drăguţi, pe care i-i trimisese cineva din Zimbabwe.

— Mersi pentru tot ce-ai făcut în week-end-ul trecut. Chiar apreciez.

— Cu plăcere. Sper că te simţi... Sper că...

— Cu stomacul sînt bine. Dar probabil că încă sînt puţin sonată. Lucrurile de genul ăsta nu trec chiar aşa repede, nu?

Will păru şocat, dar Fiona rîse. Marcus nu suporta ca ea să facă glume cu oameni care n-o cunoşteau prea bine.

— Ai decis unde vrei să mergi, tinere Marcus?

— Planet Hollywood.

— O, Doamne. Pe bune?

— Da. Cică e super.

— Zău? E clar că nu citim aceleaşi cronici de restaurante.

— Nu era un cronicar de restaurante. Era Şam Lovell de la fosta mea şcoală.

— A, bun, în cazul ăsta... Mergem?

Will deschise uşa şi îi făcu semn Fionei să iasă. Marcus nu ştia sigur la ce să se aştepte, dar presimţea că lucrurile vor merge bine.

Nu luară maşina, fiindcă Will spuse că Planet Hollywood era în Leicester Square şi că nu vor putea să parcheze, aşa că se suiră în autobuz, în drum spre staţie, Will le arătă maşina.

— Asta-i a mea. Cea cu scăunelul în spate. Uitati-vă la el. Ce mizerie.

— Măiculiţă, făcu Fiona.

— Exact, spuse Marcus.

În rest, nu le mai trecură prin minte multe lucruri care se puteau spune despre maşină, aşa că îşi continuară drumul.

Grămezi de oameni stăteau în faţă la Planet Hollywood, aşteptînd în ploaie să intre. Erau singurii oameni din toată coada care vorbeau englezeşte.

— Eşti sigur că vrei aici, Marcus? îl întrebă mămica lui.

— Da. Unde în altă parte?

Dacă ar veni cineva cu o sugestie semidecentă, ar accepta-o. Nu voia să stea să aştepte cu ditamai gaşca de francezi şi italieni. Nu era drept.

— E o Pizza Express după colţ, spuse Will.

— Nu, mulţumesc.

— Întotdeauna mă baţi la cap că vrei pizza, îi spuse mămica sa.

— Nu te bat.

Ba o bătea, dar pizza era prea ieftină, după părerea lui.

Continuară să stea la coadă în tăcere. Nimeni nu avea să se mai căsătorească în ritmul ăsta. Era prea umed şi prea urît.

— Spune-mi de ce vrei să mergi la Planet Hollywood şi o să văd dacă mai ştiu vreun loc la fel, spuse Will.

— Nu ştiu. Pentru că e celebru. Şi are genul de mîn-care care-mi place. Cartofi prăjiţi şi chestii de-astea.

— Deci, dacă-mi vine în minte un loc celebru care serveşte cartofi prăjiţi, putem să mergem acolo?

— Mda. Dar trebuie să fie celebru în genul meu, nu în al tău.

— Ce înseamnă asta?

— Trebuie să fie celebru în genul de care ştiu copiii. Nu poti doar să-mi spui că e celebru, pentru că dacă n-am auzit de el, atunci nu e.

— Deci dacă ţi-as spune ce părere ai de Twenty-Eight, n-ai vrea să mergi.

— Nu. Nu e celebru. N-am auzit de el.

— Dar oamenii celebri acolo merg.

— Cine anume?

— Actori şi aşa mai departe.

— Ce actori?

— Aş zice că toţi au fost pe-acolo la un moment dat. Dar nu te anunţă dinainte. O să fiu sincer cu tine, Marcus. Am putea să mergem chiar acum şi să dăm peste Tom Cruise şi Nicole Kidman. Sau s-ar putea să nu vedem pe nimeni. Dar fac cartofi buni. Chestia e că o să stăm aici o oră şi, cînd o să intrăm, oricum n-o să mai fie nimeni care să merite văzut.

— Atunci, în regulă.

— Serios?

— Da.

— Eşti un tip ca lumea.

Nici un om celebru nu venise vreodată în acel Twenty-Eight. Se vedea. Era drăguţ şi cartofii prăjiţi erau buni, dar era un loc banal; n-avea nimic pe pereţi, cum ar fi geaca lui Clint Eastwood sau masca pe care o purtase Mi-chael Keaton în Batman, Nici măcar n-avea fotografii cu autograf. Restaurantul indian de lîngă apartamentul lor, care le livra mesele, nu era deloc celebru, dar pînă şi ăla avea fotografia semnată a cuiva care jucase la Arsenal cu veacuri în urmă. Dar nu era supărat. Important era că stăteau jos şi erau uscaţi, iar Will şi mama sa puteau începe să discute.

Avură nevoie de ceva ajutor la început; nimeni nu spuse nimic pînă veni chelnerul să le ia comanda.

— Omletă cu ciuperci şi cartofi prăjiţi, vă rog. Şi o Cola, spuse Marcus.

— Eu o să iau o friptură de peşte-sabie, spuse Will. Fără legume, doar cu o salată simplă.

Fiona întîmpina dificultăţi în luarea unei decizii.

— De ce nu iei friptură de peşte-sabie? spuse Marcus.

— Ăăă...

Încercă să-i atragă atenţia mamei sale peste masă, fără ca Will să observe. Scutură tare din cap o dată şi apoi tuşi.

— Te simţi bine, drăguţule?

Pur şi simplu simţea că ar fi fost bine ca mămica lui să comande aceeaşi mîncare ca Will. Nu ştia de ce. N-aveai cum să discuţi o veşnicie despre friptura de peşte-sabie şi despre alte lucruri de genul ăsta, dar poate că asta le-ar arăta că aveau ceva în comun, ca uneori gîndeau la fel. Chiar dacă nu era aşa.

— Noi sîntem vegetarieni, zise Marcus. Dar mîncăm peşte.

— Adică nu sîntem chiar vegetarieni.

— Dar nu mîncăm peşte prea des. Peste cu cartofi prăjiţi, uneori. Acasă nu facem niciodată peste, nu-i aşa?

— Nu, nu prea des.

— Niciodată.

— Ah, nu mă face de poveste.

Nu înţelegea cum o făcea de poveste spunînd că nu gătea niciodată peşte - oare bărbaţilor le plăceau femeile care găteau peste? De ce? Dar poate că era mai bine să nu afle.

— Bine, spuse el. Nu chiar niciodată. Din cînd în cînd.

— Să revin în două minute? zise chelnerul. Marcus uitase că mai era acolo.

— Ăăă...

— Ia peştele-sabie, zise Marcus.

— O să iau penne pesto, zise mama sa. Cu o salată asortată.

Will comandă o bere şi mămica lui un pahar cu vin alb. Nimeni nu mai spuse nimic.

Marcus nu avea o prietenă şi nici nu se gîndise vreodată să aibă una, dacă nu o puneai la socoteală pe Holly Garrett, pe care el, unul, n-o punea. Dar ştia un lucru: dacă o fată şi un băiat se întîlnesc, nu au prieten sau prietenă, arată amîndoi OK şi nu se displac, atunci de ce să nu fie împreună? Ce sens avea să nu fie? Will nu avea prietenă, dacă nu o puneai la socoteală pe Suzie, pe care el, unul, n-o punea, şi mămica lui nu avea prieten, deci… Le-ar face un bine tuturor. Cu cît se gîndea mai mult, cu atît i se părea mai normal.

Nu că ar fi avut nevoie de cineva care să-i înlocuiască tăticul. Vorbise despre asta cu mămica lui, cu mult timp în urmă. Se uitau la televizor la o emisiune despre familie, unde o grăsană caraghioasă de la conservatori spusese că oricine trebuia să aibă o mamă şi un tată, iar mămica lui se înfuriase şi apoi se deprimase. Arunci, înainte de chestia cu spitalul, crezuse că femeia de la conservatori era proastă şi îi spusese şi mămicii sale, dar pe vremea aceea nu ajunsese la concluzia că doi era un număr periculos. Acum, că ajunsese la această concluzie, nu era sigur că îşi schimbase părerea despre ideea grăsanei de la conservatori; pe el nu-l interesa dacă familia pe care şi-o dorea era toată numai bărbaţi, numai femei sau numai copii. Pur şi simplu îşi dorea oameni.

— Nu staţi aşa, spuse el brusc.

Will şi mama lui Marcus se uitară la el.

— M-aţi auzit. Nu staţi aşa. Vorbiţi-vă.

— O să vorbim imediat, spuse mama lui.

— Se termină prînzul pînă găsiţi ce să spuneţi, mormăi Marcus.

— Despre ce vrei să vorbim? întrebă Will.

— Despre orice. Politică. Filme. Crime. Nu-mi pasă.

— Nu sînt sigură că aşa funcţionează o conversaţie, spuse mama sa.

— Poate că ar fi trebuit să afli pînă acum. Eşti destul de bătrînă.

— Marcus! Dar Will rîse.

— Are dreptate. Avem... nu ştiu ce vîrstă ai tu, Fio-na, dar împreună avem cel puţin şaizeci de ani de experienţă conversaţională şi poate că ar trebui să fim în stare să pornim ceva.

— Atunci, hai.

— Spune.

— După tine.

Rîseră amîndoi, dar nici unul nu zise nimic.

— Will, rosti Marcus.

— Da, Marcus, spuse Will.

— Ce crezi despre John Major?

— Nu mare lucru.

— Dar tu, mami?

— Ştii ce părere am despre el.

— Spune-i lui Will.

— Nu e cine ştie ce. Era zadarnic.

— De ce?

— Ah, Marcus, lasă-ne-n pace. Îngreunezi situaţia, n-o uşurezi. Ne inhibi. O să începem să vorbim imediat.

— Cînd?

— Termină.

— Ai fost vreodată căsătorit, Will?

— Marcus, într-un minut o să mă supăr pe tine.

— E în regulă, Fiona. Nu, n-am fost. Tu ai fost?

— Nu, bineînţeles că nu. Nu sînt suficient de mare.

— Aha.

— Acum întreab-o pe mami.

— Fiona, ai fost vreodată căsătorită?

— Nu.

Marcus avu un moment de confuzie; cînd era copil adevărat, copil mic, credea că trebuia să te căsătoreşti ca să fii tată sau mamă, după cum trebuia să ai permis ca să conduci maşina. Acum ştia că nu era adevărat şi mai ştia că părinţii lui nu fuseseră niciodată căsătoriţi, dar, dintr-un

motiv sau altul, era greu să te descotoroseşti de ideile cu care crescuseşi.

— Ai vrut să te căsătoreşti, mami?

— Nu chiar. Nu mi s-a părut important.

— Atunci alţii de ce o mai fac?

— A, din tot felul de motive. Siguranţă. Presiunea familiei. Concepţii greşite despre romantism.

Will rîse la asta.

— Cinică, spuse el.

Marcus nu înţelese, dar era de bine: mămica lui şi cu Will aveau acum un subiect pe care nu-l propusese el.

— Te mai vezi cu tatăl lui Marcus?

— Uneori. Nu prea des. Marcus îl vede destul de mult. Dar tu? Te mai vezi cu fosta?

— Ăăă... Da. Tot timpul. L-a luat pe Ned în dimineaţa asta.

O spuse într-un fel ciudat, după cum i se păru lui Marcus. Aproape ca şi cum ar fi uitat şi apoi şi-ar fi amintit.

— Şi asta e bine?

— A, sigur. Toţi avem momentele noastre.

— Cum ai ajuns să ai grijă de Ned? Mă rog, sînt sigură că eşti un tată excelent şi toate alea, dar de obicei nu se întîmplă aşa, nu?

— Nu. Ea trecea printr-o pasă de tip Kramer contra Kramer pe vremea aia. Ştii, genul vreau-să-mă-desco-păr-pe-mine-însămi.

— Şi s-a descoperit?

— Nu chiar. Nu ştiu dacă poţi într-adevăr să te descoperi, tu ce zici?

Mîncarea sosi, dar cei doi adulţi abia o observară; Marcus se înfipse fericit în omletă şi în cartofi. Oare or să se mute acasă la Will, se întrebă el, sau or să cumpere ceva nou?

Will ştia că Fiona nu era genul lui. În primul rînd, nu arăta aşa cum voia el să arate femeile - de fapt, se îndoia că pentru ea era important cum arăta. Iar chestia asta nu-i

convenea. Oamenii, femei şi bărbaţi, aveau datoria de a se preocupa, simţea el, chiar dacă nu aveau materialul brut necesar - cu excepţia cazului în care nu-i interesa deloc latura sexuală a vieţii, iar în acest caz, foarte bine. Atunci n-aveai decît să faci ce vrei. Einstein, de exemplu... Will habar n-avea de viaţa privată a lui Einstein, dar în fotografii arăta ca un tip cu alte lucruri pe cap. Dar Fiona nu era Einstein. Din ce ştia el, putea să fie la fel de deşteaptă ca Einstein, dar în mod clar o interesau relaţiile, judecind după conversaţia lor din timpul prînzului, şi atunci de ce nu-şi dădea mai mult silinţa? De ce n-avea o freză cumsecade, în loc de toţi zulufii ăia, şi de ce nu purta nişte haine mai acătării? Nu înţelegea deloc.

Şi era prea hippy. Abia acum îşi dădea seama de ce era Marcus atît de ciudat. Fiona credea în diverse lucruri alternative, ca aromaterapia, vegetarianismul şi mediul înconjurător, chestii pe care el nu dădea două cepe degerate. Chiar dacă ar ieşi împreună, s-ar certa îngrozitor, ştia asta, iar pe ea ar dezechilibra-o şi ultimul lucru pe care voia să-l facă era să o dezechilibreze.

La drept vorbind, lucrul care i se părea cel mai atrăgător la ea era că încercase să se sinucidă. Asta chiar era interesant - aproape sexy, într-un mod morbid. Dar cum să-ti imaginezi o relatie cu o femeie care poate să-şi ia adio de la toate în orice moment? înainte credea că a trăi cu o mamă cu copil era foarte greu; atunci cît de greu ar fi cu o mamă sinucigaşă? Dar nu voia să o lase baltă, încă avea impresia că Fiona şi Marcus ar putea înlocui bucătăriile pentru săraci şi posturile din Media Guardian, poate pentru totdeauna. Pînă la urmă, n-ar avea atît de multe de făcut - ocazionala friptură de peşte-sabie şi vizionarea cîte unui film de rahat la care poate că s-ar fi dus oricum. Cît de greu putea să fie? Era de n-şpe ori mai uşor decît să hrănească vagabonzi cu forţa. Fapte bune! Să ajute oamenii! De-acum, asta îi era calea. Aşa cum vedea lucrurile, o ajutase pe Angie culcîndu-se cu ea (deşi trebuia admis că acolo

existase o fărîmă de interes egoist), iar acum avea să afle dacă puteai să ajuţi o persoană fără să te culci cu ea. Nu-i aşa că se poate? Alţii reuşiseră, Maica Tereza, Flo-rence Nightingale şi aşa mai departe, deşi el bănuia că, atunci cînd avea să intre pe cîmpul de luptă al operelor de caritate, stilul său avea să fie oarecum diferit.

Nu mai aranjaseră nimic după prînzul acela. Părăsiseră restaurantul, hoinăriseră prin Covent Garden, luaseră metroul înapoi spre nordul Londrei şi el ajunsese acasă la timp pentru ştirile din sport. Dar ştia că împreună începuseră ceva care nu se terminase.

După cîteva zile, se răzgîndi complet. Nu-l interesau operele de caritate. Nu-l interesau Marcus şi Fiona. Era sigur că, de cîte ori se va mai gîndi la ei, îl vor trece toate năduşelile reci ale jenei. Nu îi va mai vedea; de fapt, se îndoia că va mai fi în stare să meargă vreodată pînă la Holloway, de frică să nu dea peste ei. Ştia că exagera, dar nu prea tare. Cîntatul! Cum să ai de-a face cu cineva care te pune să cînţi! Ştia că erau amîndoi cam sisi, dar...

Totul începuse îndeajuns de normal, cu o invitaţie la cină şi, cu toate că nu-i plăcea mîncarea lor - o treabă vegetariană cu năut, orez şi roşii conservate -, îi plăcuse conversaţia. Fiona îi vorbise de munca ei de meloterape-ut, iar Marcus îi spusese Fionei că Will cîstiga milioane de lire pe minut fiindcă tatăl său scrisese un cîntec. Will ajutase la spălatul vaselor, Fiona le făcuse un ceai, iar apoi se aşezase la pian şi începuse să cînte.

Nu era rea. Cîntarul la pian era mai bun decît vocea, dar nici vocea nu era oribilă, ci rezonabilă, deşi cam subţire, şi indiscutabil ştia să ţină o melodie. Nu, nu calitatea îl jena, ci sinceritatea. Mai fusese şi înainte (deşi nu pentru multă vreme) cu persoane care puneau mîna pe chitare şi se aşezau la pian, dar întotdeauna făceau mişto în-tr-un fel sau altul: îşi aleseseră cîntece stupide, le cîntaseră într-un fel stupid, exageraseră sau făcuseră ceva, ca să arate că n-o luau în serios.

Fiona însă o lua în serios. Lua în serios Knocking On Heaven's Door, apoi lua în serios Fire And Rain, iar pe urmă lua în serios Both Sides Now. Nimic nu stătea între ea şi cîntece; ea era înăuntrul lor. Ba chiar închidea ochii în timp ce cînta.

— Vrei să vii aici ca să vezi cuvintele? îl întrebă după Both Sides Now.

El stătuse la masă, uitîndu-se fix la Marcus, pînă cînd acesta începuse şi el să cînte, moment în care îşi direcţionase atenţia spre perete.

— Ăăă... Ce urmează?

— Ai vreo preferinţă?

Dorea ca ea să cînte ceva la care să nu-şi poată închide ochii. Roii Out The Barrel, să zicem, sau Knees Lip, Mother Brown, dar starea deja se crease.

— Orice.

Ea alese Killing Me Softly With His Song. Nu putea să facă nimic, decît să stea lîngă ea şi să mai lase cîte o sporadică jumătate de silabă de vers să-i iasă tîrîs şi înecîndu-se din gură. „Rîs... Cînd... Mic... Bit...” Ştia, sigur că ştia că melodia nu putea să dureze veşnic, că seara nu putea să dureze veşnic, că în curînd va fi acasă, înfofolit în pat, că o cîntare în jurul pianului, cu o hippiotă depresivă şi ciudăţenia ei de fiu, nu-l va omorî. Ştia toate astea, dar nu le simţea. Fină la urmă n-avea ce căuta cu oamenii ăştia, acum îşi dădea seama. Fusese prost cînd crezuse că reprezentau ceva pentru el.

Cînd ajunse acasă, puse un CD cu Pet Shop Boys şi se uită la Prizonierul: Corpul H, cu sunetul dat încet. Voia să audă oameni care nu luau lucrurile în serios, oameni de care să poată rîde. Se îmbată; umplu cu gheaţă un pahar şi îşi turnă scotch după scotch. Şi atunci cînd băutura începu să i se urce la cap, înţelese că oamenii care luau lucrurile în serios erau mult mai predispus! să se sinucidă decît ceilalţi: nu-şi amintea să fi avut nici cel mai vag impuls de a-şi lua viaţa şi îi era greu să-şi imagineze că ar fi putut să

o facă vreodată, în esenţă, nu era suficient de angajat. Trebuia să fii angajat ca să fii vegetarian; trebuia să fii angajat ca să cînţi Both Sides Now cu ochii închişi; în esenţă, trebuia să fii angajată ca să fii mamă. Pe el nimic nu-l preocupa prea mult şi ştia că asta îi va garanta o viaţă lungă, fără depresii. Făcuse o mare greşeală crezînd că faptele bune erau o cale de viitor pentru el. Nu erau. Te înnebuneau. Fiona făcea fapte bune, iar acestea o înnebuniseră: era vulnerabilă, dată peste cap, inadecvată. Dar Will avea un sistem care-l va purta vîjîind, fără efort, pînă în mormînt. Nu voia să-l bulească tocmai acum.

Fiona îl mai sună o dată, la puţin timp după cumplita cină; îi lăsă un mesaj pe robot, dar el nu răspunse. Suzie îl sună şi ea, însă, cu toate că voia să o vadă, bănui că îl suna din partea Fionei, aşa că fu vag şi prudent. I se părea că dusese chestia cu mămicile singure cît de departe se putea duce şi îşi pregătea întoarcerea la viaţa pe care o trăise înainte de a o Intimi pe Angie. Poate că era mai bine aşa.

Merse să-şi cumpere discuri şi apoi haine, juca puţin tenis, se duse la bar, se uită la televizor, merse la filme şi la concerte cu prietenii. Unităţile de timp se umpleau fără efort. Ba chiar se apucase din nou de citit cărţi, după-amiaza; se afla la jumătatea unui thriller de James Ellroy, într-o joi, în intervalul acela oribil, mort şi întunecat dintre Numărătoare inversă şi ştiri, cînd auzi soneria.

Se aştepta să vadă pe cineva care vindea lavete şi perii, aşa că se trezi uitîndu-se în gol cînd deschise uşa, căci vizitatorul său era cu cel puţin treizeci de centimetri mai scund decît vînzătorul ambulant obişnuit.

— Am venit să te văd, spuse Marcus.

— Aha. Bine. Intră.

O spuse cu suficientă căldură, în măsura în care îşi putea da seama, dar, dintr-un motiv sau altul, simţi un flux de panică.

Marcus intră în camera de zi, se aşeză pe canapea şi privi concentrat la toate cele.

— Nu-i aşa că n-ai nici un copil?

Asta era, în orice caz, o explicaţie a panicii.

— Ei bine... spuse Will, de parcă ar fi fost pe punctul de a se lansa într-o poveste foarte lungă şi complicată, ale cărei detalii îi scăpau în prezent.

Marcus se ridică şi se plimbă prin apartament.

— Unde ti-e buda? Fac pe mine.

— Uite acolo, pe coridor.

În timp ce Marcus lipsea, Will încercă să se gîndeas-că la o poveste care ar explica absenţa completă a oricărui lucru legat de Ned, dar nu-i veni în minte nimic. Putea fie să-i spună lui Marcus că bineînţeles că avea un copil, iar atît lipsa copilului, cît şi lipsa oricăror catrafuse care veneau o dată cu un copil nu însemnau decît... decît ceva la care se va gîndi mai tîrziu, fie să izbucnească în lacrimi şi să admită că era un fantast jalnic. Decise în defavoarea celei de-a doua versiuni.

— N-ai decît un dormitor, zise Marcus cînd reveni.

— Ţi-ai băgat nasul?

— Da. Ai un dormitor, n-ai jucării în baie, nu sînt jucării nici aici... Nici măcar n-ai fotografii de-ale lui.

— Şi care e treaba ta?

— Nici una. Doar că le-ai minţit şi pe mama, şi pe prietena ei.

— Cine ti-a spus unde stau?

— Te-am urmărit odată.

— De unde?

— Te-am văzut pe-afară cum te învîrteai şi te-am urmărit.

Era plauzibil. Era adesea afară, învîrtindu-se, şi în orice caz nu-i spusese lui Suzie, Fionei sau femeii de la PSSI unde locuia, deci nu exista altă explicaţie.

— De ce?

— Nu ştiu. Ca să mă aflu-n treabă.

— De ce nu te duci acasă, Marcus?

— Bine. Dar o să te spun Iu' mama.

— Ohoho. Mor de frică.

Will se simţea rostogolindu-se de pe un deal, către genul de vinovăţie panicată pe care n-o mai simţise de pe vremea şcolii, şi i se părea natural să apeleze la genul de replici pe care le folosea atunci. Nu exista nici o explicaţie pe care să i-o poată da lui Marcus, cu excepţia adevărului - că inventase un copil pentru a putea cunoaşte femei -, iar adevărul suna mult mai sordid decît crezuse vreodată.

— Bine, dă-i drumul, hai.

— Fac un tîrg cu tine. Nu-i spun nimic Iu' mama, dacă te întîlneşti cu ea.

— De ce-ai vrea ca maică-ta să se vadă cu unul ca mine?

— Nu cred că eşti aşa rău. Mă rog, ai spus minciuni, dar în afară de asta pari OK. Iar ea e tristă şi cred că ar vrea un prieten.

— Marcus, nu pot să mă întîlnesc cu cineva numai pentru că vrei tu. Ar trebui să-mi placă şi mie persoana.

— Dar ce e rău la ea?

— Nu e nimic rău, dar...

— Vrei să fii cu Suzie, nu?

— Nu vreau să vorbesc despre asta cu tine.

— Ştiam eu.

— N-am spus nimic. N-am spus decît că... Ascultă, chiar nu vreau să vorbesc despre asta cu tine. Du-te acasă.

— OK. Dar mă întorc.

Şi plecă.

Atunci cînd Will concepuse această fantezie şi intrase în PSSI, îşi imaginase copilaşi dulci, nu copii capabili să-l urmărească şi să vină peste el acasă. Se imaginase intrînd în lumea lor, dar nu prevăzuse că ar putea să pătrundă ei în a lui. Will era unul dintre vizitatorii vieţii, dar nu voia să fie vizitat.

Marcus nu era scrîntit. În fine, uneori era scrîn-tit, ca la faza cu cîntatul, dar nu era scrîntit-bătut în cap, doar scrîntit-atins în treacăt, îşi dădu seama instantaneu că lucrurile pe care le ştia despre Will, că nu avea copil şi nici vreo fostă, erau prea bune ca să renunţe dirttr-o dată;

aveau o anumită valoare. Dacă s-ar fi dus glonţ acasă după prima vizită la apartamentul lui Will şi le-ar fi spus totul, imediat, mămicii sale şi lui Suzie, arunci s-ar fi terminat totul. Nu l-ar mai fi lăsat să discute cu Will, iar el nu voia asta.

Nu prea ştia de ce nu voia. Ştia doar că n-avea chef să cheltuiască din prima informaţiile astea, aşa cum n-avea chef să cheltuiască din prima banii de ziua lui: voia să-i ţină în buzunar pînă făcea nişte cercetări, ca să calculeze cît valorau. Ştia că nu-l putea pune pe Will să iasă cu mămica lui, dacă el nu voia, dar îl putea pune să facă altceva, ceva la care nici măcar nu se gîndise încă, aşa că începu să treacă pe la Will din ce în ce mai des, după şcoală, ca să găsească nişte idei.

Prima dată cînd se întoarse, Will nu se bucură prea tare văzîndu-l. Rămase în prag, cu mîna pe yală.

— Ce e? întrebă el.

— Nimic. Am zis să mai trec şi eu pe-aici.

Asta îl făcu pe Will să zîmbească, deşi Marcus nu înţelese de ce.

— Ce faci?

— Ce fac eu?

— Da.

— Mă uit la televizor.

— La ce te uiţi?

— La Numărătoare inversă.

— Ce-i aia?

Marcus ştia ce era. Orice copil care deschisese vreodată televizorul după ore ştia: era cea mai plicticoasă emisiune din istoria televiziunii.

— Un concurs. Cuvinte şi numere.

— Aha. Mie mi-ar plăcea?

Bineînţeles că nu i-ar plăcea. Nimănui nu-i plăcea, cu excepţia mamei prietenei tăticului său.

— Nu sînt sigur că mă interesează.

— Aş putea să mă uit cu tine, dacă vrei.

— E foarte drăguţ din partea ta, Marcus, dar de obicei mă descurc singur.

— Sînt bun la anagrame. Şi la mate. Chiar te-aş ajuta, dacă ai vrea să ieşi bine.

— Deci, pînă la urmă ştii ce e Numărătoare inversă.

— Da. Acum îmi amintesc. Chiar îmi place. Plec cînd se termină.

Will se uită la el şi clătină din cap.

— Of, la naiba. Hai înăuntru.

Oricum, Marcus aproape că intrase. Se aşeză pe canapeaua lungă şi crem a lui Will, îşi aruncă pantofii şi se întinse. Era chiar aşa varză cum şi-o amintea, Numărătoarea asta inversă, dar nu se plînse şi nu ceru să se uite pe alt program. (Will avea cablu, îşi notă el pentru viitor.) Nu făcu decît să stea răbdător. Will nu făcu nimic cît dură emisiunea; nu strigă răspunsurile către televizor, nu ţîţîi cînd greşea cineva. Nu făcu decît să fumeze.

— Ai nevoie de hîrtie şi creion ca s-o faci cum trebuie, observă Marcus la sfîrsit.

— Mda, mă rog.

— Faci asta din cînd în cînd?

— Uneori.

— Azi de ce n-ai făcut?

— Nu ştiu. Isuse.

— Puteai. Nu mă supăram.

— E foarte mărinimos din partea ta.

Închise televizorul din telecomandă şi rămaseră amîn-doi în tăcere.

— Ce vrei, Marcus? N-ai lecţii de făcut?

— Ba da. Vrei să mă ajuţi?

— Nu asta voiam să spun. Voiam să te-ntreb de ce nu te duci acasă să ţi le faci?

— Le fac după masa de seară. Ştii că n-ar trebui să fumezi.

— N-ar trebui, ştiu. Mulţumesc că mi-ai spus. La ce oră vine maică-ta?

— Cam pe la ora asta.
— Şi?
Marcus îl ignoră şi începu să-şi vîre nasul prin apartament. Ultima oară nu observase decît că nu exista nici un Ned şi ratase o grămadă de lucruri: combina hi-fi cu leduri, sutele de CD-uri, miile de discuri şi casete, fotografiile alb-negru cu oameni cîntînd la saxofon, afişele cinematografice de pe pereţi, podelele de lemn, covorul. Era mic, ceea ce-l surprinse pe Marcus. Dacă Will cîşti-ga atît cît credea el, atunci îşi putea permite ceva mult mai mare. Era cool, totuşi. Dacă Marcus ar avea un apartament al lui, l-ar face să arate exact ca ăsta, doar că ar alege, probabil, alte postere cu filme. Will avea postere cu filme vechi, de care el n-auzise niciodată - Dublă recompensă, Somnul de veci. Marcus ar avea Dragă, am micşorat copiii, pe-ăsta cu siguranţă, Salvaţi-l pe Willy şi... totuşi, n-ar avea Hellhound 3 sau Boilerhead. Nu acum. Ziua Raţei Moarte îl scîrbise bine de chestiile astea.
— Simpatic apartament.
— Mulţumesc.
— Dar cam mic.
— Mie-mi ajunge.
— Ai putea să-ţi iei ceva mai mare, dacă ai vrea.
— Sînt mulţumit cu ăsta.
— Ai o grămadă de CD-uri. Mai multe decît orice om pe care-l ştiu.
Marcus se apropie ca să se uite la ele, dar nu ştia prea bine ce căuta.
— Iggy Pop, spuse el şi rîse de numele caraghios, însă Will doar se uită la el. Cine sînt oamenii ăia de pe pereţi? Ăia cu saxofoane şi trompete?
— Saxofonişti şi trompetişti.
— Dar cine sînt? Şi de ce sînt la tine pe pereţi?
— Ăla e Charlie Parker, ălălalt Chet Baker. Şi sînt la mine pe pereţi pentru că-mi place muzica lor şi sînt cod/.
— De ce sînt cool? Will oftă.

— Nu ştiu. Pentru că au luat droguri şi au murit, probabil.

Marcus se uită la el să vadă dacă glumea, dar nu părea. Marcus n-ar fi vrut, la el pe pereţi, fotografii cu oameni care luaseră droguri şi muriseră. Ar fi vrut să uite totul despre genul ăsta de lucruri, nu să le privească zilnic, cîte zile o avea.

— Vrei ceva? O ceaşcă de ceai, o Cola, ceva?

— Mda, ce-o fi.

Marcus îl urmă în bucătărie. Nu era ca bucătăria lor de acasă. Era mult mai mică şi mai albă, şi avea mult mai multe gadgeturi, toate arătînd de parcă nu fuseseră folosite niciodată. Acasă la ei aveau o maşină de făcut piure de cartofi şi un cuptor cu microunde, ambele acoperite de pete care treptat ajunseseră negre.

— Ăsta ce e?

— Aparat de espresso.

— Şi ăsta?

— Aparat de îngheţată. Ce vrei?

— Aş vrea o îngheţată, dacă o faci tu.

— N-o fac. Ar dura cîteva ore.

— Arunci mai bine o cumperi de la magazin.

— Cola?

— Da.

Will îi întinse o cutie şi el o deschise.

— Şi te uiţi la televizor toată ziua?

— Nu, evident că nu.

— Păi ce mai faci?

— Citesc. Fac cumpărături, îmi văd prietenii.

— Frumoasă viaţă. Te duceai la şcoală, cînd erai copil?

— Da, normal.

— De ce? De fapt, n-aveai nevoie, nu?

— Asta de unde ai scos-o? Pentru ce crezi că e şcoala?

— Ca să faci rost de o slujbă.

— Cum rărnîne cu scrisul şi cititul?

— Astea le ştiu de ani întregi şi tot mă duc la şcoală. Pentru că trebuie să fac rost de o slujbă. Tu puteai să te laşi

de scoală la şase sau la şapte ani. Scăpai de tot frecuşul. Doar nu trebuie să înveţi istorie ca să faci cumpărături sau să citeşti, nu?

— Depinde, poate că vrei să citeşti despre istorie.

— Tu despre asta citeşti?

— Nu prea des, nu.

— OK, atunci de ce te-ai dus la şcoală?

— Taci din gură, Marcus.

— Dacă aş şti că nu trebuie să fac rost de slujbă, nu m-aş obosi.

— Nu-ţi place?

Will îşi făcea un ceai. După ce îi puse lapte, se întoarseră amîndoi în camera de zi şi se aşezară pe canapea.

— Nu. O urăsc.

— De ce?

— Nu se potriveşte cu mine. Nu sînt genul căruia îi place şcoala. Sînt tipul nepotrivit de personalitate.

Mămica sa îi vorbise despre tipurile de personalitate cu ceva timp în urmă, imediat după ce se mutaseră. Ei doi erau introvertiţi, spunea ea, iar din cauza asta multe activităţi - să-şi facă prieteni noi, să o ia de la început la alte şcoli şi locuri de muncă - aveau să fie mai dificile pentru ei. O spusese de parcă asta l-ar fi făcut să se simtă mai bine, dar bineînţeles că nu-l ajutase deloc şi nu înţelegea cum Dumnezeu crezuse ea că l-ar fi putut ajuta: din punctul lui de vedere, dacă erai un introvertit însemna că nici măcar nu merita să mai încerci.

— Te necăjeşte lumea?

— Nu chiar. Doar vreo doi copii.

— Cu ce te necăjesc?

— Nu contează. Doar cu, ştii tu, părul şi ochelarii. Şi cu cîntatul.

— Ce cîntat?

— A, păi... uneori cînt fără să-mi dau seama. Will rîse.

— Nu e comic.

— Scuze.

— N-am ce să fac.
— Ai putea să umbli cumva la păr.
— Adică?
— Să-l tunzi.
— Ca cine?
— Ca cine! Cum vrei tu.
— Eu îl vreau aşa.
— Atunci va trebui să te descurci cu ceilalţi copii. De ce vrei să-ţi ţii părul aşa?
— Pentru că aşa creşte şi nu-mi place să merg la frizer.
— Asta văd. Cit de des mergi?
— Niciodată. Mama îl taie.
— Mama? Isuse. Cîţi ani ai? Doişpe? Eu aş fi zis că eşti suficient de mare ca să-ţi faci singur freza.
Pe Marcus îl interesa acel „suficient de mare”. Nu i se spunea prea des lucrul ăsta.
— Crezi?
— Normal. Doişpe? Ai putea să te însori peste patru ani. Şi atunci o s-o pui tot pe maică-ta să te tundă?
Marcus nu credea că avea să se însoare peste patru ani, dar înţelegea ce-i spunea Will.
— Nu i-ar plăcea, aşa-i? întrebă el.
— Cui?
— Soţiei. Dacă o să am o soţie, deşi nu cred. Nu peste patru ani.
— Nu la asta mă gîndeam. Mă gîndeam că ai putea să te simţi ca un bolovan dacă mama ta ar trebui să treacă pe la tine şi să facă ea totul. Să te tundă, să-ţi taie unghiile şi să te spele la fund...
— A, corect. Da, înţeleg ce vrei să spui.
Chiar înţelegea ce voia Will să spună şi, într-adevăr, avea dreptate. În condiţiile acelea, s-ar simţi ca un bolovan. Dar exista şi un alt unghi: dacă, peste patru ani, mămica sa ar trece pe la el ca să-l tundă, ar însemna că între timp nu se petrecuse nimic oribil. Ţinînd cont de cum se simţea în

prezent, ar accepta să arate puţin ca un bolovan, din două în două luni.

Marcus îl vizită mult pe Will în toamna aceea şi a treia sau a patra oară simţi că Will începea să se înveţe cu el. A doua oară avură o mică ceartă - Will nu mai vru să-l lase să intre, Marcus trebui să insiste, dar în cele din urmă ajunseră la stadiul în care Marcus suna şi Will deschidea uşa fără să se sinchisească măcar să vadă cine era; pur şi simplu se întorcea în camera de zi şi aştepta ca Marcus să-l urmeze. De două ori lipsi de acasă, dar Marcus nu ştiu dacă intenţionat plecase şi nici nu vru să ştie, aşa că nu-l întrebă.

Nu vorbiră prea mult la început, dar cu timpul, după ce vizitele intrară în rutină, Will îşi zise că ar trebui să poarte nişte conversaţii adevărate, însă nu era prea bun la ele. Prima oară cînd se întîmplă aşa ceva, tocmai discutau despre grăsanul care tot cîştiga la Numărătoare inversă, cînd Will întrebă, fără un scop anume:

— Cum merge pe-acasă?

— Cu mama, vrei să spui?

— Presupun că da.

Era atît de evident că Will ar fi preferat să vorbească despre grăsanul de la Numărătoare inversă decît despre ce se întîmplase mai devreme, încît, pentru un moment, Marcus simţi o mică împunsătură de enervare, din cauză că n-avea de ales. Dacă ar fi fost după el, ar fi stat tot timpul cu gîndul la grăsanul de la Numărătoare inversă, dar nu putea, fiindcă existau prea multe alte lucruri la care să se gîndească. Însă enervarea nu-l ţinu mult. Nu era vina lui Will şi cel puţin îşi dădea silinţa, deşi era dificil şi pentru el.

— E bine, mulţumesc, spuse Marcus, într-un fel care sugera că era bine tot timpul, - Ştii, n-a mai...

— Da, ştiu. Nu, nimic de genul ăsta.

— Te mai supără chestia aia?

Nu mai vorbise despre „chestia aia” din noaptea în care se întîmplase şi nici atunci nu spusese totul. Ceea ce simţea

tot timpul, zi de zi, era o frică oribilă. De fapt, principalul motiv pentru care venea la Will după ore era că putea să amîne întoarcerea în apartament; nu mai putea să urce treptele acasă, fără să-şi privească picioarele şi să-şi amintească de Ziua Raţei Moarte. Pînă cînd ajungea la momentul în care trebuia să bage cheia în uşă, inima îi bubuia în piept, în braţe şi în picioare, iar atunci cînd îşi vedea mămica uitîndu-se la ştiri, gătind sau lucrînd la masa din sufragerie, abia se putea stăpîni să nu plîngă sau să nu i se facă rău.

— Puţin. Cînd mă gîndesc la ea.

— Cît de des te gîndesti la ea?

— Nu ştiu.

Tot timpul, tot timpul, tot timpul. Putea să-i spună asta lui Will? Nu ştia. Nu putea să-i spună mămicii, nu putea să-i spună tăticului, nu putea să-i spună lui Suzie; toţi ar face prea mult tărăboi. Mămica ar fi afectată, Suzie ar vrea să discute, tăticul ar vrea ca el să se mute înapoi la Cambridge… n-avea nevoie de asta. Atunci de ce să mai spună cuiva? Ce rost avea? Nu voia decît promisiunea cuiva, a oricui, că nu avea să se mai întîmple niciodată, în veci, or asta nu putea să i-o garanteze nimeni.

— Pastele mă-sii, spuse Will. Scuză-mă, n-ar fi trebuit să vorbesc aşa în faţa ta, nu?

— E OK. Lumea vorbeşte aşa tot timpul, la scoală. Şi atît. Asta fu întreaga contribuţie a lui Will. „Pastele mă-sii.” Marcus nu înţelese de ce înjurase Will aşa, dar îi plăcu; îl făcuse să se simtă mai bine. Era ceva serios, cîtusi de puţin exagerat şi îl făcea să-şi dea seama că spaima lui era pînă la urmă întemeiată.

— Dacă tot ai stat, poţi să rămîi şi la Vecinii, spuse Will. Altfel o să pierzi începutul.

Marcus nu se uita niciodată la Vecinii şi nu ştia de unde îi venise lui Will ideea că s-ar uita, dar rămase oricum. Simţea că aşa se cuvenea. Priviră în tăcere şi, după

genericul de final, Marcus spuse „mulţumesc frumos” şi plecă acasă.

Will se pomeni integrînd vizitele lui Marcus în ţesătura zilelor sale. Nu era un lucru dificil, din moment ce ţesătura zilelor sale era zdrenţuită şi plină de găuri largi, primitoare, dar chiar şi aşa, le-ar fi putut umple cu alte lucruri mai uşoare, de exemplu mai multe cumpărături sau mai multe deplasări de după-masă la cinema; nimeni nu putea susţine că Marcus era echivalentul unei porcării de film cu Steve Martin, plus o sacoşă de dulciuri de toate soiurile. Asta nu pentru că se purta urît cînd venea pe la el, fiindcă n-o făcea, şi nici pentru că era greu să vorbeşti cu el, fiindcă nu era. Marcus era dificil din simplul motiv că adeseori lăsa impresia că făcea doar un popas pe această planetă, în drumul lui spre altundeva, unde şi-ar găsi mai bine locul. Perioadele de gol, cînd părea să dispară complet înăuntrul propriului cap, erau urmate de perioade cînd parcă încerca să compenseze aceste absenţe, punînd întrebare după întrebare.

O dată sau de două ori, Will decise că nu putea să-i facă faţă şi plecă la cumpărături sau la cinema; dar de obicei era acasă la patru şi un sfert, aşteptînd soneria - uneori pentru că n-avea chef să iasă, alteori pentru că simţea că-i era dator lui Marcus. Ce anume şi de ce îi datora, nu ştia, dar îşi dădea seama că avea un rost în viaţa puştiului, pe moment, şi cum nu se implicase în viaţa nimănui altcuiva, era puţin probabil că va muri epuizat de compasiune. Dar tot era stresant să suporţi un copil care-ti venea pe cap în fiecare după-amiază. Will avea să se simtă uşurat cînd Marcus îşi va găsi rostul în viaţă altundeva.

La a treia sau a patra vizită, îl întrebă pe Marcus despre Fiona şi regretă că o făcuse, pentru că era foarte clar că băiatul era făcut praf pe chestia asta. Will nu-l blama, dar nu-i veni în minte nimic cît de cît consolator sau valoros, aşa că sfîrşi prin a înjura înţelegător şi, dată fiind vîrsta lui Marcus, nepotrivit. Will nu avea să mai facă această

greşeală. Dacă Marcus dorea să vorbească despre mama lui sinucigaşă, putea să facă asta cu Suzie, cu un consilier şcolar sau cu altcineva de genul ăsta, cineva capabil să spună şi altceva în afară de obscenităţi.

Chestia era că Will îşi petrecuse toată viaţa evitînd treburile reale, în fond, era fiul şi moştenitorul celui care scrisese „Super-săniuţa Moşului”. Moş Crăciun, de existenţa căruia majoritatea adulţilor aveau motive serioase să se îndoiască, îi aducea tot ce îmbrăca, mînca şi bea, scaunul pe care stătea, casa în care locuia; se putea susţine în mod rezonabil că nu se cuplase la realitate, îi plăcea să se uite la lucrurile reale din EastEriders şi Nota de plată, îi plăcea să-i asculte pe Joe Strummer, Curtis Mayfield şi Kurt Cobain cîntînd despre lucrurile reale, dar pînă acum nu-i adusese nimeni un asemenea lucru chiar la el pe canapea. Deci, nu era de mirare că, după ce turnase o ceaşcă de ceai şi oferise un biscuit, nu prea mai ştia ce să facă.

Uneori reuşeau să poarte conversaţii despre viaţa lui Marcus şi să ocolească dezastrele gemene de la şcoală şi de acasă.

— Tata nu mai bea cafea, spuse Marcus brusc într-o seară, după ce Will se plînsese de intoxicaţia cu cofeină (un risc profesional, presupunea el, al celor fără profesie).

Will nu stătuse niciodată să se gîndească la tatăl lui Marcus. Copilul părea produsul mamei sale într-o asemenea măsură, încît ideea de tată era aproape nefirească.

— Cu ce se ocupă tatăl tău?

— Lucrează pentru Serviciile Sociale din Cambridge.

Se potriveşte, îşi zise Will. Toti oamenii aceştia veneau dintr-o altă ţară, o ţară plină de lucruri despre care Will nu ştia nimic şi cu care nu avea ce face, precum meloterapeutii, inspectorii de la serviciul locativ, magazinele de alimente sănătoase cu panouri pentru avize, uleiurile aromate-rapeutice, puloverele viu colorate, romanele şi

sentimentele dificile şi europene. Marcus era rodul pîntecelor lor.

— Ce face pentru ei?

— Nu ştiu. Dar nu ia mulţi bani.

— Te vezi des cu el?

— Destul de des. În unele week-end-uri. La mijloc de trimestru. Are o prietenă pe care o cheamă Lindsey. E drăguţă.

— Aha.

— Vrei să-ţi spun mai multe despre el? întrebă Marcus cu solicitudine, îţi spun, dacă vrei.

— Tu vrei?

— Da. Acasă nu prea vorbim despre el.

— Şi ce vrei să-mi spui?

— Nu ştiu. Aş putea să-ţi spun ce maşină are şi dacă fumează.

— OK, fumează?

Will nu se mai pierdea în tiparele conversaţionale oarecum excentrice ale lui Marcus.

— Nu. S-a lăsat, spuse Marcus triumfător, de parcă îl ademenise pe Will într-o capcană.

— Aha.

— Dar i-a fost greu.

— Te cred. Îţi lipseşte tatăl tău?

— Cum adică?

— Mă rog, ştii tu. Ţi-e... nu ştiu... Îţi lipseşte? înţelegi ce înseamnă asta.

— Îl văd. Cum poate să-mi lipsească?

— Ai vrea să-l vezi mai des?

— Nu.

— Aşa, deci. Atunci e bine.

— Pot să mai iau o Cola?

Will nu înţelese de la bun început de ce adusese Marcus vorba despre tatăl său, dar avusese cu siguranţă motivele lui, mai ales că discuţia nu-i amintea despre încurcăturile îngrozitoare care îl înconjurau. Triumful asupra

dependenţei de nicotină nu era propriu-zis al lui Marcus, dar într-o viaţă lipsită pe moment de izbînzi, era mult mai mult decît nimic.

Will îşi dădea seama cît de tristă era situaţia, dar era conştient că nu era problema lui. Nici o problemă nu era de fapt a lui. Foarte puţini oameni puteau spune că nu aveau probleme, dar nici măcar asta nu era problema lui. Will nu vedea în asta o sursă de ruşine, ci un motiv de sărbătoare frenetică şi zgomotoasă; să ajungă la vîrsta pe care o avea, fără să fi întîlnit nici o dificultate serioasă, i se părea un record care merita păstrat, şi chiar dacă nu-l deranja să-i dea lui Marcus cîte o cutie de Cola din cînd în cînd, n-avea de gînd să se complice cu povestea căţeluşului şchiop, cu care semăna acum viaţa lui Marcus. De ce să facă aşa ceva?

În săptămîna următoare, întilnirea lui Will cu Numărătoarea inversă fu întreruptă de un fel de ploaie de pietriş în fereastra camerei de zi, urmată rapid de o apăsare continuă, urgentă şi enervantă a soneriei de la uşă. Will ştiu că era rost de necaz - altfel nu aveai parte de pietriş în ferestre şi de sonerii frenetice la uşă, îşi imagina el - şi primul său impuls fu să dea sunetul mai tare la televizor şi să ignore totul, în cele din urmă, un fel de respect de sine alungă laşitatea, iar el se avîntă de pe canapea către uşa de la intrare.

Marcus stătea pe trepte şi era bombardat cu un soi de bomboane, nişte gogoloaie în formă de pietre şi tari ca piatra, care puteau să fie la fel de vătămătoare ca pietrele. Will simţi asta, deoarece el însuşi fu nimerit în plin de cîteva. Îl băgă înăuntru pe Marcus şi reuşi să localizeze bombardierele: doi adolescenţi sadici la înfăţişare şi raşi în cap.

— Ce faceţi aici, mă?

— Tu cine mai eşti?

— Nu contează cine-s eu. Cine mă-ta eşti tu?

Will nu-şi mai amintea cînd îi venise ultima dată să-i dea în cap cuiva, dar pe ăştia doi i-ar fi spart.

— Ia căraţi-vă.

— Hăăă-um, spuse nelămurit unul dintre ei.

Will presupuse că băiatul voise să arate că nu-i era frică, dar bravada lui fu oarecum ştirbită de imediata şi grăbita dispariţie a ambilor. Asta constitui o surpriză şi o uşurare. Will nu ar fi fugit de el însuşi nici într-o mie de ani (de fapt, în eventualitatea nu foarte probabilă că Will s-ar fi întîlnit cu el însuşi pe o alee întunecoasă, ambii Willi ar fi fugit, cu viteze egale şi foarte mari, în direcţii opuse). Dar acum era matur şi, cu toate că era adevărat, de--sigur, că adolescenţii nu mai aveau pic de respect - reintroduceţi serviciul militar obligatoriu, bla-bla-bla şi tot aşa -, numai cei foarte răi sau foarte înarmaţi ar fi riscat o confruntare cu cineva mai mare şi mai bătrîn decît ei. Will se întoarse în apartament simtindu-se mai mare, mai bătrîn şi nu cu totul nemulţumit de sine.

Marcus se servise cu un biscuit şi stătea pe canapea, uitîndu-se la televizor. Arăta exact aşa cum arăta în mod normal, absorbit de emisiune, cu biscuitul suspendat la jumătatea drumului spre gură; nu dădea nici un semn vizibil de suferinţă. Dacă băiatul ăsta de pe canapea, care se uita la Numărătoare inversă, fusese vreodată terorizat, de-atunci trecuse o veşnicie, iar el uitase de mult totul.

— Ia zi, cine erau?

— Cine?

— Cine? Puştii ăia care încercau să-ţi înfigă dulciuri în tărtăcuţă.

— A, ăia, spuse Marcus, cu ochii încă la ecran. Nu-i ştiu pe nume. Sînt într-a noua.

— Şi nu-i ştii pe nume?

— Nu. Aşa le-a venit, să se ţină de mine după ore. M-am gîndit că ar fi mai bine să nu merg acasă, ca să nu afle unde stau. M-am gîndit să vin aici.

— Mersi din suflet.

— N-or să arunce cu dulciuri în tine. Pe mine mă voiau.

— Şi ţi se întîmplă des?

— Pînă acum n-au mai aruncat cu dulciuri. Asta le-a venit azi. Chiar acum.

— Nu mă refer la dulciuri. Mă refer la... copii mai mari care să încerce să te omoare.

Marcus îl privi ţintă.

— Da. Ţi-am mai spus.

— Dar parcă n-a sunat atît de dramatic.

— Cum adică?

— Mi-ai spus că vreo doi copii te necăjesc. Nu mi-ai spus că nişte inşi pe care nici măcar nu-i cunoşti ti-au luat urma şi aruncă-n tine cu diverse chestii.

— Încă nu făcuseră asta, spuse Marcus răbdător. Abia acum au inventat-o.

Will începea să-şi piardă calmul; dacă ar fi avut nişte dulciuri la îndemînă, ar fi început şi el să dea cu ele în Marcus.

— Marcus, pentru numele lui Dumnezeu, nu mă refer la dulciurile alea nenorocite. Tu întotdeauna iei toate cretinătăţile ad-litteram? Am înţeles că pînă acum n-au mai făcut asta. Dar te chinuie de nu ştiu cînd.

— A, da. Dar nu ăia doi...

— Nu, OK, OK, nu ăia doi. Alţii ca ei.

— Da. O grămadă.

— Aşa. Asta-i tot ce voiam să aflu.

— Puteai să întrebi.

Will intră în bucătărie şi puse ibricul pe aragaz, numai ca să facă ceva din care să nu rezulte o condamnare la închisoare, dar nu putu să o lase moartă.

— Şi ce-ai de gînd să faci?

— Cum adică?

— Ai de gînd s-o ţii aşa în următorii nu ştiu cîţi ani?

— Eşti ca profesorii de la scoală.

— Ei ce spun?

— Păi, ştii tu. „Fereşte-te din drumul lor.” Cum să-ti spun, chiar încerc să nu mă pun în drumul lor.

— Dar probabil că te amărăşte.

— Cred că da. Dar nu mă gîndesc. Ca arunci cînd mi-am rupt mîna căzînd de pe chestia aia de căţărat.

— Nu te mai urmăresc.

— Am încercat să nu mă gîndesc. S-a întîmplat, aş fi vrut să nu se întîmple, dar asta-i viaţa, nu?

Uneori, Marcus vorbea de parcă ar fi avut o sută de ani, şi lui Will i se frînse inima.

— Dar viaţa nu e musai să fie aşa, nu?

— Nu ştiu. Tu să-mi spui. Eu n-am făcut nimic. Doar m-am dus la o şcoală nouă şi am avut parte de toate astea. Nu ştiu de ce.

— Dar cum era la şcoala veche?

— Era altfel. Nu erau toţi copiii la fel. Erau şi deştepţi, şi tîmpiti, unii la modă, unii ciudaţi. Nu mă simţeam diferit acolo. Aici mă simt diferit.

— Copiii de-aici nu pot să fie altfel. Copiii sînt copii.

— Atunci unde sînt ciudaţii?

— Poate că la început sînt ciudaţi şi apoi se schimbă. Sînt în continuare ciudaţi, dar nu mai poţi să-i vezi. Problema e că puştii ăştia te văd pe tine. Tu ieşi în evidenţă.

— Şi trebuie să mă fac invizibil? întrebă Marcus şi pufni în faţa imensităţii acestei sarcini. Cum să fac asta? Vreunul din aparatele de la tine din bucătărie e un aparat de invizibilitate?

— Nu trebuie să te faci invizibil. Nu trebuie decît să te deghizezi.

— Ce, cu mustaţă şi alte alea?

— Da, exact, cu mustaţă. Cine ar remarca un băiat de doispe ani cu mustaţă?

Marcus îl privi fix.

— Glumeşti. Toată lumea ar remarca. Aş fi singurul din toată şcoala.

Will uitase că nu avea voie să fie sarcastic.

— OK, atunci fără mustaţă. A fost o idee proastă. Dar ce-ar fi să ai aceleaşi haine, aceeaşi freză şi aceiaşi ochelari ca restul lumii? Pe dinăuntru poţi să fii cît vrei tu de ciudat. Dar schimbă ceva pe dinafară.

Începură de la picioare. Marcus purta genul de pantofi care, după părerea lui Will, nici nu se mai fabricau, nişte pantofi simpli, negri, în care intrai dintr-o dată şi a căror unică ambiţie vizibilă era să-şi transporte posesorul pe coridoarele şcolii, fără a atrage atenţia directorului.

— Îţi plac pantofii ăia? îl întrebă Will.

Mergeau pe Holloway Road ca să se uite la adidaşi. Marcus îşi privi picioarele prin întunericul începutului de seară şi intră prompt în coliziune cu o femeie corpolentă care ducea mai multe pungi Lo-Cost supraîncărcate.

— Cum adică?

— Adică, îţi plac?

— Sînt pantofii mei de şcoală. Nu trebuie să-mi placă.

— Poate să-ţi placa tot ce porţi, dacă vrei să ştii.

— Ţie-ţi place tot ce porţi?

— Nu port nimic din ce nu-mi place.

— Atunci ce faci cu lucrurile care nu-ţi plac?

— Păi nu le cumpăr, nu?

— Da, pentru că tu n-ai mamă. Scuze că ti-o zic aşa, dar n-ai.

— E OK. M-am obişnuit cu ideea.

Magazinul de adidaşi era imens şi aglomerat, iar iluminarea îi făcea pe toţi clienţii să pară bolnavi; toată lumea avea o tentă verzuie, indiferent de culoarea originară. Will surprinse într-o oglindă imaginea lor şi fu şocat să vadă că puteau trece cu uşurinţă drept tată şi fiu; se imaginase cumva în postura de frate mai mare al lui Marcus, dar reflexia scotea limpede în evidenţă vîrsta şi tinereţea barba nerasă şi ridurile lui Will contra obrajilor fini ai lui Marcus şi a dinţilor săi albi, strălucitori. Şi părul... Will se mîndrea că evitase chiar şi cel mai mic început de

chelie, dar tot avea mai puţin păr în creştet decît Marcus, aproape ca şi cînd viaţa îi mai rosese ceva din el.

— Ce-ţi place?

— Nu ştiu.

— Cred că trebuie să fie ceva de la Adidas.

— De ce?

— Pentru că asta poartă toată lumea.

Pantofii erau expuşi pe firme, iar secţiunea Adidas din magazin atrăgea peste numărul obişnuit de cumpărători.

— Oile, făcu Marcus în timp ce se apropiau. Beeee.

— Asta de unde ţi-a venit?

— Aşa face mama cînd i se pare că oamenii nu gîn-desc cu mintea lor.

Will îşi aminti deodată că un băiat din fosta lui şcoală avea o mamă ca Fiona - nu chiar identică, pentru că lui Will i se părea că Fiona era o creaţie ciudat de contemporană, cu albumele ei şaptezeciste, opiniile ei politice opt-zeciste şi loţiunea ei de picioare nouăzecistă, dar în orice caz un echivalent şaizecist al Fionei. Mama lui Stephen Fullick avea o chestie cu televizorul, cică-i transforma pe oameni în androizi, aşa că n-aveau aşa ceva în casă. „Ai văzut Thund...”, spunea Will în fiecare dimineaţă de luni, iar apoi îşi amintea şi roşea, de parcă televizorul ar fi fost o rudă care tocmai murise. Şi cît de mult bine îi făcuse asta lui Stephen Fullick? El nu era, după ştiinţa lui Will, poet vizionar sau pictor primitiv; înţepenise, probabil, în vreun birou provincial de consultanţă, ca toţi ceilalţi de la şcoală, îndurase ani întregi de compătimire fără vreun sens evident.

— Toată ideea acestei expediţii, Marcus, este să înveţi cum să devii oaie.

— Da?

— Sigur. Nu e bine să te remarce nimeni. Nu e bine să arăţi diferit. Beeee.

Will alese o pereche de bocanci de baschet de la Adidas, care arătau cool, dar relativ nespectaculos.

— Ce părere ai de ăştia?
— Costă şaizeci de lire.
— Nu contează cît costă. Ce părere ai de ei?
— Da, sînt buni.
Will chemă un vînzător şi îi ceru să aducă numărul potrivit, iar Marcus se plimbă cîtăva vreme prin magazin. Se privi în oglindă şi încercă să-şi reprime un zîmbet.
— Ţi se pare că arăţi cool, nu? spuse Will.
— Da. Doar că… acum restul arată nepotrivit.
— Arunci data viitoare o să facem şi restul să arate OK.
Marcus merse direct acasă după aceea, cu bocancii înghesuiţi în ghiozdan; Will se duse acasă pe jos, surîzînd propriei mărinimii. Deci, asta înţelegeau oamenii prin stări naturale de bine! Nu-şi mai amintea să se fi simţit aşa, atît de împăcat cu sine, atît de convins de propria valoare. Şi, de necrezut, nu-l costase decît şaizeci de lire! Cît ar fi trebuit să plătească pentru o stare de bine echivalentă şi nenaturală? (Probabil în jur de douăzeci de lire, dacă stătea să se gîndească, dar stările nenaturale de bine erau incontestabil inferioare.) îl făcuse temporar fericit pe un băiat nefericit şi nu scosese nici un profit de-aici. Nici măcar nu voia să se culce cu mama băiatului.
A doua zi, Marcus apăru la uşa lui Will, cu ochii în lacrimi şi cu o pereche de şosete negre ude leoarcă acolo unde ar fi trebuit să se afle adidaşii; îi fuseseră furaţi, evident.
Marcus i-ar fi spus mămicii sale de unde veneau adidaşii, dacă l-ar fi întrebat, însă ea nu-l întrebă, pentru că nici măcar nu-şi dădu seama că îi purta. Bine, mămica lui nu era persoana cu cel mai ascuţit spirit de observaţie din lume, dar adidasii păreau atît de mari, de albi, de neobişnuiţi şi de noi, încît Marcus se simţea de parcă nici n-ar fi purtat pantofi, ci nişte lucruri vii - o pereche de iepuri, poate.
Dar îşi dădu seama că dispăruseră. Tipic. Nu observă iepurii, pe care nu-i vedeai niciodată în picioare, dar ochi şosetele, care erau acolo unde ar fi trebuit să fie.

— Unde-ţi sînt pantofii? ţipă ea cînd Marcus veni acasă.

Will îl adusese cu maşina, dar era noiembrie şi era umed, iar în scurta plimbare pe trotuar şi pe trepte, pînă la intrarea în bloc, îşi udase din nou şosetele, îşi privi picioarele şi un moment nu spuse nimic: jongla cu ideea de a se preface surprins şi de a-i spune că nu ştia, dar îşi dădu seama repede că ea nu l-ar fi crezut.

— Furaţi, spuse el pînă la urmă.

— Furaţi? De ce să-ţi fure cineva pantofii?

— Pentru că...

Va fi obligat să-i spună adevărul, dar problema era că adevărul va duce la o sumedenie de alte întrebări.

— Pentru că erau drăguţi.

— Erau nişte pantofi negri banali.

— Ba nu. Erau nişte adidaşi noi.

— De unde ai luat tu adidaşi noi?

— Mi i-a cumpărat Will.

— Care Will? Tipul care ne-a dus la masă?

— Da, Will. Tipul de la PSSI. A ajuns un fel de prieten al meu.

— A ajuns un fel de prieten al tău?

Marcus avusese dreptate. Ea mai avea o grămadă de întrebări, numai că felul în care le punea era un pic plictisitor: nu făcea decît să repete ultimul lucru pe care îl spunea el, să-i trîntească un semn de întrebare la sfîrşit şi să ţipe.

— Trec pe la el după ore.

— TRECI PE LA EL DUPĂ ORE? Sau:

— Mă rog, ştii, de fapt el n-are copil.

— DE FAPT EL N-ARE COPIL?

Şi tot aşa. Oricum, la sfîrşitul sesiunii de întrebări avea necazuri mari, deşi poate nu chiar atît de mari ca ale lui Will.

Marcus îşi puse iar pantofii vechi, apoi el şi mama lui merseră glonţ la apartamentul lui Will. Fiona se dezlănţui împotriva acestuia din momentul în care fură invitaţi să

intre şi, la început, în vreme ce ea îl ataca pe motiv de PSSI şi de fiul lui imaginar, el păru jenat şi spăsit - nu avea răspuns la nici o întrebare a ei şi stătea cu ochii în pămînt. Dar, pe măsură ce Fiona îi dădea înainte, începu să se înfurie şi el.

— Aşa, zise Fiona. Acuma, ce dracului mai sînt şi ceaiurile astea de după scoală?

— Poftim?

— De ce-ar vrea un om în toată firea să stea cu un băiat de doişpe ani, zi de zi?

Will o privi uimit.

— Tu sugerezi ceea ce cred eu că sugerezi?

— Nu sugerez nimic.

— N-as zice. Sugerezi că... am făcut porcării cu fiul tău.

Marcus se uită la Fiona. De-asta era atît de supărată? Pentru că ar fi făcut porcării?

— Eu doar te întreb de ce inviţi copii de doişpe ani la tine în apartament.

Will îşi ieşi din ţîţîni. Se înroşi la faţă şi începu să ţipe:

— Pentru că n-am de-ales, futu-i! Fi-tu se invită singur, futu-i, în fiecare seară. Uneori e urmărit de nişte găşti de sălbatici. Aş putea să-l las afară, să se descurce cum poate, dar l-am băgat înăuntru pentru siguranţa lui. Data viitoare o să-mi bag picioarele. Duceţi-vă dracu' amîn-doi. Acum, dacă ai terminat, poţi să te cari.

— Dar încă n-am terminat. De ce i-ai cumpărat o pereche de adidasi scumpi?

— Pentru că... pentru că uită-te la el.

Se uitară amîndoi. Pînă şi Marcus se măsură cu privirea.

— Care e problema cu el? Will se uită la ea.

— Nu-i aşa că habar n-ai? Chiar n-ai habar.

— Habar de ce?

— Marcus e mîncat de viu la scoală, înţelegi? Ăia îl fac bucăţi în fiecare zi din săptămînă, şi pe tine te roade grija de unde îi vin adidaşii şi dacă eu îl molestez.

Marcus se simţi brusc epuizat. Nu realizase cu adevărat cît de rău stăteau lucrurile pînă cînd Will începuse să ţipe, însă era adevărat, chiar era făcut bucăţi în fiecare zi din săptămînă. Pînă acum nu legase zilele săptămînii în acest mod: fiecare zi era o zi proastă, dar supravieţuia păcălindu-se că fiecare zi era cumva desprinsă de cea dinaintea ei. Acum putea să vadă ce prostie era asta şi ce nasol era totul; voia să meargă la culcare şi să nu se mai trezească pînă în week-end.

— Marcus o duce bine, spuse mama sa.

La început, lui nu-i veni să creadă că ea o spusese, iar apoi, după ce avu ocazia să asculte cuvintele răsunîndu-i în urechi, încercă să le găsească un înţeles diferit. Poate că mai exista un Marcus? Poate că mai exista un lucru la care îi mergea bine, un lucru de care uitase? Dar bineînţeles că nu mai exista nici un alt Marcus şi nu-i mergea deloc bine; mămica sa era doar oarbă, proastă şi nebună.

— Glumeşti, spuse Will.

— Ştiu că are nevoie de timp ca să se adapteze la noua lui şcoală, dar...

Will rîse.

— Mda. Dă-i două săptămîni şi o să fie OK, nu? Din momentul în care nu-i mai fură pantofii şi nu-l mai urmăresc pînă acasă, totul o să fie grozav.

Asta era fals. Erau nebuni cu toţii.

— Nu cred, spuse Marcus. O să dureze mai mult de două săptămîni.

— Da, ştiu, spuse Will. Glumeam.

Lui Marcus nu i se părea genul de conversaţie în care să se potrivească glumele, dar asta însemna că măcar cineva înţelegea ce se întîmpla. Dar cum se face că acesta era Will, pe care îl cunoştea de două minute, şi nu mămica sa, pe care o cunoştea de o viaţă?

— Cred că eşti un pic melodramatic, spuse Fiona. Poate că n-ai avut prea mult de-a face cu copiii pînă acum.

Marcus nu ştia ce vrea să spună partea cu „melo” din „melodramatic”, dar pe Will îl enervă chiar şi mai tare.

— Am fost şi eu copil, futu-i, spuse Will, care începuse să înjure cu poftă. Şi m-am dus şi eu la şcoală, futu-i. Ştiu diferenţa dintre copiii care nu se pot adapta şi copiii care sînt pur şi simplu amărîţi, aşa că nu-mi veni mie cu căcaturi. Auzi, sînt melodramatic. Adică trebuie să înghit aşa ceva de la cineva care...

— Ao! strigă Marcus. Cauabanga!

Amîndoi se zgîiră la el, iar el îi privi potolit. Nu avea nici o explicaţie pentru ieşirea aceea; scosese primele două zgomote care îi veniseră în cap, fiindcă vedea că Will avea să aducă vorba de spital, iar el nu voia asta. Nu era drept. Numai pentru că mămica lui era bătută în cap, asta nu însemna că Will avea dreptul s-o atace. După mintea lui, treaba cu spitalul era mai serioasă decît cea cu dulciurile şi adidaşii, şi nimeni nu trebuia să le amestece.

— Ce te-a apucat? îl întrebă Will. Marcus ridică din umeri.

— Nimic. Adică... nu ştiu. Am vrut şi eu să ţip. Will clătină din cap.

— Isuse, zise el. Ce familie.

Lui Marcus nu-i plăcuseră certurile după-amiezei, dar după ce se terminaseră le înţelese rostul. Mămica lui ştia că Will nu avea copii, ceea ce era probabil un lucru bun, şi mai ştia că îl vizita pe Will după ore aproape în fiecare zi, ceea ce iarăşi era un lucru bun, probabil, pentru că fusese nevoit să-i vîndă multe gogoşi în ultima vreme şi se simţise prost din cauza asta. Lucrul cel mai important, ea ştia ce se întîmpla la şcoală, pentru că Will i-o spusese pe şleau. Marcus nu fusese în stare s-o facă, pentru că pînă atunci nu fusese în stare să vadă tot tabloul, dar nu conta cine-o făcuse; ideea era că Fiona înţelesese.

— N-o să te mai duci acolo, spuse ea în drum spre casă.

Marcus se aştepta la asta şi ştia că nu avea s-o bage în seamă, dar îşi susţinu, oricum, punctul de vedere.

— De ce nu?
— Dacă ai ceva de spus, îmi spui mie. Dacă vrei haine noi, ţi le iau eu.
— Dar tu nu ştii de ce am nevoie.
— Atunci spune-mi.
— Nu ştiu nici eu de ce am nevoie. Numai Will ştie.
— Nu fi ridicol.
— E adevărat. Ştie ce lucruri poartă copiii.
— Copiii poartă ce-şi pun de dimineaţă.
— Ştii ce vreau să spun.
— Vrei să spui că îşi închipuie că e în pas cu moda, şi chit că numai Dumnezeu ştie cîţi ani are, ştie ce adidaşi sînt la modă, chiar dacă în rest n-are nici cea mai mică idee despre nimic.
Exact asta voise să spună. La asta era bun Will, iar Marcus se considera norocos că îl găsise.
— N-avem nevoie de genul ăsta de persoană. Ne descurcăm şi singuri.
Marcus privi afară pe geamul autobuzului, se gîndi dacă era adevărat şi decise că nu era: nici unul dintre ei nu se descurca, în orice fel ai fi privit lucrurile.
— Dacă ai necazuri, ele n-au nimic de-a face cu pantofii pe care-i porţi, asta ţi-o zic eu pe gratis.
— Ştiu că nu, dar...
— Marcus, ai încredere în mine, da? Sînt mama ta de doispe ani. N-am făcut o treabă prea rea. Mă preocupă chestia asta. Ştiu ce fac.
Marcus nu se gîndise niciodată la mama sa în felul acesta, ca la cineva care ştia ce face. Nu se gîndise nici că ar fi străină de situaţie; atîta doar că lucrurile pe care le făcea cu el (pentru el?) păreau cu totul altfel, întotdeauna i se păruse că era simplu să fii mamă, la fel de simplu ca, să zicem, condusul unei maşini: cei mai mulţi oameni pot s-o facă, dar, fireşte, poţi s-o dai în bară făcînd ceva chiar strigător la cer, intrînd cu maşina într-un autobuz sau neînvăţîndu-ţi copilul să spună „vă rog frumos”,

„mulţumesc” şi „pardon” (la şcoală erau o groază de copii, îşi zise el, care furau, înjurau prea mult şi chinuiau alţi copii, şi ai căror tătici şi mămici aveau de dat socoteală pentru multe). Dacă priveai lucrurile aşa, nu era mare filozofie. Dar mămica lui părea să spună că era mai mult decît atît. Îi spunea de fapt că avea un plan.

Iar dacă ea avea un plan, el avea de ales. Putea să aibă încredere în ea, să o creadă cînd spunea că ştia ce face; asta însemna să suporte lucrurile de la şcoală, pentru că pînă la urmă aveau să se rezolve, iar ea vedea lucruri invizibile pentru el. Pe de altă parte, Marcus putea decide că ea îşi pierduse minţile, lua supradoze şi apoi părea să uite tot. În orice caz, era înfricoşător. El nu voia să mai suporte lucrurile aşa cum erau, dar cealaltă opţiune însemna că trebuia să-şi ţină loc de mamă, şi cum să faci una ca asta cînd nu ai decît doisprezece ani? Putea să se înveţe singur să spună „pardon”, „vă rog frumos” şi „mulţumesc”, asta era simplu, dar nu ştia de unde să înceapă cu restul. Nici măcar nu ştia ce era restul. Nici măcar nu ştiuse, pînă azi, că exista un rest.

De cîte ori se gîndea la asta, revenea la aceeaşi problemă: erau doar doi şi cel puţin - cel puţin - unul dintre ei era ticnit.

În următoarele cîteva zile, începu să remarce mai multe lucruri în legătură cu felul în care îi vorbea Fiona. Tot ce spunea ea despre ce putea şi trebuia el să vadă, să asculte, să citească sau să mănînce îl făcea curios: oare făcea parte din plan, sau era ceva inventat de ea din mers? Nu-i trecu prin cap să o întrebe, pînă cînd ea îi spuse să meargă la magazin, ca să cumpere nişte ouă pentru cină; îl izbi faptul că era vegetarian numai din cauză că şi ea era.

— Ai ştiut dintotdeauna că o să fiu vegetarian? Ea rîse.

— Sigur că da. N-am luat hotărîrea din senin, pentru că nu mai aveam cîrnaţi în casă.

— Şi crezi că e corect?

— Ce vrei să spui?

— N-ar fi trebuit să fiu lăsat să hotărăsc singur?
— O să poţi, cînd o să fii mai mare.
— Acum de ce nu sînt destul de mare?
— Pentru că nu-ţi faci singur de mîncare. Eu nu vreau să gătesc carne, aşa că trebuie să mănînci ce mănînc şi eu.
— Dar nu mă laşi nici să mă duc la McDonald's.
— Asta e cumva o revoltă adolescentină precoce? Nu te pot opri să te duci la McDonald's.
— Pe bune?
— Păi cum să pot? Numai că aş fi dezamăgită dacă te-ai duce.
Dezamăgită. Dezamăgire. Asta era tactica. Aşa făcea multe lucruri.
— De ce?
— Credeam că eşti vegetarian deoarece crezi în asta.
— Cred.
— Bun, atunci nu poti să te mai duci la McDonald's, nu? Iar îl avusese, întotdeauna îi spunea că putea să facă orice, iar apoi se contrazicea cu el pînă cînd îl atrăgea de partea ei. Începu să se înfurie.
— Nu e corect. Ea rîse.
— Asta-i viaţa, Marcus. Trebuie să afli în ce anume crezi, iar apoi să fii consecvent. E greu, dar nu e incorect. Şi cel puţin e uşor de înţeles.
Era ceva în neregulă aici, dar el nu îşi dădu seama ce. Ştia însă că nu toată lumea gîndea aşa. Cînd vorbeau în clasă despre unele lucruri, cum ar fi fumatul, toată lumea cădea de-acord că era ceva rău, dar o grămadă de copii fumau; cînd vorbeau despre filmele violente, toţi spuneau că le dezaprobă, dar se uitau la ele. Gîndeau una şi făceau alta. În casa lui Marcus era altfel. Hotărau ce era rău şi apoi nu-l mai făceau sau nu se mai atingeau de el. Înţelegea logica: îşi spunea că era rău să furi şi să ucizi, aşa că nu fura şi nu ucidea. Asta era tot? Nu era sigur.
Dar, dintre toate lucrurile care-l făceau să fie diferit, înţelegea că acesta era cel mai important. Iată de ce purta

haine de care alţi copii rîdeau - doar avuseseră discuţia asta despre modă şi căzuseră de acord că moda era o prostie -, iată de ce asculta muzică demodată sau muzică de care nu mai auzise nimeni - doar avuseseră discuţia asta despre muzica uşoară modernă şi căzuseră de acord că era doar un mijloc al companiilor muzicale de a face o grămadă de bani. Iată de ce nu era lăsat să joace jocuri violente pe computer, să mănînce hamburgeri, sau să facă una sau alta. Fusese de acord cu ea în toate privinţele, chit că lucrurile nu stăteau aşa, de fapt; în fond, pierduse disputele şi basta.

— De ce nu-mi spui, pur şi simplu, ce să fac? De ce trebuie să discutăm întotdeauna?

— Pentru că vreau să te învăţ să gîndeşti cu mintea ta.

— Ăsta a fost planul tău?

— Care plan?

— Zilele trecute, cînd spuneai că ştii ce faci.

— Apropo de ce?

— Apropo de a fi mamă.

— Am spus eu asta?

— Da.

— Aha. OK. Bun, sigur că vreau să gîndeşti cu mintea ta. Toţi părinţii vor asta.

— Dar nu facem decît să discutăm în contradictoriu, iar eu pierd şi fac ce vrei tu. Mai bine am economisi timp. Spune-mi simplu ce n-am voie să fac şi las-o aşa.

— Dar de unde-ţi vin toate astea?

— M-am gîndit cu mintea mea.

— Bravo ţie.

— M-am gîndit cu mintea mea şi vreau să trec pe la Will după ore.

— Asta e deja o cauză pierdută.

— Am nevoie să mai văd şi pe altcineva, în afară de tine.

— Ce zici de Suzie?

— E la fel ca tine. Pe cînd Will nu e.

— Nu. E un mincinos, nu face nimic şi...

— Mi-a cumpărat adidaşii ăia.

— Da. E un mincinos bogat, care nu face nimic.

— Înţelege cum e cu şcoala şi cu atîtea altele. Ştie o mulţime de lucruri.

— Ştie o mulţime de lucruri! Marcus, nici măcar nu ştie că s-a născut.

— Vezi ce voiam să spun? întrebă el supărat de-a bi-nelea. Gîndesc cu mintea mea, iar tu... nu, pur şi simplu nu merge. Cîştigi oricum.

— Pentru că nu vii cu argumente. Nu e suficient să-mi spui că gîndeşti cu mintea ta. Trebuie să-mi şi arăţi.

— Cum să-ti arăt?

— Dă-mi un motiv bun.

Putea să-i dea un motiv. Nu va fi motivul corect, se va simţi prost spunîndu-l şi era sigur că o va face să plîn-gă. Dar era un motiv bun, un motiv care-i va închide gura, şi dacă în felul ăsta trebuia să cîştigi disputele, atunci îl va folosi.

— Pentru că am nevoie de un tată.

Îi închise gura şi o făcu să plîngă. Misiune îndeplinită.

Nouăsprezece noiembrie. Nouăspe noiembrie, futu-i. Asta în orice caz era un nou record, notă Will sumbru. Anul trecut fusese douăzeci şi şase noiembrie, futu-i. Nu i se mai întîmplase de ani întregi să scape pînă în decembrie; intuia că, pe la cincizeci sau şaizeci de ani, avea să audă prima difuzare a „Super-săniuţei Moşului” prin iulie sau august. Anul ăsta fusese o cîntăreaţă de la metrou, la baza scării rulante de la staţia Angel, o femeie tînără cu o vioară, veselă şi atrăgătoare, care încerca evident să facă rost de bani prin muzică. Will se încruntase la ea cu toată ura pe care o putuse aduna, cu o căutătură menită a-i transmite nu doar faptul că nu-i va da nici un ban, ci şi faptul că i-ar plăcea să-i facă bucăţi instrumentul şi apoi s-o dea cu capul de treptele scării.

Will ura Crăciunul, dintr-un motiv evident: oamenii îi băteau la uşă, cîntîndu-i cîntecul pe care-l ura mai mult decît orice alt cîntec din lume, şi se aşteptau sa le dea bani.

Fusese şi mai rău pe vremea cînd era copil, pentru că tatăl său ura la rîndul lui Crăciunul, din motivul evident (deşi Will nu realizase că era motivul evident decît după mulţi ani - pe vremea aceea, credea numai că tatăl său era la fel de sătul de cîntec ca toată lumea) că era un memento cumplit despre cît de rău eşuase în viaţă. Destul de frecvent, oamenii voiau să-l intervieveze pe tatăl său despre „Super-săniuţa Moşului” şi întotdeauna îl întrebau ce altceva mai scrisese, iar el le spunea, uneori chiar le cînta diverse lucruri, sau le arăta discuri cu alte cîntece de-ale lui. Ei păreau stingheriţi, aprobau înţelegători, îi spuneau ce greu îi era cuiva să fie celebru pentru un singur lucru, şi acela de demult, şi îl întrebau dacă acel cîntec îi ruinase viaţa, sau îl făcuse să-şi dorească să nu-l fi scris. El se înfuria şi-i invita să nu mai fie aşa proşti, superiori şi insensibili, iar după ce plecau se vaită amarnic că acel cîntec îi ruinase viaţa şi spunea că îşi dorea să nu-l fi scris. Un jurnalist de radio mersese chiar mai departe şi făcuse un serial numit Minuni ce nu s-au întîmplat decît o dată, inspirat de interviul său cu Charles Freeman; serialul era despre oameni care scriseseră o singură carte mare, apăruseră într-un singur film bun sau scriseseră un singur cîntec faimos; jurnalistul avusese tupeul de a-i mai cere un interviu şi, pe bună dreptate, tatăl lui Will refuzase.

Aşadar, Crăciunul era anotimpul mîniei, al amărăciunii, al regretelor, al resentimentelor, al băutelor, al sîrguin-ţei frenetice şi ridicol de inadecvate (într-o zi de Crăciun, tatăl său scrisese un musical întreg şi pe de-a-ntregul inutil, într-o încercare precară de a dovedi că talentul său era durabil). Era totodată un anotimp al cadourilor venite pe coş, însă, chiar la nouă ani, Will şi-ar fi dat la schimb cu bucurie Spirographele şi Batmobilele pentru puţină pace şi bună înţelegere.

Dar lucrurile se schimbară. Tatăl său muri, apoi muri mama, pierdu legătura cu fratele vitreg şi cu sora vitregă, care oricum erau bătrîni şi plicticoşi, Crăciunul şi-l petrecu

de obicei cu prieteni sau cu familiile unor prietene, iar tot ce rămăsese era „Super-săniuţa Moşului” şi cecurile pe care i le aducea prin zăpadă. Dar era mai mult decît suficient. Will se întrebase adeseori dacă mai exista vreun alt cîntec stupid care să conţină, undeva în adâncurile sale, tot atîta durere, disperare şi regret. Se îndoia. Fosta soţie a lui Bob Dylan probabil că nu asculta prea des Blood On The Tracks, dar Blood On The Tracks era altceva - acolo era vorba despre suferinţă şi vătămare. „Super-săniuţa Moşului” n-ar fi trebuit să fie deloc aşa, dar el tot simţea nevoia unei băuturi tari, a sfatului unui psiholog, sau a unui bocet zdravăn cînd o auzea în liftul unui magazin sau în difuzoarele dintr-un supermarket, în săptămînile dinaintea lui 25 decembrie. Poate că existau şi alţii ca el prin lume: poate că ar trebui să formeze un grup de susţinere pentru Noutăţile Muzicale de Succes, în cadrul căruia bărbaţi şi femei bogaţi şi obidiţi ar sta în restaurante costisitoare şi ar vorbi despre căţeluşi, păsărele, bikini, lăptari şi baluri oribile.

N-avea nici un fel de planuri pentru acest Crăciun. Nu exista o prietenă, aşa că nu existau nici părinţi ai prietenei, şi, cu toate că avea prieteni pe care să-i împovăreze cu prezenţa sa, n-avea chef. Va sta acasă, va vedea milioane de filme, se va îmbăta şi se va droga. De ce nu? Avea şi el dreptul la o pauză, la fel ca toată lumea, cu toate că n-avea de la ce să-şi ia pauză.

Dacă prima chestie la care se gîndise cînd o auzise pe cîntăreaţa din staţia de metrou fusese tatăl său, duhul de neexorcizat al Crăciunului, cea de-a doua fusese Marcus. Nu ştia de ce. Nu se gîndise prea mult la el de la incidentul cu adidaşii şi nu mai avusese nici un contact cu el de cînd Fiona îl tîrîse afară din apartament, săptămî-na trecută. Poate din cauză că Marcus era singurul copil pe care îl cunoştea cu adevărat, deşi Will se îndoia că ar fi suficient de sentimental încît să înghită ideea respingătoare că vremea Crăciunului ar fi vremea copiilor; explicaţia mai

probabilă era că făcuse un fel de legătură între copilăria lui Marcus şi cea proprie. Nu că Will ar fi fost un tocilar cu adidaşi nepotriviţi; din contră, el purtase pantofi potriviţi, şosete potrivite, pantaloni potriviţi, cămăşi potrivite şi mersese la frizerul potrivit pentru freza potrivită. Ăsta era tot şpilul modei, din perspectiva lui Will; însemna să te afli lîngă cei cool şi puternici, împotriva celor înstrăinaţi şi slabi, adică exact acolo unde Will voia să se afle, evitînd cu succes teroarea, terorizînd el însuşi cu furie şi entuziasm.

Dar în apartamentul Fionei exista o adiere mai mult decît vagă dinspre casa Freeman: aveai aceeaşi impresie de disperare, înfrîngere, buimăceală şi trăsneală curată. Desigur, Will crescuse cu bani, iar Marcus nu avea deloc, dar n-aveai nevoie de parale ca să fii disfuncţional. Şi ce dacă Charles Freeman se sinucisese cu whisky scump cu malţ, în timp ce Fiona încercase să se sinucidă cu tranchilizante compensate? Tot ar fi avut multe să-şi spună unul celuilalt pe la petreceri.

Lui Will nu-i plăcea foarte mult conexiunea pe care o făcuse, deoarece asta însemna că, dacă ar avea măcar un dram de decenţă, ar trebui să-l ia pe Marcus sub aripa lui, să-şi folosească experienţa unei copilării alături de un părinte scrîntit, ca să-l călăuzească pe băiat pînă la un loc sigur. Dar nu voia să facă asta. Era prea multă muncă şi implica prea multe contacte cu oameni pe care nu-i înţelegea şi care nu-i plăceau, şi oricum prefera să se uite la Numărătoare inversă de unul singur.

Dar uitase că nu prea avea nici un control asupra relaţiilor sale cu Marcus şi Fiona. Pe douăzeci noiembrie, fu-tu-i, ziua de după nouăsprezece noiembrie, futu-i, cînd hotărîse, mai mult sau mai puţin, că Marcus va trebui să se descurce fără ajutorul său, Fiona sună şi începu să spună lucruri nebuneşti la telefon.

— Marcus n-are nevoie de tată şi în nici un caz n-are nevoie de un tată ca tine, spuse ea.

Will se pierduse chiar înainte de începutul discuţiei. Pînă în acest punct al conversaţiei, el contribuise cu un „Bună, ce mai faci?”, ce-i drept, rezervat, dar în rest complet neprovocator.

— Poftim?

— Marcus pare să creadă că are nevoie de o companie masculină matură. De o figură paternă. Şi uite-aşa s-a ajuns la numele tău.

— Ei bine, Fiona, nu eu l-am pus. Eu n-am nevoie de companie masculină juvenilă şi în nici un caz n-am nevoie de o figură filială. Deci, e bine. Tu şi cu mine sîntem într-un acord perfect.

— Adică n-ai să-l vezi nici dacă el o să vrea să te vadă?

— De ce nu-şi foloseşte tatăl pe post de figură paternă? N-ar fi asta soluţia cea mai uşoară, sau sînt eu tîmpit?

— Tatăl lui locuieşte la Cambridge.

— Cambridge, Australia? Cambridge, California? Doar nu vorbim de Cambridge ăla, cum o iei cu maşina pe MII?

— Marcus nu poate s-o ia cu maşina pe MII. Are doişpe ani.

— Stai puţin, stai puţin. M-ai sunat ca să-mi spui să mă feresc din drumul lui Marcus. Eu ţi-am spus că n-am intenţia să mă pun în drumul lui Marcus. Şi acum îmi spui... Ce? Mi-a scăpat ceva.

— Pari foarte grăbit să te descotoroseşti de el.

— Deci nu îmi spui să-l las în pace. Îmi spui să fac o cerere de custodie.

— Nu poţi să discuţi fără să fii sarcastic?

— Explică-mi şi mie simplu şi clar, fără să te răzgîn-desti la jumătate, ce vrei să fac.

Ea oftă.

— Unele lucruri sînt ceva mai complicate, Will.

— De-asta m-ai sunat, ca să-mi spui asta? Nu de alta, dar în cazul ăsta am înţeles de-a-ndoaselea ceva mai devreme, la faza în care eram cel mai nepotrivit om din lume.

— Chiar nu se înţelege omul cu tine.

— Păi n-ai decît!

Acum aproape urla. Furios era oricum. Nu vorbeau nici de trei minute şi totuşi, începea să se simtă de parcă această conversaţie telefonică avea să fie marea operă a vieţii sale; o dată la cîteva ore va pune receptorul jos, pentru a mînca, a dormi şi a merge la toaletă, iar în restul timpului Fiona îi va spune un lucru şi apoi opusul lui, la nesfîrşit.

— Hai, închide telefonul! închide-mi-l în nas! Chiar nu mă supăr!

— Cred că trebuie să discutăm serios despre asta, ce zici?

— Ha? Despre ce trebuie să discutăm serios?

— Despre întreaga chestie.

— Nu există nici o întreagă chestie. Nu există nici măcar o juma' de chestie!

— Eşti liber să bei ceva mîine seară? Poate că ar fi mai bine să discutăm faţă-n faţă. Aşa n-ajungem nicăieri.

N-avea rost să se certe cu ea. N-avea rost nici măcar să nu se certe cu ea. Se înţeleseră să se întîlnească şi să bea ceva, iar ca dovadă a frustrării şi a confuziei lui, Will privi acordul lor în privinţa timpului şi a locului ca pe un triumf răsunător.

Will nu mai fusese singur cu Fiona; pînă acum, Marcus fusese întotdeauna acolo, spunîndu-le cînd şi despre ce să vorbească - mai puţin în ziua cu adidaşii, cînd le fixase subiectul de discuţie fără să scoată o vorbă. Dar arunci cînd Will veni cu băuturile - merseră într-un bar liniştit, lîngă Liverpool Road, unde ştiau că vor găsi loc şi vor putea să vorbească fără a concura cu un tonomat, o trupă grunge sau un comic de improvizaţie -, se aşeză în faţa Fionei, mai verifică o dată, fără să vrea, că nu o găsea cîtuşi de puţin atrăgătoare şi realiză încă ceva: bea de aproape douăzeci de ani prin baruri şi nu fusese nici măcar o dată într-un bar cu o femeie care nu-l interesa deloc din punct de vedere sexual. Se mai gîndi o dată. Aşa să fie? OK, continuase să se vadă cu Jessica, fosta care insista că el pierdea foarte

mult, chiar şi după ce se des-părţiseră. Dar acolo existase cîndva interes sexual şi el ştia că, dacă Jessica ar anunţa vreodată că îşi căuta o aventură extraconjugală discretă, în mod sigur ar candida şi şi-ar trece numele pe listă.

Nu, sigur era ceva fără precedent pentru el şi nu avea idee dacă în astfel de situaţii se aplicau reguli diferite. Evident că nu ar fi nici potrivit, nici prudent să o ia de mînă şi să o privească în ochi, sau să manevreze discret subiectul conversaţiei către sex, pentru a introduce o notă de flirt în suita de evenimente. Dacă nu dorea să se culce cu Fiona, atunci sigur că nu exista necesitatea de a pretinde că fiecare lucru spus de ea era interesant. Dar se petrecu un lucru straniu: în general, fu interesat. Nu la modul măi-să-fie-nu-ştiam-asta, pentru că, deşi Fiona ştia, probabil, multe lucruri pe care Will nu le ştia, el era aproape sigur că toate erau foarte plictisitoare... Era pur şi simplu absorbit de conversaţie. Asculta ce spunea ea, se gîn-dea, răspundea. Nu-şi amintea de cînd nu i se mai întîm-plase asta; atunci, de ce i se întîmpla acum? Să nu fi fost decît legile ghinionului - nu-ti place de cineva, deci e obligatoriu să fie fascinant -, sau se întîmpla ceva care trebuia să-l pună pe gînduri?

Azi era diferită. Nu voia să-i spună ce făptură inutilă era el şi nu voia să-l acuze că îi molesta fiul; aproape că dădea impresia că era o relaţie cu care se procopsise definitiv. Lui Will nu-i plăceau implicaţiile acestui lucru.

— Îmi cer scuze pentru ieri, spuse ea.

— Nu-i nimic.

Will îşi aprinse o ţigară, iar Fiona se strîmbă şi făcu vînt fumului. Will îi ura pe oamenii care făceau asta în locuri în care nu aveau nici un drept să o facă. N-avea de gînd să-şi ceară scuze pentru că fuma într-un bar; de fapt, avea de gînd să creeze de unul singur o perdea de fum atît de groasă, încît să nu mai fie în stare să se vadă unul pe celălalt.

— Eram dată peste cap cînd te-am sunat. Cînd Marcus a spus că are nevoie de energie masculină, m-am simţit de parcă as fi primit o palmă.

— Îmi imaginez.

N-avea nici cea mai mică idee despre ce vorbea. De ce-ar fi cineva atent la ce spunea Marcus?

— Înţelegi, ăsta e primul lucru la care te gîndeşti cînd te desparţi de tatăl fiului tău, că o să aibă nevoie de un bărbat pe lîngă el şi aşa mai departe. Şi apoi, bunul-simţ feminist învinge. Dar din momentul în care Marcus a ajuns suficient de mare ca să înţeleagă, am discutat despre asta şi de fiecare dată m-a asigurat că nu contează. Pentru ca apoi, ieri, să-i vină din senin... Întotdeauna a ştiut cît de îngrijorată sînt din cauza asta.

Will nu voia să se amestece în nici una dintre chestiile astea. Nu-i păsa dacă Marcus avea sau nu nevoie de un bărbat în viaţa sa. De ce să-i pese? Nu era treaba lui, deşi se părea că el era bărbatul cu pricina. Nu ceruse să fie şi, oricum, era aproape sigur că, dacă Marcus avea nevoie de un bărbat, nu era unul de genul lui. Dar ascul-tînd-o acum pe Fiona înţelese că, măcar în anumite aspecte, îl cunoştea pe Marcus mai bine decît ea - poate, admise el cu neplăcere, pentru că era bărbat şi Fiona nu era, poate pentru că Marcus era, în felul lui juvenil şi excentric, un bărbat ascuns. Will înţelegea bărbaţii ascunşi.

— Păi atunci asta e, spuse el sec.

— Care?

— De-asta a spus-o. Fiindcă ştia că va îndeplini sarcina.

— Ce sarcină?

— Orice sarcină o fi avut în momentul ăla. Bănuiesc că o păstrase special. Asta era opţiunea lui nucleară. Din ce v-aţi luat?

— Tocmai îmi exprimasem opoziţia faţă de relaţia lui cu tine.

— Aha.

Astea erau veşti foarte proaste. Dacă Marcus era dispus să treacă la războiul nuclear din cauza lui, înseamnă că era implicat chiar mai adînc decît se temuse.

— Spui ceea ce cred eu că spui? Că m-a atacat în punctul cel mai vulnerabil ca să cîştige o dispută?

— Da. Asta a făcut.

— Marcus nu e capabil de aşa ceva. Will pufni:

— Cum spui tu.

— Chiar crezi asta?

— Nu e prost.

— Nu inteligenţa lui mă îngrijorează. E vorba de... onestitatea lui emoţională.

Will pufni din nou. Intenţionase să-şi păstreze gînduri-le pentru sine, pe toată durata acestei conversaţii, dar îi tot scăpau. Pe ce planetă trăia femeia asta? Era atît de ne-pămîntească, încît îi părea improbabilă în postura de depresivă sinucigaşă, deşi cînta cu ochii închişi: oare cineva care plutea atît de sus deasupra tuturor nu era protejat, într-un fel sau altul? Dar fireşte că asta făcea parte din problemă. Se aflau acolo pentru că şmecheria unui copil de doisprezece ani o adusese înapoi pe pămînt cu o bufnitură, şi dacă Marcus putea face treaba asta, atunci ea era la îndemîna oricărui individ, şef sau proprietar - a oricărui adult care n-o iubea. Aici nu exista protecţie. De ce voiau oamenii ăştia să complice atît de tare lucrurile? Era simplă, viaţa, simplă ca bună ziua, o problemă de aritmetică simplă: să iubeşti oamenii şi să te laşi iubit nu merita riscul decît cînd sorţii erau în favoarea ta, dar aici în mod clar nu erau. Existau vreo şaptezeci şi nouă de zghi-lioane de oameni în lume şi, dacă aveai foarte mult noroc, pînă la urmă ajungeai să fii iubit de cincisprezece sau douăzeci dintre ei. Şi-atunci cît de deştept trebuia să fii ca să ajungi la concluzia că pur şi simplu nu merita riscul? OK, Fiona făcuse greşeala de a naşte un copil, dar nu era sfîrşitul lumii, în locul ei, Will nu l-ar fi lăsat pe sfrijitul ăla mic să-l tragă la fund.

Fiona îl privea.

— De ce, la tot ce spun eu, tu faci chestia aia?

— Care?

— Fornăitul ăla.

— Scuză-mă. Doar că... nu ştiu nimic despre, mă rog, stadiile dezvoltării, despre cum ar trebui să procedeze copiii şi toate astea. Dar ştiu că ăsta e momentul în care n-ar trebui să ai încredere în nimic din ce-ţi spune un bărbat despre ce simte.

Fiona îşi privi lugubru Guinness-ul.

— Şi cînd se termină, după părerea ta de expert? Ultimele patru cuvinte aveau un tăiş zimţat şi ruginit, dar Will îl ignoră.

— Cînd o să aibă în jur de saptezeci-optzeci de ani şi o să poată folosi adevărul, în momente profund nepotrivite, ca să-i şocheze pe oameni.

— O să fiu moartă atunci.

— Mda.

Ea merse la bar ca să-i ia o băutură, apoi se lăsă grea pe scaun.

— Dar de ce tu?

— Tocmai ti-am zis. N-are cu adevărat nevoie de o influenţă masculină. A spus-o doar ca să aibă cîstig de cauză.

— Ştiu, ştiu. Asta înţeleg. Dar de ce vrea atît de mult să te vadă, încît să-mi facă una ca asta?

— Nu ştiu.

— Chiar nu ştii?

— Zău că nu.

— Poate ar fi bine să nu te mai vadă.

Will nu spuse nimic, în orice caz, învăţase ceva din conversaţia zilei precedente.

— Ce crezi?

— Nimic.

— Cum?

— Nu cred. Nu cred nimic. Tu eşti mama. Tu iei deciziile.

— Dar acum eşti implicat. Vine mereu pe la tine pe-acasă. Îl scoţi în oraş şi-i cumperi pantofi. Are o întreagă viaţă pe care eu n-o pot controla, ceea ce înseamnă că trebuie s-o controlezi tu.

— N-o să controlez nimic.

— În cazul ăsta, e preferabil să nu te mai vadă.

— Am mai vorbit despre asta. Ce vrei să fac dacă sună la uşă?

— Nu-i deschide.

— Bine.

— Adică, dacă nu eşti pregătit să te gîndeşti cum ai putea să mă ajuţi, nu te băga.

— Aha.

— Doamne, eşti un ticălos egoist.

— Dar eu sînt pe cont propriu. Sînt eu şi-atît. Nu mă pun înaintea celorlalţi, pentru că nu mai e nimeni.

— Ei bine, acum e şi el pe-acolo. Nu poţi să te izolezi de toate şi de tot.

Will era aproape convins că Fiona se înşela. Puteai să te izolezi de toate şi de tot. Dacă nu răspundeai la uşă, cum puteai fi deranjat?

Marcus nu agrea ideea că mama sa discuta cu Will. Mai de mult l-ar fi entuziasmat, dar acum nu mai credea că el, mămica lui, Will, Ned şi poate un alt bebeluş vor trăi împreună în apartamentul lui Will. În primul rînd, Ned nu exista, în al doilea, Fiona şi Will nu se plăceau foarte mult şi oricum, apartamentul lui Will nu era nici pe departe suficient de încăpător pentru toţi, cu toate că nu erau atît de mulţi cum crezuse iniţial.

Dar acum toată lumea ştia prea mult şi existau prea multe lucruri despre care nu dorea să vorbească fără el. Nu voia ca Will să-i spună mămicii lui de spital, ca să n-o apuce iar ciudăţeniile; nu voia ca Will să-i spună despre cum încercase el să-l şantajeze să iasă cu ea; şi nu voia ca mămica lui să-i spună cît televizor avea dreptul, pentru ca Will să nu înceapă să-l închidă cînd trecea pe la el... Aşa

cum vedea el lucrurile, absolut orice subiect de conversaţie putea să aducă necazuri de un fel sau altul.

Ea nu lipsi decît vreo două ceasuri, după ora ceaiului, deci nu trebuiră să facă rost de baby-sitter; el puse lanţul la uşă, îşi făcu lecţiile, se uită un pic la televizor, se juca pe computer şi aşteptă. La nouă şi cinci, ea sună la uşă, cu codul ei special. O lăsă să intre şi-i privi intens faţa, încercînd să-şi dea seama cît de supărată sau deprimată era, dar părea în regulă.

— Te-ai simţit bine?

— A fost OK.

— Ce înseamnă asta?

— Nu-i un om prea simpatic, nu-i aşa?

— Ba eu cred că e. Mi-a cumpărat adidaşii ăia.

— Ei bine, nu te mai duci pe la el.

— Nu mă poţi opri.

— Nu, dar el n-o să-ti răspundă la uşă, aşa că o să fie o pierdere de timp.

— De unde ştii că n-o să-mi răspundă la uşă?

— Pentru că mi-a spus că n-o să-ti răspundă. Marcus chiar şi-l putea imagina pe Will spunînd asta, dar nu fu îngrijorat. Ştia cît zgomot făcea soneria în apartament şi avea timp să sune.

Marcus trebuia să meargă la directoare în legătură cu adidaşii. Mama sa făcuse o plîngere la şcoală, deşi Marcus îi spusese, o implorase, să nu facă asta. Pierduseră atita timp certîndu-se pe treaba asta, încît pînă la urină fusese nevoit să meargă la mai multe zile după eveniment. Acum avea de ales: putea să o mintă pe directoare, să-i spună că habar n-avea cine-i furase încălţările şi să pice de prost; sau putea să-i spună şi să piardă pantofii, cămaşa, geaca, pantalonii, chiloţii şi probabil un ochi sau o bucată de ureche în drum spre casă. Nu vedea cum ar putea sta prea mult pe gînduri.

Merse la începutul pauzei de prînz, la ora recomandată de diriginte, dar doamna Morrison încă nu era liberă; o

auzea prin uşă, ţipînd la cineva. La început fu singur, dar apoi Ellie McCrae, fata morocănoasă şi neglijentă, din-tr-a zecea, care-şi ciopîrţea singură părul şi-şi vopsea buzele în negru, se aşeză la celălalt capăt al şirului de scaune din faţa biroului. Ellie era celebră. Mereu avea probleme, de obicei pentru lucruri destul de urîte.

Rămaseră în tăcere un moment, iar apoi Marcus se gîndi să încerce să-i vorbească; mama lui îl bătea mereu la cap să le vorbească oamenilor de la şcoală.

— Bună, Ellie, spuse el.

Ea îl privi, rîse scurt, clătină din cap cu amărăciune şi apoi îşi întoarse faţa de la el. Marcus nu se supără. De fapt, aproape că rîse. Ar fi vrut să aibă o cameră video. I-ar fi plăcut să-i arate mămicii sale ce se întîmpla cînd încercai să vorbeşti cu un alt copil de la şcoală, mai ales cu unul mai mare şi mai ales cu o fată. N-o să se mai obosească încercînd şi altă dată.

— Cum se face că orice pişpirică mucos şi căcăcios ştie cum mă cheamă?

Lui Marcus nu-i venea să creadă că vorbea cu el şi, cînd o privi, i se păru că avea dreptate să se îndoiască, pentru că ea continua să privească în altă parte. Se hotărî să o ignore.

— Băi, cu tine vorbesc. Nu fi aşa nepoliticos, futu-i.

— Scuză-mă. Credeam că nu vorbeşti cu mine.

— Nu mai văd pe-aici nici un alt pişpirică mucos şi căcăcios, nu?

— Nu, admise Marcus.

— Aşa. De unde ştii cum mă cheamă? Eu să mă ia dracu' dacă ştiu cine eşti.

— Eşti celebră.

Ştiu că făcuse o greşeală din momentul cînd vorbise.

— Pentru ce sînt celebră?

— Nu ştiu.

— Ba ştii. Sînt celebră pentru că mereu am probleme.

— Da.'

— Mă-sa-n cur.

Mai rămaseră acolo o vreme. Marcus n-avea chef să rupă tăcerea; dacă spunînd: „Bună, Ellie” crease atîtea probleme, nu avea de gînd să o întrebe dacă petrecuse un week-end plăcut.

— Mereu am probleme şi n-am făcut nimic rău, spuse ea într-un tîrziu.

— Nu.

— Tu de unde ştii?

— Pentru că aşa ai spus.

Lui Marcus i se părea un răspuns bun. Dacă Ellie McCrae spunea că nu făcuse nimic rău, atunci aşa era.

— Dacă eşti obraznic, o încasezi.

Marcus şi-ar fi dorit ca doamna Morrison să se grăbească. Deşi era dispus să creadă că Ellie nu făcuse nimic rău, înţelegea de ce unii oameni ar putea crede că făcuse.

— Ştii ce-am făcut de data asta?

— Nimic, spuse Marcus ferm.

— OK, ştii ce zic ei c-am făcut?

— Nimic.

Asta era poziţia lui şi se agăţa de ea.

— Mă rog, e clar că ei cred că am făcut ceva. Altfel aş mai sta aici?

— Nu.

— E vorba de tricoul ăsta. Ei nu vor să-l port, iar eu n-am de gînd să-l scot. Aşa că o să iasă cu scandal.

Se uită la tricou. Cu toţii trebuiau să poarte tricouri cu sigla şcolii, dar al lui Ellie înfăţişa un tip cu părul lăţos şi cu un început de barbă. Avea ochi mari şi semăna un picuţ cu Isus, dar era mai modern şi decolorat la păr.

— Cine e? întrebă el politicos.

— Trebuie să ştii.

— Ăăă… A, da.

— Ia zi, cine e?

— Ăăă… Am uitat.

— Nici n-ai ştiut.
— Nu.
— E incredibil. E ca şi cum n-ai şti numele prim-ministrului sau ceva de genul ăsta.
— Da.
Marcus scoase un mic hohot de rîs, pentru a arăta că măcar ştia cît de prost era, chiar dacă altceva nu ştia.
— Ia spune, cine e?
— Kirk O'Bane.
— A, da.
N-auzise în viaţa lui de Kirk O'Bane, după cum n-au-zise de atîtia alţii.
— Cu ce se ocupă?
— Joacă la Manchester United.
Marcus se mai uită o dată la poza de pe tricou, chiar dacă asta însemna că se holbă la ţîţele lui Ellie. Spera ca ea să înţeleagă că nu-l interesau ţîţele ei, ci doar poza.
— Da?
Arăta mai curînd a cîntăreţ decît a fotbalist. Fotbaliştii nu erau trişti de obicei, iar omul ăsta părea trist, în orice caz, nu şi-ar fi închipuit că Ellie era genul de persoană căreia îi plăcea fotbalul.
— Da. A dat cinci goluri pentru ei, sîmbăta trecută.
— Măiculiţă, făcu Marcus.
Uşa doamnei Morrison se deschise şi doi tipi dintr-a şaptea, albi la faţă, ieşiră.
— Intră, Marcus, spuse doamna Morrison.
— Pa, Ellie, spuse Marcus.
Ellie mai clătină o dată din cap, încă amărîtă, că reputaţia ei o precedase. Marcus nu era nerăbdător să o vadă pe doamna Morrison, dar dacă alternativa era să stea pe coridor cu Ellie, prefera oricînd biroul directoarei.
Îşi pierdu calmul cu doamna Morrison. Proastă idee, îşi dădu seama după aceea, să-ţi pierzi calmul cu directoarea noii tale şcoli, dar nu se putu abţine. Era atît de obtuză încît, pînă la urmă, fu nevoit să ţipe. Începuseră bine: nu,

pînă atunci nu avusese probleme cu hoţii de pantofi, nu, nu ştia cine erau şi nu, nu se simţea prea bine la şcoală (doar o minciună pînă aici). Dar apoi ea începu să vorbească despre nişte aşa-numite „strategii de supravieţuire”, iar aici lui îi sări ţandăra.

— Cum să-ţi spun, sînt sigură că te-ai gîndit şi tu la asta, dar n-ai putea să încerci să te fereşti din calea lor?

Oare îl credeau cu toţii tîmpit? Oare îşi închipuiau că se trezea în fiecare dimineaţă spunîndu-şi: trebuie să-i găsesc pe oamenii care mă fac în toate felurile, mă pun să le suport toate căcaturile şi vor să-mi fure adidaşii, ca să-mi facă şi mai mult rău?

— Am încercat.

Asta era tot ce putea să spună pe moment. Era prea supărat ca să spună mai mult.

— Poate că n-ai încercat suficient de tare.

Asta fusese ultima picătură. O spusese nu pentru că voia să-l ajute, ci pentru că nu-i plăcea de el. Nimănui nu-i plăcea de el în şcoala asta şi nu înţelegea de ce. Se săturase şi se ridicase să plece.

— Stai jos, Marcus. Încă n-am terminat cu tine.

— Am terminat eu cu dumneavoastră.

Nu ştia că va spune asta şi fu uimit atunci cînd o spuse. Niciodată nu mai fusese obraznic cu un profesor, în primul rînd pentru că nu fusese nevoie. Acum vedea că nu începuse deloc bine. Dacă ai de gînd să intri în bucluc, poate că e mai bine să o iei încetişor, să te antrenezi mai întîi. El începuse direct de la vîrf, ceea ce era, probabil, o greşeală.

— STAI JOS.

Dar nu stătu. Pur şi simplu ieşi, aşa cum intrase, şi nu se mai opri.

Imediat cum părăsi biroul doamnei Morrison, se simţi altfel, mai bine, de parcă şi-ar fi dat drumul, iar acum cădea prin spaţiu. Era o senzaţie pasionantă, de fapt, şi era mult mai bună decît senzaţia de atîrnare pe care o avusese înainte. Pînă adineauri, n-ar fi fost în stare să o descrie ca pe-o „atîrnare”, dar era clar că asta fusese. Pretinsese că totul era normal - dificil, da, însă normal - dar acum, că-şi dăduse drumul, putea să-şi dea seama că numai normal nu fusese. Nu ţi se fură pantofii în mod normal. Profesoara de engleză nu te face smintit în mod normal. Nu încasezi dulciuri în cap în mod normal. Şi astea erau numai chestiile de la şcoală.

Iar acum era chiulangiu. Mergea pe Holloway Road în timp ce restul elevilor de la scoală... mă rog, mîncau de prînz, dar tot n-avea de gînd să se întoarcă. În curînd, va merge pe Holloway Road (mă rog, probabil că nu chiar pe Holloway Road, pentru că deja ajunsese aproape la capătul ei şi prînzul va mai dura treizeci de minute) în timpul orei de istorie şi atunci va fi cu adevărat chiulangiu. Se întrebă dacă toţi chiulangiii începeau aşa, dacă exista întotdeauna un moment de tip doamna Morrison, care-i făcea să clacheze şi să plece. Bănuia că trebuia să existe, întotdeauna crezuse că haimanalele erau o cu totul altă specie de oameni, fără nici o legătură cu el, că se născuseră haimanale, ceva de genul ăsta, dar se înşelase evident, în mai, înainte de a se muta la Londra, pe cînd era

în ultimul trimestru la fosta şcoală, nu fusese în nici un caz tipul chiulangiului. Venea la şcoală, asculta ce spuneau oamenii, îşi făcea temele, participa. Dar după şase luni totul se schimbase, puţin cîte puţin.

Probabil că aşa era şi cu vagabonzii, îşi zise el. Ieşeau din casă într-o seară şi se gîndeau: o să dorm în uşa magazinului în noaptea asta, iar după ce-o faci o dată, ceva se schimbă în tine şi devii un vagabond, în loc să devii cineva care n-are unde să doarmă noaptea. La fel cu criminalii! Şi cu drogaţii! Şi... Hotărî să nu se mai gîndească la toate astea. Dacă o ţinea tot aşa, ieşirea din biroul doamnei Morrison i-ar fi putut apărea ca un moment de cotitură în viaţă şi nu era sigur că era pregătit pentru asta. Nu îşi dorea să ajungă chiulangiu, vagabond, criminal sau drogat. Pur şi simplu se săturase de doamna Morrison. Era, totuşi, o deosebire.

Lui Will îi plăcea să conducă prin Londra, îi plăcea traficul, care îi permitea să creadă că era un om grăbit şi îi oferea posibilităţi rare de frustrare şi furie (alţii făceau diverse lucruri ca să se descarce, pe cînd Will le făcea ca să se încarce); îi plăcea să se orienteze prin oraş; îi plăcea să fie înghiţit de fluxul vieţii oraşului. N-aveai nevoie de slujbă sau de familie ca să conduci prin Londra; n-aveai nevoie decît de maşină, iar Will avea maşină. Uneori conducea doar de dragul de a conduce, alteori conducea pentru că-i plăcea să asculte muzică la un volum care nu ar fi fost posibil în apartament, fără un ciocănit furios în uşă, în perete sau în tavan.

Astăzi se convinsese că trebuia să conducă pînă la Waitrose, dar, ca să fie cinstit, motivul adevărat al călătoriei era dorinţa lui de a cînta Nevermind în acelaşi timp cu formaţia, cît îl ţinea vocea, iar asta nu putea s-o facă acasă, îi plăcea Nirvana, dar la vîrsta lui era o plăcere cam vinovată. Toată furia, durerea şi autodezgustul ăla! Will se cam... sictirea uneori, dar nu putea spune că era şi altceva decît scîrbă. Acum folosea muzica rock supărată şi

zgomotoasă ca substitut pentru emoţiile reale şi nici măcar nu-l deranja prea mult. Oricum, la ce erau bune emoţiile reale?

Caseta tocmai se întoarse pe partea cealaltă, cînd îl zări pe Marcus hoinărind pe Upper Street. Nu-l mai văzuse din ziua cu adidaşii şi nici nu-şi dorise în mod deosebit să-l vadă, dar brusc simti un mic impuls de afecţiune pentru el. Marcus era atît de închis în sine, atît de nepăsător la toţi şi la toate, încît afecţiunea părea singura reacţie posibilă: cumva, băiatul părea să nu ceară absolut nimic şi să ceară absolut totul, în acelaşi timp.

Afecţiunea pe care o simţea Will nu era suficientă ca să-şi dorească să oprească maşina, sau măcar să claxoneze: descoperise că era mult mai uşor să-şi păstreze afecţiunea pentru Marcus punînd piciorul în prag, la propriu şi la figurat. Dar era ciudat să-l vadă pe stradă la lumina zilei, umblînd fără ţintă... Ceva îl intriga. De ce era ciudat? Pentru că Will nu-l mai văzuse, de fapt, pe Marcus la lumina zilei. Nu-l văzuse decît în lumina mohorîtâ a după-amiezei de iarnă. Şi de ce nu-l văzuse decît în lumina mohorîtă a după-amiezei de iarnă? Pentru că Marcus nu venea la el decît după şcoală. Dar abia trecuse de ora două. Marcus trebuia să fie la şcoală acum. La naiba.

Will se luă la trîntă cu propria conştiinţă, dădu cu ea de pămînt şi se aşeză pe ea pînă cînd nu mai auzi nici pîs. De ce trebuia să-i pese dacă Marcus mergea la şcoală sau nu? OK, întrebare greşită. Ştia foarte bine de ce trebuia să-i pese dacă Marcus mergea la şcoală, încercă o altă întrebare: cît de mult îi păsa dacă Marcus mergea la scoală sau nu? Răspuns: nu prea mult. Era mai bine. Se duse acasă.

La 4.15 fix, chiar la jumătatea Numărătorii inverse, soneria zbîrnîi. Dacă Will nu l-ar fi văzut pe Marcus în după-a-miaza asta, în timp ce trăgea chiulul, precizia cronometră-rii i-ar fi scăpat, dar acum îi sărea în ochi: era limpede că Marcus hotărîse că, ajungînd la apartament

înainte de 4.15, ar fi trezit bănuieli, aşa că se cronometrase la secundă. Oricum, nu conta; n-avea de gînd să-i deschidă uşa.

Marcus sună iar; Will îl ignoră şi de data asta. La cea de-a treia sonerie, închise „Numărătoarea inversă” şi puse în Utero, în speranţa că Nirvana va bloca sunetul cu mai multă eficienţă decît Carol Vorderman. Cînd ajunse la Pennyroyal Tea, a opta sau a noua piesă, se săturase să-i asculte pe Kurt Cobain şi pe Marcus: în mod evident, Marcus auzea muzica prin uşă şi îşi oferea propriul acompaniament, sunînd ritmat. Will se dădu bătut.

— N-ai voie să vii aici.

— Am venit să-ti cer o favoare.

Nimic de pe faţa sau din vocea lui Marcus nu sugera că s-ar fi simţit cîtuşi de puţin incomodat sau plictisit în timpul celor treizeci şi ceva de minute de sunat.

Făcură o scurtă partidă de scandenberg cu piciorul. Will se postă în drumul lui Marcus, dar în ciuda acestui fapt băiatul reuşi să intre cu forţa în apartament.

— O, nu, s-a terminat Numărătoarea inversă. L-au dat afară pe grasul ăla?

— Ce favoare vrei să-mi ceri?

— Vreau să ne duci la fotbal, pe mine şi pe o prietenă.

— Poate să te ducă maică-ta.

— Nu-i place fotbalul.

— Nici ţie.

— Ba acum îmi place. Ţin cu Manchester United.

— De ce?

— Îmi place O'Bane.

— Cine dracu' e O'Bane?

— A dat cinci goluri pentru ei sîmbăta trecută.

— Au făcut zero-zero la Leeds.

— Atunci sîmbăta cealaltă, probabil.

— Marcus, nu există nici un jucător numit O'Bane.

— Oi fi înţeles greşit. Un nume de genul ăsta. Are părul decolorat, barbă şi seamănă cu Isus. Pot să beau şi eu o

Cola?

— Nu. Nimeni dintre cei care joacă la Mân United n-are părul decolorat sau barbă şi nu seamănă cu Isus.

— Spune-mi nişte nume.

— Hughes? Cantona? Giggs? Sharpe? Robson?

— Nu. O'Bane.

— O'Kane?

Marcus se lumină la faţă.

— Ăsta trebuie să fie!

— Juca la Nottingham Forest acum douăzeci şi cinci de ani. Nu semăna cu Isus. Nu-şi albea părul. N-a dat niciodată cinci goluri. Curn a mers azi la şcoală?

— Bine.

— Cum a mers după-amiaza?

Marcus îl privi, încercînd să se dumirească de ce îi pusese întrebarea.

— Bine - Ce-ai avut?

— Istorie şi dup-aia... ăăă...

Will intenţionase să păstreze în rezervă chiulul, aşa cum Marcus păstrase în rezervă chestia cu Ned, dar acum, cînd îl văzu zbătîndu-se în undiţă, nu putu să nu-l scoată afară şi să nu-l pună să înoate în găleată.

— Azi e miercuri, da?

— Ăă... Da.

— Miercuri după-amiaza n-ai ora de plimbat pe Upper Street?

Îl văzu pe Marcus începîndu-şi lenta scufundare în panică.

— Ce vrei să spui?

— Te-am văzut după-masă.

— Unde, la şcoală?

— Ei bine, Marcus, la scoală nu te puteam vedea, nu-i aşa? Pentru că nu erai acolo.

— După-rnasă?

— Da, după-masă.

— A, corect. A trebuit să mă reped să iau ceva.

— A trebuit să te repezi? Şi ei n-au nimic împotriva repezelii, nu?

— Unde m-ai văzut?

— Am trecut pe lîngă tine cu maşina pe Upper Street. Trebuie să spun că nu păreai să te repezi nicăieri. Păreai să vagabondezi.

— E vina doamnei Morrison.

— E vina ei că a trebuit să te repezi pînă undeva? Sau e vina ei că a trebuit să vagabondezi?

— Iar mi-a zis să mă feresc din drumul lor.

— Marcus, m-ai pierdut. Cine e doamna Morrison?

— Directoarea. Ştii ce-mi spune de cîte ori am probleme, că ar trebui să mă feresc din drumul lor? Asta mi-a zis şi despre copiii cu adidaşii.

Vocea lui Marcus urcă o octavă şi băiatul începu să vorbească mai repede.

— M-au urmărit! Cum pot să mă feresc din drumul lor, dacă mă urmăresc?

— OK, OK, stai calm. Ei i-ai spus asta?

— Normal că i-am spus. Dar nu m-a băgat în seamă.

— Aha. Atunci du-te acasă şi spune-i maică-tii. N-are rost să-mi spui mie. Spune-i şi că te-ai cărat de la şcoală.

— Asta nu-i spun. Are destule probleme şi fără mine.

— Marcus, eşti deja o problemă.

— De ce nu poţi să te duci tu s-o vezi? Pe doamna Morrison?

— Glumeşti. De ce m-ar băga în seamă?

— Te-ar băga. Ea...

— Marcus, ascultă. Nu sînt tatăl, unchiul, tatăl tău vitreg sau oricine altcineva. N-am nici o legătură cu tine. Nici o directoare n-o să bage în seamă ce-i spun eu şi nici nu trebuie. Nu trebuie să mai crezi că am toate răspunsurile, pentru că nu le am.

— Ba ştii o mulţime de lucruri. Ai ştiut de adidaşi.

— Da, şi ce triumf au fost. Au fost o sursă de fericire nesfîrşită, nu? După-masa asta ai fi fost la şcoală, dacă nu

ţi-aş fi cumpărat adidaşii.
— Şi ai ştiut de Kirk O'Bane.
— Cine?
— Kirk O'Bane.
— Fotbalistul?
— Doar că nu cred că e fotbalist. Ellie a făcut o glumă de-alea, cum faci şi tu.
— Dar prenumele e Kirk?
— Aşa cred.
— Kurt Cobain, fraiere.
— Cine e Kurt Cobain?
— Solistul de la Nirvana.
— Mă gîndeam eu că e cîntăret. Părul blonziu? Seamănă puţin cu Isus?
— Presupun că da.
— Uite, vezi, spuse Marcus triumfător. Ai ştiut şi de el.
— Toată lumea ştie de el.
— Eu nu ştiam.
— Nu, tu nu ştiai. Dar tu eşti altfel, Marcus.
— Nici mama mea n-ar şti.
— Nu, nici ea.
— Vezi, tu ştii diverse lucruri. Poţi să mă ajuţi.
Şi chiar atunci, pentru prima oară, Will înţelese ce fel de ajutor îi trebuia lui Marcus. Fiona îi dăduse ideea că băiatul căuta o figură paternă, cineva care să-l călăuzească blînd spre maturitate, dar nu era deloc aşa: lui Marcus îi trebuia ajutor ca să fie copil, nu adult. Şi, din nefericire pentru Will, exact ăsta era genul de asistentă pe care era calificat să o ofere. Nu era în stare să-i spună lui Marcus cum să se maturizeze sau cum să se descurce cu o mamă sinucigaşă, nimic de genul ăsta, dar în mod sigur putea să-i spună că de fapt Kurt Cobain nu juca la Man-chester United, iar pentru un băiat de doisprezece ani, înscris la o şcoală generală la sfîrşitul lui 1993, poate că asta era informaţia cea mai importantă dintre toate.

Marcus se întoarse la scoală a doua zi dimineaţa. Nimeni nu părea să fi observat că nu fusese pe-acolo în după-amiaza precedentă: dirigintele lui ştia că trebuise să meargă la doamna Morrison cînd se făcuse apelul de du-pă-amiază, iar domnul Sandford, profesorul de istorie, nu-l observa nici măcar atunci cînd era acolo. Ceilalţi copii din clasă să or fi prins că trăgea chiulul, dar din moment ce oricum nu-i vorbeau niciodată, el de unde să ştie?

Dădu peste Ellie în recreaţie, lîngă distribuitorul automat, îşi purta tricoul cu Kurt Cobain şi stătea cu o prietenă de la ea din clasă.

— Kurt Cobain nu joacă la Manchester United, îi spuse el.

Fata de la ea din clasă izbucni într-un rîs isteric.

— Hai, fugi! făcu Ellie, simulînd stupefacţia. L-au dat afară?

Marcus avu un moment de confuzie - poate că Ellie chiar credea că era fotbalist? Dar apoi pricepu că făcea una dintre poantele alea de care el nu se prindea niciodată.

— Ha, ha, făcu el, fără să rîdă deloc.

Aşa trebuia procedat, iar Marcus avu satisfacţia de a face ceva aşa cum trebuia, măcar o dată:

— Nu, joacă... de fapt scîntă la Nirvana.

— Mersi că mi-ai zis.

— OK. Un prieten al meu are un album de-al lor. Nevermind.

— Pe ăla îl are toată lumea. Pun pariu că nu-l are pe ăla nou.

— Ba s-ar putea să-l aibă. Are o grămadă de lucruri.

— În ce clasă e? Credeam că nimănui din şcoala asta nu-i place Nirvana.

— Nu mai e la şcoală. E destul de bătrîn. Nu-i aşa că-i grunge, Nirvana? Nu prea ştiu ce să cred despre grunge.

Şi chiar nu ştia. Will îi pusese nişte Nirvana în seara. precedentă şi în viaţa lui nu mai auzise aşa ceva. La început nu fusese în stare să distingă nimic, în afară de zgomot şi urlete, dar existau şi cîteva bucăţele liniştite, iar pînă la

urmă reuşise să distingă o melodie. Nu credea că avea să-i placă vreodată la fel de mult ca Joni, Bob sau Mo-zart, dar îşi cam dădea seama de ce i-ar putea plăcea cuiva ca Ellie.

Cele două fete se uitară una la alta şi rîseră mai tare decît prima dată.

— şi cam ce crezi c-ai putea să crezi? îl întrebă prietena lui Ellie.

— Păi... spuse Marcus. E gălăgie destul de mare acolo, dar ritmul e bun şi poza de pe copertă e foarte interesantă.

Era poza unui bebeluş sub apă, înotînd după o bancnotă de un dolar. Will zisese ceva despre poză, dar nu-şi mai amintea ce.

— Cred că are un mesaj şi coperta. Ceva cu societatea. Fetele se uitară la el, apoi una la alta şi rîseră.

— Eşti foarte haios, spuse prietena lui Ellie. Cine eşti?

— Marcus.

— Marcus. Ce nume cool.

— Ţi se pare?

Marcus nu se gîndise prea mult la numele său, dar nu-şi spusese niciodată că ar putea fi cool.

— Nu, spuse prietena lui Ellie şi rîseră iar. Ne mai vedem, Marcus.

— Pa-pa.

Fusese cea mai lungă conversaţie pe care o purtase cu cineva de la scoală de cîteva săptămîni bune.

— Deci, am dat lovitura, spuse Will, cînd Marcus îi povesti de Ellie şi de prietena ei. Dar nu mă înnebunesc după ele.

— Au spus că sînt haios.

— Chiar eşti. Eşti chiar ilar. Dar nu ştiu dacă ajunge, ca bază pentru o întreagă relaţie.

— Pot să o invit pe Ellie pe-aici?

— Nu sînt sigur că ar veni, Marcus.

— De ce nu?

— Ei bine... Nu sînt sigur că... Citi ani are?

— Nu ştiu. Cinşpe?

— Nu sînt sigur că persoanele de cinşpe ani se combină cu alea de doispe. Pun pariu că prietenul ei are două'ş'cinci, conduce o Harley Davidson şi lucrează ca sunetist pentru nu ştiu ce formaţie. Te-ar cafti. Te-ar strivi ca pe un gîndac, băiete.

Marcus nu se gîndise la asta.

— Nu vreau să ies cu ea. Ştiu că nu s-ar uita la unul ca mine. Dar putem să venim pe-aici să-ţi ascultăm albumele Nirvana, da?

— Probabil că deja le-a ascultat.

Marcus începea să se supere pe Will. De ce nu-l lăsa să se împrietenească?

— Bine, lasă o baltă.

— Scuză-mă, Marcus. Mă bucur că azi ai vorbit cu Ellie, sincer. Dar o conversaţie de două minute cu cineva care te face de căcat... Nu văd aşa ceva funcţionînd pe termen lung, înţelegi?

Marcus nu-l asculta cu adevărat. Ellie şi prietena ei îi spuseseră că era haios şi, dacă fusese haios o dată, putea fi din nou.

Le văzu lîngă distribuitorul automat, a doua zi. Se sprijineau de el şi spuneau diverse chestii despre oricine avea tupeul de a se apropia şi de a băga bani înăuntru. Marcus le observă preţ de o clipă, înainte de a merge la ele.

— Bună, Ellie.

— Marcus! Bărbatul meu!

Marcus nu vru să se gîndească la ce-ar putea însemna treaba asta, aşa că nu o luă în seamă.

— Ellie, cîţi ani are prietenul tău?

Nu pusese decît o întrebare şi deja le făcuse pe fete să rîdă. Ştia că era în stare.

— O sută doi.

— Ha, ha.

Iar îi ieşise aşa cum trebuia.

— Nouă.

— Ha, ha.
— De ce vrei să ştii? Şi de unde ştii că am un prieten?
— Prietenul meu Will a spus că probabil are în jur de două's'tinci de ani, conduce o Harley Davidson şi m-ar strivi ca pe un gîndac.
— Aaaah, Marcus, zise Ellie, luîndu-l de gît şi ciufu-lindu-l. Nu l-aş lăsa.
— Bine. Mulţumesc. Trebuie să recunosc că am fost puţin îngrijorat cînd mi-a spus asta.
Alte rîsete. Prietena lui Ellie se uita la el de parcă ar fi fost cea mai interesantă persoană pe care o întîlnise vreodată.
— Dar prietena ta cîţi ani are? Probabil că vrea să mă omoare, aşa e?
Acum rîdeau tot timpul. Nici nu-ti mai dădeai seama unde se termina un hohot şi unde începea următorul.
— Nu, pentru că nu am nici una.
— Nu cred. Un băiat frumuşel ca tine? O să trebuiască să-ţi facem noi lipeala.
— A, nu, mersi. Pe moment nu prea vreau. Nu mă simt pregătit.
— Om cu scaun la cap.
Doamna Morrison apăru dintr-o dată lîngă ei.
— În birou, Ellie, acum.
— Nu-mi schimb tricoul.
— Discutăm în birou.
— NU avem despre ce să discutăm.
— Vrei să ne certăm de faţă cu toată lumea?
— Nu mă deranjează, dacă nu vă deranjează.
Lui Ellie chiar nu-i păsa, înţelese Marcus. Mulţi copii pozau în curajoşi, dar lăsau poza imediat după ce un profesor le spunea ceva. Dar Ellie putea să o tină aşa la nesfîr-şit, iar doamna Morrison nu avea ce să facă. În schimb, putea să-i facă multe lui, şi nici prietena lui Ellie nu părea dornică să se încaiere cu doamna Morrison. Ellie

avea ceva ce lor le lipsea - sau ei aveau ceva ce îi lipsea lui Ellie, nu ştia care din două.

— Zoe, Marcus, vreau să discut cu Ellie în particular. Şi, Marcus, noi doi mai avem nişte socoteli de încheiat, nu?

— Da, doamnă Morrison.

Ellie îi prinse privirea, zîmbi şi pentru o clipă Marcus se simţi de parcă ei trei ar fi fost cu adevărat un trio. Sau un triunghi, cu Ellie în vîrf şi cu el şi Zoe la bază.

— Plecaţi. Şi plecară.

Ellie şi Zoe veniră să-l caute la prînz. Stătea în banca lui, mîncîndu-şi sandvişurile şi ascultîndu-i pe Frankie Ball şi Juliet Lawrence, care vorbeau despre un tip oarecare dintr-a noua, cînd îşi făcură apariţia.

— Ia uite-l!

— Hei! Marcus!

Aproape toţi copiii din clasă se opriră din ce făceau şi se întoarseră. Se vedea ce era în mintea lor: Ellie şi Marcus?? ? ? l? ? ? Chiar şi Nicky şi Mark, care nu mai vorbiseră cu el de săptămîni întregi şi se prefăceau că nu-l cunoscuseră niciodată, îşi ridicară ochii de pe Gameboy; Marcus speră că unul dintre ei pierduse o viaţă virtuală. Se simţea excelent. Dacă însuşi Kurt Cobain ar fi intrat pe uşa clasei, căutîndu-l, gurile colegilor săi nu s-ar fi căscat mai larg.

— La ce vă holbaţi? Marcus e prietenul nostru, aşa e, Marcus?

— Da.

Indiferent ce relaţii avea cu Ellie şi Zoe, „da” era cu siguranţă răspunsul care se potrivea aici.

— Atunci, hai să mergem. Nu vrei să stai tot prînzul aici, nu? Vino la noi în clasă. E pierdere de timp să stai pe lîngă ăştia. Nişte boschetari plicticoşi.

Marcus îi văzu pe unii dintre ei roşind, dar nimeni nu scoase o vorbă. Nu puteau, doar dacă erau pregătiţi să se certe cu Ellie, ceea ce, evident, nu-şi dorea nimeni. Ce rost ar fi avut? Nici măcar doamna Morrison nu putea să se

certe cu Ellie, şi-atunci ce şanse aveau Frankie Ball şi ceilalţi?

— OK, spuse Marcus. Stai un pic.

Voia să aştepte numai pentru că îşi dorea ca momentul să dureze mai mult; nu ştia dacă Ellie şi Zoe vor mai veni vreodată după el şi, chiar dacă vor mai veni, se îndoia că vor mai anunţa omenirea, sau partea din omenire care mînca sandvişuri în clasa lui, că era prietenul lor şi că toţi ceilalţi erau nişte boschetari plicticoşi. Ar fi fost prea mult să ceară asta. Dar acum, că le ceruse să stea un pic, habar nu avea pentru ce ar fi stat.

— Să… Vreţi să aduc ceva?

— Ce anume? făcu Zoe. O sticlă?

— Sau prezervative? spuse Ellie. La asta te referi? Nu putem să facem sex la noi în clasă, Marcus, deşi normal că mi-ar plăcea E prea multă lume acolo.

Zoe rîse atît de tare, încît Marcus îşi zise că i s-ar putea face rău. Fata avea ochii închişi şi se cam sufoca.

— Nu ştiu, ăă...

Poate că fusese o greşeală să le roage să stea un pic. Îşi transforma momentul de triumf în ceva ce semăna cu o umilire perpetuă.

— Adu-te doar pe drăguţul de tine, Marcus. Dar miş-că-te mai repede, da?

Ştia că era roşu la faţă, iar chestia cu prezervativul fusese nasoală. Dar tot avu ocazia de a merge de la pupitrul său pînă acolo unde stăteau Ellie şi Zoe, sub ochii tuturor, iar cînd ajunse, Ellie îi dădu un pupic. Bun, făcea mişto de el, dar nu conta, la el în clasă nu existau mulţi oameni pe care Ellie s-ar fi obosit să-i scuipe, darămite să-i pupe. „Nu există publicitate proastă”, îi spusese odată tatăl său, cu mult timp în urmă, cînd Marcus îl întrebase de ce un actor oarecare îl lăsa pe Noel Edmonds să-i toarne în cap diverse chestii, iar acum înţelegea ce voise să-i spună. Ellie îi turnase în cap diverse chestii, dar pe bune că merita.

Clasa lui Ellie era deasupra, aşa că pînă acolo avu destul timp să se simtă bine în compania ei. Un profesor chiar îl opri ca să-l întrebe dacă era în ordine, ca şi cum oricine ar fi umblat cu Ellie trebuia să fi fost răpit sau să i se fi spălat creierul.

— Îl adoptăm, dom' profesor, spuse Ellie.

— Nu te-am întrebat pe tine, Ellie. L-am întrebat pe el.

— Mă adoptă, dom' profesor, zise Marcus.

NU o spunea în glumă - pur şi simplu credea că era prudent să zică şi el ce zicea Ellie -, dar rîseră oricum cu toţii.

— Nici nu ai putea să-ţi doreşti părinţi mai responsabili, spuse profesorul.

— Ha, ha, făcu Marcus, deşi nu era sigur că era bine de data asta.

— O luăm ca pe-un compliment, spuse Ellie. Vă mulţumim. O să avem grijă de el. Să fie acasă pînă la doişpe noaptea şi toate alea.

— Aveţi grijă, spuse profesorul. şi să se întoarcă întreg. Ellie îl lăsă să aştepte afară din clasă, cît timp îl anunţă.

O auzi cum strigă:

— OK, toată lumea atenţie la mine. Vreau să vi-l prezint pe Marcus. Celălalt fân Kurt Cobain din căcatul ăsta de şcoală. Hai, Marcus.

Intră în clasă, înăuntru nu erau multi elevi, dar cei care erau rîseră cînd îl văzură.

— NU am spus că sînt fân propriu-zis, spuse el. Dar cred că sună bine şi coperta lor înseamnă ceva.

Rîseră din nou cu toţii. Ellie şi Zoe stăteau lîngă el mînu dre, de parcă băiatul ar fi reuşit un truc magic căruia îi făcuseră reclamă pretutindeni, deşi nu le crezuse rumeni. Aveau dreptate; Marcus chiar simţea că fusese adoptat.

Will încercase să nu se gîndească la Crăciun, dar, pe măsură ce acesta se apropia, începea să nu-i mai placă ideea de a vedea cîteva sute de casete video şi de a fuma cîteva mii dejoint-uri. Cumva, lucrurile astea nu i se păreau

prea festive şi chiar dacă festivităţile implicau invariabil şi Cîntecul, undeva pe traseu, nu voia să le ignore complet. Îl frapa faptul că felul în care îţi petreceai Crăciunul era un mesaj către lume despre locul unde te aflai în viată, o indicaţie despre cît de adîncă era vizuina în care reuşiseşi să te ascunzi, şi, în consecinţă, trei zile petrecute de unul singur, cu creierii împrăştiaţi, spuneau despre tine nişte lucruri pe care poate că le-ai fi preferat trecute sub tăcere.

Aşa că îşi va petrece Crăciunul în sînul unei familii - nu al familiei sale, pentru că nu avea, ci al unei familii. Exista o anumită familie pe care voia să o evite cu orice preţ: nici mort nu şi-ar petrece Crăciunul mincînd rahaturi prăjite, fără televizor şi cîntînd colinde cu ochii închişi. Trebuia să aibă grijă totuşi, deoarece, dacă s-ar lăsa luat de curent, ar fi dus dincolo de stăvilar; trebuia să înceapă să înoate în direcţia opusă, şi asta repede.

Dat fiind faptul că hotărîse într-un mod atît de ferm şi de nezdruncinat că în nici un caz şi sub nici o formă nu va sărbători ziua de 25 decembrie cu Fiona şi Marcus, fu oarecum surprins trezindu-se că acceptă, în du-pă-amiaza următoare, o invitaţie din partea lui Marcus exact în privinţa asta.

— Vrei să petreci Crăciunul la noi? îl întrebă Marcus, chiar înainte de intra în apartament.

— Hm, făcu Will. E.,. ăă... foarte drăguţ din partea ta.

— Bun, spuse Marcus.

— Am zis doar că e foarte drăguţ din partea ta, spuse Will.

— Dar vii.

— Nu ştiu.

— De ce nu?

— Pentru că...

— Nu vrei să vii?

— Ba da, bineînţeles, dar... Mama ta?

— O să fie şi ea acolo.

— Da, mă rog, bănuiam. Dar nu ar vrea să fiu şi eu.

— Deja am vorbit cu ea. I-am spus că vreau să invit un prieten şi a fost de acord.

— Nu i-ai spus că e vorba de mine?

— Nu, dar cred că a ghicit.

— Cum?

— Alţi prieteni nu am, nu?

— Ştie că mai vii pe-aici?

— Într-un fel. Nu mă mai întreabă şi cred că nu-şi mai face probleme din cauza asta.

— şi chiar nu ai invita pe nimeni altcineva?

— Nu, sigur că nu. Şi chiar dacă aş avea pe cine, nu ar avea voie să vină la mine la masă, de Crăciun. S-ar duce la ei acasă. Numai că la ei acasă locuiesc, aşa că de fapt nu s-ar duce nicăieri, nu?

Lui Will conversaţia i se părea deprimantă. Ceea ce-i spunea Marcus, în felul său şiret şi pieziş, era faptul că nu voia ca Will să fie singur de Crăciun.

— Încă nu ştiu sigur ce-o să fac.

— Unde altundeva ai putea să te duci?

— Nicăieri, dar...

Orice găuri din conversaţie care aveau nevoie de umplutură erau de obicei acoperite de Marcus. Concentrarea sa era atît de mare, încît privea orice „hm”, „ăă” şi „dar” ca pe un semnal ca să schimbe cu totul subiectul. Dintr-un motiv sau altul, totuşi, îşi abandonă brusc tehnica obişnuită şi îl privi pe Will cu insistentă.

— La ce te uiţi aşa? spuse acesta într-un tîrziu.

— Nu mă uitam. Aşteptam să-mi răspunzi la întrebare.

— Am răspuns. „Nicăieri”, aşa am spus.

— Ai spus: „Nicăieri, dar...” Aşteptam ce vine după „dar”.

— Bun, nimic. Nu mă duc nicăieri de Crăciun.

— Deci, poţi să vii la noi.

— Da, dar...

— Dar ce?

— Ia nu mă mai întreba tot timpul „Dar ce?”.

— De ce?

— Pentru că… nu e politicos.
— De ce nu?
— Pentru că… e clar că am rezerve, Marcus. De-asta spun „dar”, în mod clar, nu sînt sută la sută convins că vreau să vin la voi acasă de Crăciun.
— De ce nu?
— Îţi arde de bancuri?
— Nu.
Aşa era, bineînţeles. Lui Marcus nu-i ardea niciodată de bancuri. Will nu trebuia decît să se uite la el şi-şi dădea seama că era doar curios, iar curiozitatea sa nu dădea nici un semn de domolire. Conversaţia se întinsese deja dincolo de limitele confortului lui Will, iar acum acesta începea să se teamă că pînă la urmă va fi forţat să articuleze adevărurile cele mai crude: că mama lui Marcus era, aidoma fiului ei, o lunatică; că, şi dacă treceai peste aspectele privitoare la sănătatea lor mintală, oricum erau nişte rataţi amîndoi; că nici nu-şi putea imagina un Crăciun mai lugubru; că mai curînd, mult mai curînd, ar reveni la planul său iniţial, implicînd uitarea şi operele complete ale Fraţilor Marx, decît să tragă bileţele cu dorinţe împreună cu ei doi; că orice persoană sănătoasă ar face la fel. Dacă pustiul nu înţelegea aluziile, ce mai rămînea? Numai…
— Îmi pare rău, Marcus. Am fost nepoliticos. Mi-ar plăcea să-mi petrec Crăciunul cu tine.
Aceasta era cealaltă opţiune. Nu era cea preferată, dar măcar era cealaltă.
Pînă la urmă nu fură numai ei trei, lucru care îl ajută nespus cînd apăru. Se aştepta la una dintre prelegerile scutite de logică ale Fionei, dar nu se alese decît cu o privire; era limpede că Fiona nu dorea să reia ostilităţile în faţa celorlalţi musafiri. Mai erau acolo tatăl lui Marcus, Clive, prietena sa, Lindsey, şi mama prietenei, şase cu totul, îngrămădiţi cu toţii în jurul mesei pliante din apartament. Will nu ştiuse că lumea era aşa. Ca produs al unei a doua căsătorii din anii 1960, suferea de prejudecata că, atunci

cînd familiile se despărţeau, părţile lor constitutive încetau să-şi vorbească, însă aranjamentul de aici era diferit: Fiona şi fostul ei păreau să privească înapoi la relaţia lor ca la chestia care-i apropiase iniţial, nu ca la o chestie care se deteriorase oribil şi îi îndepărtase. Era ca şi cum a împărţi o casă şi un pat şi a face un copil cu cineva era totuna cu statul în camere vecine la acelaşi hotel sau în aceeaşi clasă la şcoală - o coincidenţă fericită, care le oferise şansa unei prietenii ocazionale.

Aşa ceva nu avea cum să se întîmple tot timpul, îşi zise Will, altfel PSSI ar fi fost plin de cupluri fericite, dar înstrăinate, cu toţii prezentindu-şi perechile foste şi viitoare, precum şi copiii de ici, de colo şi de peste tot; dar nu fusese deloc aşa - fusese ceva plin de furie justificată, cinstită, şi de foarte multă nefericire. Din cît văzuse în seara aceea, nu credea că prea multe familii de la PSSI se reîntregeau preţ de o partidă de Twister şi de o cîntare în jurul pomului.

Însă, chiar dacă nu se întîmpla prea des, se întîmpla azi, aici, ceea ce i se păru destul de scîrbos la început: dacă nişte oameni nu pot să trăiască împreună, chibzui el, ar trebui să aibă măcar decenţa de a se urî unii pe alţii. Dar de fapt, pe măsură ce ziua trecea şi el mai bea cîte ceva, Will intui vag că a face un efort de amabilitate şi armonie, o dată pe an, nu era o ambiţie întru totul vrednică de dispreţ. O încăpere plină de oameni care încercau să se înţeleagă îl făcea fericit pe Marcus în primul rînd, şi nici măcar Will nu era atît de cinic încît să-i dorească altceva decît fericire în ziua de Crăciun. De Revelion îşi va lua angajamentul de a-şi recupera o parte din vechiul scepticism, dar pînă atunci se va comporta ca romanii şi le va zîmbi oamenilor, chiar dacă-i dezaproba. Să le zîm-bească oamenilor nu însemna că trebuia să le rămînă prieten pe vecie, nu? Mult mai tîrziu, în aceeaşi zi, cînd bu-nul-simţ învinse şi toată lumea începu să se ciondănească, el învăţă că a le zîmbi oamenilor nu însemna nici măcar că trebuia să le rămînă prieten pentru

o zi, dar timp de cîteva ceasuri se bucură să creadă într-un univers răsturnat. Cumpărase cadouri pentru Fiona şi Marcus. Îi dărui lui Marcus LP-ul Nevermind, pentru că nu aveau CD player, şi un tricou cu Kurt Cobain, ca să poată ţine pasul cu Ellie; îi dădu Fionei o vază simplă de sticlă, destul de şic şi destul de scumpă, pentru că se plînsese, după treaba cu spitalul, că nu ştia unde să pună florile. Marcus îi dădu un manual de rebus, ca să-l ajute la Numărătoarea inversă, iar Fiona îi dărui, în glumă, Manualul părintelui singur.

— Care-i poanta? îl întrebă Lindsey.

— Nici una, spuse Will repede şi, după cum îşi dădu seama imediat, cu o voce stinsă.

— Will a pretins că are un copil ca să poate să intre în clubul ăsta pentru părinţii singuri, spuse Marcus.

— Aha, făcu Lindsey.

Străinii din cameră, Lindsey, mama ei şi Clive, se uitară la el cu un anumit interes, dar el refuză să se explice.

Doar le zîmbi, de parcă ar fi fost vorba de ceva ce-ar fi făcut oricine, date fiind împrejurările. Totuşi, nu i-ar fi plăcut să fie nevoit să spună care erau împrejurările respective.

Partea cu împărţitul cadourilor nu dură prea mult, iar cele mai multe erau chestii obişnuite - în mod alarmant, dată fiind ţesătura complicată de relaţii din încăpere. Ciocolata în formă de penis era în regulă, gîndi Will (de fapt nu gîndi chiar aşa, dar nu conta - încerca să trăiască şi să-i lase şi pe ceilalţi să trăiască), dar oare era ciocolata în formă de penis un cadou adecvat pentru fosta iubită a prietenului tău, în prezent fără prieten şi abstinentă? Nu ştia, dar i se părea cumva lipsit de gust - nu era mai bine ca întreaga chestiune a penisurilor să fie lăsată în pace la astfel de ocazii? - oricum, Fiona nu-i apăruse niciodată lui Will ca o femeie care să aprecieze ciocolata în formă de penis, dar rîse oricum.

Pe măsură ce creştea grămada de hîrtie de împachetat abandonată, Will fu izbit de faptul că aproape orice cadou oferit în aceste împrejurări putea fi considerat nepotrivit sau obscur-aluziv. Fiona îi dădu lui Lindsey nişte desuuri de mătase, de parcă ar fi vrut să spună: „Hei, nu-mi pasă ce faceţi în timpul nopţii”, iar lui Clive o carte nouă, numită Istoria secretă, de parcă ar fi vrut să spună ceva oarecum diferit. Clive îi dădu Fionei o casetă cu Nick Drake şi, deşi Clive nu aflase de treaba cu spitalul, din ce ştia Will, tot părea să fie ceva ciudat în faptul că băga muzica unui posibil depresiv sinucigaş pe gîtul unei posibile depresive sinucigaşe.

Cadourile lui Clive pentru Marcus erau, prin ele însele, adecvate: jocuri de computer, tricouri, o şapcă de base-ball, discul cu Mr Blobby şi aşa mai departe, dar ceea ce părea să le confere un mesaj era contrastul lor cu trista grămăjoară pe care i-o dăduse Fiona lui Marcus mai devreme: un pulover care nu avea să-i atragă nici un fel de favoruri la şcoală (era lălîu, miţos şi pretenţios), două cărţi şi ceva muzică de pian - un blînd şi foarte anost memento matern, după cum ieşi la iveală, al faptului că Marcus se lăsase de lecţii cu ceva timp în urmă. Marcus îi arătă această pradă amărîtă cu o mîndrie şi un entuziasm care aproape că îi frînseră inima lui Will...

— Un pulovăraş drăguţ, şi cărţile astea care par chiar interesante, şi muzica asta, pentru că odată, cînd o să... cînd o să am ceva mai ni uit timp, chiar o să mă apuc serios...

Will nu recunoscuse niciodată cu adevărat calitatea de copil bun a lui Marcus - pînă acum nu-i remarcase decît latura excentrică, sîcîitoare, probabil din cauză că nu prea avusese ce altceva să remarce. Dar era bun, Will înţelegea acest lucru. Nu bun în sensul de obedient şi răbdător; era mai curînd un fel de bunătate a percepţiei, care te făcea să te uiţi la nişte cadouri unul mai tîmpit ca altul, să-ţi dai seama că ţi-au fost oferite cu dragoste şi alese cu grijă, iar

asta să-ţi fie de-ajuns. Nici măcar nu era vorba despre faptul că prefera să vadă jumătatea plină a paharului - paharul lui Marcus dădea pe dinafară de plin ce era, şi ar fi fost mirat şi nedumerit dacă altcineva ar fi încercat să-i spună că unii copii ar fi azvîrlit cu puloverul şi cu partiturile în faţa părintească şi ar fi cerut un Nintendo.

Will ştia că el nu va fi niciodată bun în felul acesta. Niciodată nu se va uita la un pulover miţos, ca să găsească felul în care i se potrivea perfect şi motivul pentru care l-ar purta zi şi noapte. S-ar uita la el şi ar conchide că persoana care i-l cumpărase era imbecilă. Asta făcea tot timpul: se uita la un tip de douăzeci şi cinci de ani pe role, vînturîndu-se pe Upper Street cu viziera trasă, şi îşi spunea una dintre următoarele trei chestii: 1) ce mai bou; 2) cine mă-ta te crezi?, sau 3) cîti ani ai, paişpe?

Toată lumea era aşa în Anglia, după socoteala lui. Nimeni nu se uita la un roller cu viziera trasă ca să-şi spună: hei, arată cool, sau, uau, pare un mod mişto de a face puţin exerciţiu. Toţi îi spuneau în gînd: labagiule. Dar Marcus nu ar proceda aşa. Marcus ori nu l-ar observa deloc pe tip, ori s-ar opri locului cu gura căscată, pierdut în admiraţie şi uimire. Nu era, pur şi simplu, o funcţie a copilăriei, deoarece, după cum aflase Marcus pe pielea lui, toţi colegii săi de clasă aparţineau şcolii de gîndire ce-mai-bou. În douăzeci de ani, probabil că o să cînte cu ochii închişi şi o să înghită flacoane de pastile, dar măcar se comporta elegant în legătură cu darurile lui de Crăciun. Nu era cine ştie ce compensaţie pentru anii lungi care-l aşteptau.

E bine să ai o mămică şi un tătic care nu iau deciziile împreună, îşi zise Marcus; aşa ai parte de ce e mai bun din ambele părţi, de Crăciun. Primeşti pulovere şi partituri, dar primeşti şi jocuri pe computer. Iar dacă mămica şi tăticul lui ar mai fi fost împreună, cum ar fi arătat Crăciunul ăsta, numai cu ei trei? Destul de plicticos, probabil. Dar aşa semăna mai mult cu o petrecere, cu Will şi Lindsey, chit că

nu se înnebunea după mama lui Lindsey, dacă era să fie sincer, dar ajuta şi ea la umplerea camerei.

După desfăcutul cadourilor, mîncară o chestie mare, rotundă, gen gogoaşă, dar care nu era gogoaşă, ci o plăcintă cu o cremă foarte bună şi un sos de ciuperci în mijloc, apoi budincă de Crăciun cu monede de cinci pence ascunse în ea (Marcus avu două în porţia lui), iar pe urmă aprinseră artificii şi îşi puseră pălărioarele, numai că Will nu vru să o poarte mult pe a lui, pe motiv că-i dădea o mîncărime pe tot capul.

După ce o văzură pe regină la televizor (nimeni nu vru să o vadă, cu excepţia mamei lui Lindsey, dar dacă oamenii bătrîni voiau ceva, li se făcea pe plac, după cîte ştia Marcus), Clive îşi răsuci o ţigară cu marijuana şi avu loc o mică ceartă. Lindsey era supărată pe Clive din cauza mamei ei, care nu avea idee ce făcea acesta, iar Fiona era supărată pe Clive din cauza lui Marcus, care îl mai văzuse ră-sucindu-şi unjoint cam de o mie de milioane de ori.

— M-a văzut de sute de ori pînă acum, zise Clive.

Nu era lucrul pe care trebuia să-l spună, iar Marcus se bucură că nu-l spusese el.

— As fi preferat să nu-mi spui, zise Fiona. Chiar nu voiam să ştiu.

— Ce, credeai că am renunţat la iarbă la fel ca la tine? De ce-aş fi făcut una ca asta?

— Marcus era mai mic atunci. Era mereu în pat înainte să ţi-o aprinzi.

— Eu nu fumez niciodată, mami. Nu mă lasă taţi.

— A, atunci e bine. Cîtă vreme nu fumezi, nu am nici o obiecţie la faptul că tatăl tău îşi satisface dependenţa de droguri în faţa ta.

— Ha, ha, rîse Marcus.

Toată lumea din cameră se uită la el şi apoi cearta continuă.

— Poţi să descrii un fum din cînd în cînd ca pe-o dependenţă?

— Evident că pot, din moment ce tocmai am făcut-o.

— Putem să vorbim despre asta altă dată? întrebă Lindsey.

Mama ei încă nu spusese nimic, dar părea clar interesată de ceea ce se petrecea.

— De ce? Pentru că e mama ta aici?

Marcus nu o mai văzuse pe Fiona supărîndu-se pe Lindsey, dar se supăra acum.

— Din păcate, nu pot să am niciodată o conversaţie cu tatăl lui Marcus, fără ca mama ta să fie de faţă, din motive pe care încă nu le-am lămurit. Aşa că nu ai decît să suporţi.

— Uite, pun la loc iarba, OK? Apoi ne calmăm cu toţii, ne uităm la International Velvet şi dăm uitării totul.

— Nu se dă International Velvet, spuse Marcus. Se dă Indiana Jones şi templul blestemat.

— Nu asta era ideea, Marcus.

Marcus nu spuse nimic, dar în forul lui interior nu fu de acord: nu fusese singura idee, dar în orice caz fusese una dintre ele.

— Ştiu că se droghează, spuse deodată mama lui Lindsey. Nu sînt proastă.

— Nu mă droghez, spuse Clive.

— Atunci, cum îi spui? întrebă mama lui Lindsey.

— Nu se cheamă că mă droghez. E... ceva normal. Să te droghezi e altceva.

— Crezi că o face de unul singur? zise Fiona către mama lui Lindsey. Crezi că fiică-ta stă pe margine şi se uită la el?

— Ce vrei să spui?

— Nu vrea să spună nimic, mamă. Cred că ideea lui Clive e excelentă. Hai să o băgăm la loc şi să jucăm şarade sau altceva.

— NU am zis nimic de şarade. Am propus să ne uităm la International Velvet.

— Nu se dă International..., începu Marcus.

— Taci din gură, Marcus, spuseră ceilalţi şi apoi rîseră cu toţii.

Cearta schimbă, totuşi, atmosfera. Clive şi Fiona se înţeleseră să poarte o conversaţie serioasă despre chestia cu drogurile altă dată, Fiona şi Lindsey schimbară cîteva împunsături de vreo două ori, ba chiar şi Wîll păru schimbat, deşi nimic nu avusese legătură cu el. Marcus socoti că Will se simţise bine pînă atunci, dar după aceea păruse departe de toate, în timp ce înainte făcuse parte din familie. Era ca şi cum ar fi rîs de ei pentru că se certaseră, din motive pe care Marcus nu putea să le înţeleagă. şi apoi, după cină (existau mezeluri pentru cei ce mîncau carne şi Marcus luă puţin, numai ca să vadă expresia de pe fata mamei sale), veni Suzie cu fetiţa şi fu rîndul lor să rîdă de Will.

Marcus nu ştia că Will nu o mai văzuse pe Suzie de cînd mama lui îi povestise despre Ned, PSSI şi toate alea. Nimeni nu spusese nimic, dar asta nu însemna mare lucru - Marcus luase întotdeauna drept bun faptul că, după ce mergea la şcoală sau la culcare, adulţii făceau tot felul de lucruri despre care nu-i spuneau, dar acum începea să suspecteze că nu era adevărat şi că adulţii pe care-i cunoştea nu aveau nici un fel de viaţă secretă. Deveni evident, din momentul în care Suzie intră în încăpere, că era un moment jenant, în special pentru Will; acesta se ridică, apoi se aşeză, se ridică din nou, se înroşi, spuse că trebuia să plece, Fiona îi zise să nu fie jalnic, iar la urmă se aşeză încă o dată. Singurul scaun liber era în colţul lui Will, aşa că Suzie trebui să se aşeze lîngă el.

— Ai avut o zi bună, Suze? o întrebă Fiona.

— A, da. Ne-am oprit în drum spre casă, venim de la bunica.

— Şi cum o duce bunica? întrebă Will.

Suzie se întoarse ca să-l privească şi deschise gura ca să-i răspundă, dar apoi se răzgîndi şi îl ignoră complet. Era unul dintre lucrurile cele mai palpitante pe care le văzuse Marcus în viaţa reală, şi de departe cel mai palpitant pe care îl văzuse la el în sufragerie. (Mama sa şi vomitatul din

Ziua Raţei Moarte nu se puneau. Aia nu fusese ceva palpitant, ci doar oribil.) Suzie îi dădea peste nas, îşi zise el. Auzise multe despre datul peste nas, dar nu văzuse pe nimeni făcînd-o. Era bestial, deşi oarecum înu spăimîntător.

Will se mai ridică şi se mai aşeză o dată. Dacă voia înu tr-adevăr să plece, îşi zise Marcus, nimeni nu putea să-l oprească. Sau, de fapt, puteau să-l oprească - dacă toţi cei aflaţi în cameră l-ar fi înşfăcat şi s-ar fi aşezat pe el, nu ar fi ajuns prea departe. (Marcus zîmbi în sinea sa, închi-puindu-şi-o pe mama lui Lindsey aşezată pe capul lui Will.) Dar nu voiau să-l oprească. Atunci de ce nu se ridica, nu rămînea în picioare şi nu începea să meargă? De ce-o ţinea aşa, sus os? Poate că era ceva în legătură cu datul peste nas, ceva ce Marcus nu ştia. Poate că existau reguli ale datului peste nas şi erai obligat să rămîi acolo şi să ţi se dea peste nas, chiar dacă nu aveai chef.

Megan se lăsă să alunece din poala mamei sale şi se apropie de pomul de Crăciun.

— S-ar putea să fie un cadou pe-acolo, Megan, spuse Fiona.

— Vai, ia uite, Megan, cadouri, spuse Suzie. Fiona se apropie de pom, alese unul dintre cele două sau trei pachete rămase şi i-l dădu. Megan rămase acolo, ţinîndu-l strîns, şi se uită prin cameră.

— Se întreabă cui să i-l dea, spuse Suzie. Astăzi s-a distrat întruna dîndu-le şi deschizîndu-le.

— Ce drăguţ, spuse mama lui Lindsey.

Toată lumea se uită şi aşteptă, în timp ce Megan lua o decizie; fetiţa parcă înţelesese treaba cu datul peste nas şi pesemne că voia să facă o poznă, pentru că se bălăbăni pînă la Will şi îi întinse cadoul.

Will nu mişcă.

— Acum ia-l, fraiere, spuse Suzie.

— Nu-i cadoul meu, naiba să-l ia, spuse Will.

Bravo, îşi zise Marcus. Dă şi tu peste nas. Singura problemă era că, după cum se prezentau lucrurile, Will îi

dădea peste nas lui Megan, nu lui Suzie, iar Marcus nu credea că era frumos să-i dai peste nas cuiva sub trei ani. Ce rost avea? Pe Megan nu păru să o deranjeze, totuşi, căci continuă să ţină cadoul întins spre el, pînă cînd îl luă.

— Şi-acum? spuse Will ciufut.

— Deschide-l împreună cu ea, spuse Suzie.

Era mai răbdătoare de data asta; furia lui Will părea să o fi calmat puţin. Dacă voia să se încaiere cu Will, era clar că nu era bine să o facă aici, de faţă cu toţi oamenii ăştia.

Will şi Megan rupseră hîrtia, pentru a descoperi un fel de jucărie de plastic, care cînta melodii. Megan o privi şi o vîntură în faţa lui Will.

— Ce mai urmează? spuse Will.

— Joacă-te cu ea, spuse Suzie. Doamne, ghici cine de-aici nu are copii.

— Să-ţi spun ceva, spuse Will şi îi aruncă jucăria lui Suzie. Joacă-te tu cu ea. Dacă eu sînt aşa de neajutorat.

— Poate ar trebui să înveţi să fii mai puţin neajutorat, spuse Suzie.

— Pentru ce?

— Eu aş fi spus că, în domeniul tău de activitate, ar putea fi util să ştii să te joci cu copiii.

— Care e domeniul tău de activitate? îl întrebă Lindsey politicoasă, de parcă asta ar fi fost o conversaţie normală într-un grup de oameni normali.

— A, nu face nimic, spuse Marcus. Tatăl lui a scris „Super-săniuţa Moşului”, iar el cîştigă un milion de lire pe minut.

— Pretinde că are un copil ca să poată intra în cluburile pentru părinţii singuri şi să agate mame singure, spuse Suzie.

— Da, dar pentru asta nu e plătit, spuse Marcus. Will se ridică din nou, dar de data asta nu se mai aşeză la loc.

— Mulţumesc pentru prînz şi toate alea, spuse el. Am plecat.

— Suzie are dreptul să-şi exprime furia, Will, spuse Fiona.

— Da, şi şi-a exprimat-o, iar acum eu am dreptul să mă duc acasă.

Începu să-şi croiască drum printre cadouri, pahare şi oameni, către uşă.

— E prietenul meu, spuse Marcus deodată. Eu l-am invitat. Eu ar trebui să-i spun cînd să se ducă acasă.

— Nu sînt sigur că aşa funcţionează ospitalitatea, spuse Will.

— Dar încă nu vreau să plece, spuse Marcus. Nu e drept. Cum se face că mama lui Lindsey încă mai e aici, chit că nu a invitat-o nimeni, iar singurul om pe care l-am invitat eu pleacă, pentru că toată lumea se poartă oribil cu el?

— În primul rînd, spuse Fiona, eu am invitat-o pe mama lui Lindsey, iar asta e şi casa mea. Şi nu ne-am purtat oribil cu Will. Suzie e furioasă pe el, are tot dreptul să fie şi i-o spune de la obraz.

Marcus se simţea ca într-o piesă. Stătea în picioare, Will la fel şi apoi Fiona se ridică şi ea; dar Lindsey cu mama ei şi cu Clive stăteau pe canapea, ca nişte spectatori, ui-tându-se cu gurile căscate.

— NU a făcut decît să inventeze un copil, vreo două săptămîni. Ce Dumnezeu. O nimica toată. şi ce dacă? Cui îi pasă? Copiii de la şcoală fac lucruri mai rele în fiecare zi.

— Ideea, Marcus, este că Will a terminat şcoala de mult. Pînă acum, ar fi trebuit să depăşească stadiul în care inventezi oameni.

— Da, dar de-atunci nu s-a comportat mai bine?

— Pot să plec? spuse Will, dar rumeni nu-i acordă atenţie.

— De ce? Ce-a făcut? întrebă Suzie.

— NU a vrut să vin pe la el în fiecare zi. M-am dus eu de capul meu. Mi-a cumpărat pantofi şi cel puţin ascultă cînd spun că mi-e greu la şcoală. Tu îmi spui doar să mă obişnuiesc, în plus, a ştiut cine e Kirk O'Bane.

— Kurt Cobain, spuse Will.

— Şi voi chiar nu greşiţi niciodată? întrebă Marcus. Adică...

Aici trebuia să fie atent. Ştia că nu putea să spună prea mult despre treaba cu spitalul.

— Adică, pînâ la urmă cum am ajuns să-l cunosc pe Will?

— Pentru că ai dat cu ditamai franzela în capul unei rate şi ai omorît-o, în esenţă asta a fost, spuse Will.

Lui Marcus nu-i venea să creadă că Will aducea asta în discuţie tocmai acum. Trebuia să fie vorba numai despre cum greşeau ceilalţi, nu despre cum omorîse el raţa. Dar chiar atunci Suzie şi Fiona începură să rîdă, iar Marcus îşi dădu seama că Will ştia ce făcea.

— E adevărat, Marcus? spuse tatăl său.

— Deja avea ceva, spuse Marcus. Cred că ar fi murit oricum.

Suzie şi Fiona rîseră şi mai tare. Publicul de pe canapea păru consternat. Will se aşeză din nou.

Will se îndrăgosti în noaptea de Anul Nou şi experienţa îl luă cu totul prin surprindere. O chema Rachel, ilustra cărţi pentru copii şi aducea puţin cu Laura Nyro pe coperta de la Gonna Take A Miracle - încordată, seducătoare, boemă, inteligentă, cu un păr lung, bogat, rebel şi negru.

Will nu dorise niciodată să se îndrăgostească. De cîte ori li se întîmplase asta prietenilor, îl frapase ca o experienţă neobişnuit de neplăcută ca aspect, cu pierderile ei de somn şi de greutate, cu nefericirea ei, atunci cînd nu era împărtăşită, şi cu fericirea aceea suspectă, umedă, atunci cînd mergea bine. Ăştia erau oameni care nu se puteau controla sau proteja, oameni care, chiar şi temporar, nu se mai mulţumeau să-şi ocupe propriul spaţiu, oameni care nu se mai puteau baza pe o geacă nouă, pe nişte ţigări şi pe o reluare de după-amiază a Dosarelor Rockford ca să-i facă să se simtă bine.

Mulţi oameni, desigur, ar fi încîntaţi să-şi ocupe locul lîngă partenerul ideal de viaţă, generat pe computer, dar Will era realist şi înţelese imediat că aici existau numai motive de panică. Era aproape sigur că Rachel era pornită

să-l facă foarte nefericit, mai ales din cauză că nu-şi dădea seama prin ce anume ar fi putut să o intereseze.

Dacă exista vreun dezavantaj în viaţa pe care şi-o alesese, o viaţă fără muncă, griji, dificultăţi şi detalii, o viaţă fără context şi textură, atunci în sfîrşit îl găsise: atunci cînd cunoştea o femeie inteligentă, cultivată, ambiţioasă, frumoaşă, spirituală şi singură, la o petrecere de Revelion, se simţea ca un dobitoc insignifiant, ca un zero barat, cineva care o viată întreagă nu făcuse decît să se uite la Numărătoarea inversă şi să meargă cu maşina ascultînd albume Nirvana. Ăsta era un lucru rău, socoti el. Dacă te îndrăgosteşti de cineva care e frumos, inteligent şi tot restul, atunci, simţindu-te ca un dobitoc insignifiant, te pui înu tr-un oarecare dezavantaj.

Una dintre problemele sale, reflectă el, în timp ce încerca să-şi dragheze memoria, în căutarea unei minuscule frînturi de experienţă pe care această femeie ar putea să o considere vrednică de contemplare momentană, era faptul că arăta şi se exprima acceptabil. Aşa îi păcălea pe mulţi. Asta îi oferea acces la o petrecere la care ar fi trebuit să fie oprit de bodiguarzi fioroşi, cu giruri groase şi tatuaje. O fi arătat şi să o fi exprimat el bine, dar ăsta era doar un capriciu al geneticii, al mediului şi al educaţiei; pe dinăuntru era urît şi monosilabic. Poate ar trebui să facă o operaţie estetică pe invers - ceva care să-i rearanje-ze trăsăturile, făcîndu-le mai puţin regulate, şi să-i împingă ochii mai aproape sau mai departe unul de celălalt. Sau poate ar trebui să se îngrase enorm, să aibă guşă, şi să ajungă atît de diform, încît să transpire abundent tot timpul. Şi, bineînţeles, ar trebui să înceapă să mîrîie ca o maimuţă.

Fiindcă problema era că, atunci cînd tipa asta, Rachel, se aşezase lîngă el la masă, fusese interesată în primele cinci minute, înainte de a-l citi, şi în acele cinci minute el întrezărise ce-ar putea să fie viaţa dacă ar fi şi el interesant în vreun fel. Punînd totul pe cîntar, îşi zise el, ar prefera să

nu întrezărească. Pînă la urmă, la ce bun? NU o să ajungă să se culce cu Rachel. NU o să ajungă să meargă la restaurant cu ea, să vadă cum arăta camera ei de zi, sau să înţeleagă în ce fel aventura tatălui ei cu cea mai bună prietenă a mamei îi afectase perspectiva de a avea copii. Ura fereastra de cinci minute a şansei. Pînă la urmă, îşi zise el, ar fi mult mai fericit dacă ea s-ar întoarce să-l privească, ar reuşi să nu vomite şi i-ar întoarce spatele pentru tot restul serii.

Îi lipsea Ned. Ned îi oferise ceva în plus, un mic U ne suit quoi, care i-ar fi fost de ajutor într-o seară ca asta. Dar nu avea de gînd să-l readucă la viaţă pe amărîtul ăla mic. Mai bine să se odihnească în pace.

— De unde-l ştii pe Robert? tocmai îl întreba Rachel.

— A, e doar...

Robert producea emisiuni de televiziune. Se învîrtea printre actori, scenarişti şi regizori. Oamenii care îl cunoşteau pe Robert făceau şi dregeau în zona artelor şi erau aproape obligaţi să fie cuceritori. Will ar fi vrut să spună că el scrisese muzica la ultimul film al lui Robert, că îl lansase sau că se întîlneau pentru masa de prînz, ca să discute despre harababura înfiorătoare care era politica acestui guvern în domeniul artelor. Ar fi vrut să spună asta, dar nu putea.

— Păi... Îmi cumpăram drogurile de la el cu ani în urmă.

Din nefericire, acesta era adevărul, înainte ca Robert să devină producător de televiziune, fusese furnizor de droguri. Nu un furnizor de droguri cu bîtă de baseball şi pit-bull, doar cineva care cumpăra puţin în plus, ca să vîndă mai departe prietenilor, printre care se numărase şi Will la vremea respectivă, pentru că Will ieşea cu o amică a lui Robert... Oricum, nu conta de ce umblase cu Robert pe la jumătatea anilor '80. Important era faptul că el era singurul din încăpere care nu mai făcea nimic, iar Rachel aflase şi ea.

— A, bine, spuse ea. Dar aţi păstrat legătura. Poate că era în stare să inventeze o poveste despre cum se făcea că se mai vedea cu Robert, o poveste care să-l pună într-o lumină mai măgulitoare, să-l facă să pară puţin mai complicat.

— Mda. De fapt, nu ştiu de ce.

Adio, poveste. Asta era. Adevărul era că nu ştia de ce păstraseră legătura. Se înţelegeau rezonabil, dar Robert se înţelesese rezonabil cu cea mai mare parte a găştii de-atunci şi Will nu ştiuse niciodată sigur de ce tocmai el supravieţuise inevitabilei trieri aferente schimbării de carieră. Poate că - ce-i drept, suna paranoic, dar era sigur că exista un grăunte de adevăr pe undeva - era suficient de ratat ca să le demonstreze oamenilor de aici că Robert avea rădăcini pre-media, fiind totodată suficient de prezentabil ca să nu-i sperie pe toţi.

O pierduse pe Rachel, cel putin pentru moment. Ea discuta cu persoana aşezată vizavi. Cu ce-ar putea să o atragă înapoi? Trebuia să aibă şi el vreun talent pe care să-l poată exagera şi dramatiza în vreun fel. Gătitul? Ştia să gătească un pic, dar cine nu ştia? Poate că scria un roman şi uitase de el. La ce fusese bun în timpul şcolii? La ortografie. „Hei, Rachel, cu cîţi «i» se scrie «nu fi»?” Probabil că ştia, oricum. Era zadarnic. Singurul lucru interesant din viaţa sa, realiza acum, era Marcus. Asta îl scotea din rind. „Scuză-mă că vă întrerup, Rachel, dar am o relaţie bizară cu un băiat de doisprezece ani. Îţi foloseşte la ceva?” OK, materialul mai trebuia lucrat, dar exista, asta cu certitudine. Trebuia doar pus într-o formă mai bună. Îşi promise să-l aducă pe Marcus în discuţie la prima ocazie.

Rachel observase că el nu discuta cu nimeni şi se răsuci spre el ca să-l includă într-o conversaţie pe problema dacă exista sau nu ceva nou sub soare, în special cu referire la muzica ultimilor ani. Rachel spuse că, pentru ea, Nirvana suna exact ca Led Zeppelin.

— Cunosc pe cineva în vîrstă de doisprezece ani care te-ar omorî pentru ce-ai spus, zise Will.

Nu era adevărat, fireşte. Cu două săptămîni în urmă, Marcus credea că solistul de la Nirvana juca la Manchester United, deci probabil că nu se afla încă la stadiul în care voia să-i anihileze pe oamenii care acuzau formaţia de epigonism.

— Fiindcă veni vorba, şi eu cunosc pe cineva, spuse Rachel. Poate că ar trebui să se întîlnească. Pe-al tău cum îl cheamă?

Nu e chiar al meu, îşi zise Will.

— Marcus, spuse el apoi voce tare.

— Al meu e Aii. Alistair.

— Aha.

— Marcus al tău e cu skateboardurile, muzica rap, Familia Simpson şi aşa mai departe?

Will îşi ridică ochii spre cer şi chicoti duios, iar neînţelegerea fu astfel turnata în beton. Nu era din vina lui conversaţia asta. Nu mintise nici măcar o dată într-un minut şi jumătate. OK, vorbise mai la figurat decît presupunea de obicei expresia, cînd spusese că Marcus ar omo-rî-o. Iar ochii daţi peste cap şi chicotitul duios sugerau un anumit nivel de indulgenţă părintească. Dar nu spusese concret că Marcus era fiul lui. Asta era sută la sută interpretarea ei. În orice caz, peste cincizeci la sută. Dar în nici un caz nu era ca la PSSI, cînd mintise de la obraz pe toată durata serii.

— şi mama lui Marcus e aici în seara asta?

— Ăăă...

Will privi în lungul şi-n latul mesei, de parcă ar fi încercat să-şi amintească, într-un fel sau altul.

— Nu.

Nu era minciună! Nu era minciună! Mama lui Marcus chiar nu era acolo!

— Nu petreci Anul Nou cu ea?

Rachel îşi îngustă ochii şi îşi coborî privirea, pentru a indica faptul că ştia că asta era o întrebare importantă.

— Nu. Ăăă... nu trăim împreună.

Acuma chiar prinsese şmecheria cu spusul adevărului, simţea el. Chiar putea spune că se îndepărtase de minciună şi se apropiase de eufemism, deoarece nu numai că nu trăia cu Fiona în prezent, dar nu trăise niciodată cu ea şi nici nu intenţiona să o facă pe viitor.

— Îmi pare rău.

— Nu-i nimic. Dar tatăl lui Aii?

— Nu e la masă. Nu e în oraş. Nu e în ţară. Îmi dă numărul lui de telefon de cîte ori se mută.

— Aha.

Will reuşise măcar să dea puţin palpit conversaţiei, înainte de a arunca în joc cartea Marcus, o ţinuse numai în alunecări, chiar dinainte de-a începe. Acum se simţea de parcă ar fi urcat un munte, nu un gheţar. Se imagina chiar la baza peretelui, căutîndu-şi puncte de sprijin.

— Dar în ce ţară e?

— În State. California. As fi preferat Australia, dar asta e. Măcar e pe Coasta de Vest.

Will socoti că pînă acum ascultase cincizeci şi şapte de versiuni ale acestei conversaţii, dar asta îi dădea un avantaj: ştia cum mergea, şi chiar aşa merse. Chiar dacă nu făcuse nimic în ultimul deceniu şi jumătate, ştia să tî-ţîie înţelegător atunci cînd o femeie îi povestea cît de urît se purtase fostul ei soţ. Ţîţîitul era ceva la care chiar a unsese să se pricea. Şi dădu aceleaşi rezultate ca în multe alte daţi - nimeni, hotărî el, nu-şi făcea vreun rău dacă asculta cu atenţie necazurile altora. Povestea lui Ra-chel era, după standardele PSSI, una de duzină şi pînă la urmă reieşi că îşi ura fostul soţ din cauza a ce era, nu din cauza a ce-i făcuse.

— Atunci de ce dracu' ai mai făcut un copil cu el? Era beat. Era Anul Nou. Se simţea tupeist.

Ea rîse.

— Bună întrebare. Fără răspuns. Ne mai schimbăm părerea despre ceilalţi. Cum o cheamă pe mama lui Marcus?

— Fiona.

Ceea ce, desigur, era adevărat.
— Ţi-ai schimbat părerea despre ea?
— Nu chiar.
— Atunci ce s-a întîmplat?
— Nu ştiu.
Ridică din umeri şi reuşi să dea o impresie destul de convingătoare de om încă nedumerit, ba chiar şocat. Cuvintele şi gestul se născuseră din disperare; era o ironie că reuşiseră totuşi să se lege.
Rachel zîmbi, luă cuţitul pe care nu-l folosise şi îl examina.
— În ultimă instanţă, „nu ştiu” e singurul răspuns cinstit care se poate da, nu-i aşa? Pentru că nici eu nu ştiu, m-aş minţi şi te-as minţi şi pe tine dacă as susţine altceva.
La miezul nopţii se găsiră şi se sărutară, un sărut undeva între obraz şi buze, încurajator-semnificativ în ambiguitatea lui stînjenită. Iar la douăsprezece şi jumătate, chiar înainte ca Rachel să plece, aranjară ca băieţii lor să se întîlnească, pentru a-şi compara skateboardurile, şep-cile de base-ball şi ediţia de Crăciun a Familiei Simpson.
Ellie se afla la petrecerea de Revelion a lui Suzie. Pentru o clipă, Marcus crezu că era doar cineva care semăna cu Ellie şi purta acelaşi tricou cu Kurt Cobain, dar apoi sosia lui Ellie îl zări, strigă „Marcus!”, se apropie, îl îmbrăţişa şi îl sărută pe cap, ceea ce mai limpezi confuzia.
— Ce cauţi aici? o întrebă el.
— Întotdeauna venim aici de Revelion, spuse ea. Mama e prietenă foarte bună cu Suzie.
— Nu te-am văzut niciodată aici.
— NU ai fost niciodată aici de Revelion, fraiere.
Aşa era. Fusese acasă la Suzie de multe ori, dar nu venise niciodată la petreceri. Acesta era primul an în care fusese lăsat. Cum se făcea că pînă şi în conversaţiile cele mai simple şi mai directe cu Ellie găsea o prostie de spus?
— Care e mama ta?
— Nu mă întreba, spuse Ellie. Nu acum.

— De ce?
— Pentru că dansează.
Marcus privi spre grupul foarte mic care dansa în colţul unde de obicei stătea televizorul. Erau patru oameni trei femei şi un bărbat, şi o singură persoană părea să se distreze: parcă bătea aerul cu pumnii şi-şi scutura părul. Marcus ghici că ea trebuia să fie mama lui Ellie - nu pentru că ar fi semănat cu ea (nici o persoană adultă nu semăna cu Ellie, fiindcă nici o persoană adultă nu şi-ar fi ciopîr-ţit părul cu foarfecele de bucătărie şi nu şi-ar fi vopsit buzele cu negru), ci pentru că Ellie era în mod clar jenată, iar femeia aceea era singura dansatoare care putea să jeneze pe cineva. Ceilalţi dansatori erau ei înşişi jenaţi, ceea ce însemna că nu erau şi jenanţi; nu prea făceau altceva decît să bată pasul pe loc şi nu-ţi dădeai seama că dansau decît după faptul că stăteau faţă în faţă, fără să se privească sau să-şi zică vreun cuvînt.
— As vrea să pot şi eu să dansez aşa, spuse Marcus. Ellie se strîmbă.
— Oricine poate să danseze aşa. Nu-ţi trebuie decît nişte muzică de căcat şi creier ioc.
— Cred că arată super. Se distrează.
— Ce contează dacă se distrează? Chestia e că arată ca o cretină.
— Înţeleg că nu-ţi place de mama ta?
— Ba da, merge.
— Dar tatăl tău?
— Merge. Nu trăiesc împreună.
— Te deranjează?
— Nu. Uneori. Nu vreau să vorbesc despre asta. Ia zi, Marcus, ai avut un 1993 bun?
Marcus se gîndi un moment la 1993 şi nu-i trebui mai mult de un moment ca să decidă că nu fusese deloc un an foarte bun. Nu avea la dispoziţie decît vreo zece-unu sprezece cu care să-l compare pe ăsta, de vreo treî-patru nu-şi amintea mare lucru, dar, din ce-şi putea da seama,

nimănui nu i-ar fi plăcut cele douăsprezece luni de care avusese parte. Schimbarea şcolii, faza cu spitalul, ceilalţi copii de la scoală… Fusese total aiurea.
— Nu.
— Ai nevoie de o băutură, spuse Ellie. Ce vrei? îţi aduc ceva de băut şi poţi să-mi spui tot. Dar s-ar putea să mă plictisesc şi să plec, eu mai fac de-astea.
— OK.
— Ce bei?
— Cola.
— Ai nevoie de-o băutură adevărată.
— NU am voie.
— Ai voie de la mine. De fapt, dacă eşti partenerul meu în seara asta, insist să iei o băutură adevărată. O să-ti pun ceva în Cola, bine?
— Bine.
Ellie dispăru şi Marcus se uită după mama lui: vorbea cu un bărbat pe care el nu-l cunoştea şi rîdea mult. Fu mulţumit, pentru că îşi făcuse griji în legătură cu noaptea aceea. Will îi spusese să fie atent la mama sa de Anul Nou şi, cu toate că nu-i explicase de ce, Marcus ghicise: mulţi oameni care nu erau fericiţi se sinucideau în perioada asta. Văzuse undeva, în Victime, poate, şi în consecinţă nu dormise toată noaptea. Se gîndise să o supravegheze toată seara, căutînd ceva în ochii, în vocea sau în cuvintele ei care să-i spună că ea avea de gînd să încerce din nou, dar nu reuşi: ea se îmbată şi rîse, la fel ca restul lumii. Oare se sinucisese cineva la două ore după ce rîsese mult? Probabil că nu, îşi răspunse el. Erai la kilometri distanţă, dacă rîdeai, iar el gîndea acum totul în distanţe. Din Ziua Raţei Moarte, îşi imaginase sinuciderea mamei sale cam ca o margine de stîncă: uneori, în zilele cînd părea tristă sau absentă, el simţea că erau prea aproape ca să se simtă în siguranţă, iar în alte zile, ca de Crăciun sau azi, păreau să se afle la mare depărtare, pe banda de mijloc a unei autostrăzi, în vacanţă, în Ziua Raţei Moarte fusese mult

prea aproape, cu două roţi peste marginea stînu cii şi multe zgomote oribile de derapaj.

Ellie se întoarse cu un pahar de plastic, conţinând ceva ce arăta a Cola, dar mirosea a poşircă.

— Ce e-n el?

— Sherry.

— Asta beau oamenii? Cola şi sherry?

Luă o înghiţitură prudentă. Era bunuţ, dulce, tare şi cald.

— Ia zi, de ce a fost un an de căcat? îl întrebă Ellie. Mie poţi să-mi spui. Tuşica Ellie o să înţeleagă.

— Păi.. . Nu ştiu. S-au întîmplat nişte lucruri oribile.

Nu prea voia să-i spună lui Ellie care erau acestea, pentru că încă nu ştia dacă erau prieteni sau nu. Cu ea se putea întîmpla orice; Marcus putea să intre în clasa ei înu tr-o bună zi, iar ea să dea pe goarnă totul în faţa cui voia să asculte, după cum putea să fie drăguţă. Nu merita să-şi asume riscul.

— Maică-ta a încercat să se sinucidă, aşa e? Marcus o privi, luă o gură zdravănă de Cola şi de poşircă şi aproape că vărsă peste picioarele ei.

— Nu, spuse el repede, după ce termină de tuşit şi-şi înghiţi la loc voma.

— Eşti sigur?

— Mă rog, spuse el. Nu sută la sută.

Îşi dădu seama cît de stupid suna şi începu să roşească, dar chiar atunci Ellie izbucni în hohote de rîs. Uitase că o făcea să rîdă atît de mult şi se simţi recunoscător.

— Scuze, Marcus. Ştiu că e ceva serios, dar eşti de tot hazul.

Atunci începu şi el să rîdă, cu chicoteli mici, de necontrolat, care aveau gust de vărsătură şi sherry.

Marcus nu mai avusese o discuţie serioasă cu cineva de vîrsta lui. Avusese asemenea discuţii cu mămica, bineînţeles, cu tăticul şi cu Will, într-un fel, dar era de-aşteptat să ai discuţii serioase cu astfel de oameni şi oricum, tot trebuia să fii atent la ce spui. Cu Ellie era altfel,

mult mai uşor, chiar dacă ea era a) fată, b) mai mare ca el, şi c) înu spăimîntătoare.

Se dovedi că ea ştia de mult: auzise o conversaţie între mama ei şi Suzie, chiar după ce evenimentul se întîm-plase, dar nu făcuse legătura decît mult mai tîrziu.

— Şi ştii ce mi-am zis? Acum mă simt foarte nasol din cauza asta, dar atunci a fost ceva de genul: de ce să nu se sinucidă, dacă asta vrea?

— Dar mă are pe mine.

— Atunci nu te cunoşteam.

— Nu, dar ia zi, ţie cum ti-ar plăcea să ţi se sinucidă mama?

Ellie zîmbi.

— Cum mi-ar plăcea? Nu nai-ar plăcea. Pentru că-mi place de maică-mea. Dar ştii cum e. E viaţa ei.

Marcus cugetă la asta. Nu ştia dacă aceea era sau nu viaţa mamei lui.

— Dar dacă ai copii? Atunci nu mai e doar viaţa ta, nu?

— Ai tată, da? Ar fi avut el grijă de tine.

— Da, dar...

Ceva nu era în regulă în ce spunea Ellie. Vorbea de parcă mama lui ar fi putut să cadă la pat cu gripă, lăsînu du-l pe taică-său să-l ducă la înot.

— Vezi, dacă taică-tău s-ar sinucide, nimeni nu l-ar condamna fiindcă ar avea un copil de crescut. Dar cînd o face o femeie, toată lumea e dată peste cap. Nu e drept.

— Asta e din cauză că stau cu mama. Dacă aş sta cu tata, aş crede că nu e nici viaţa lui.

— Dar acum nu stai cu taică-tău, nu? Cine stă cu tai-că-său? La noi la şcoală sînt vreun milion de copii cu părinţi despărţiţi. şi nici unul nu stă cu taică-său.

— Ba da, Stephen Wood.

— Da, bine, Stephen Wood. Ai cîştigat.

Deşi vorbeau despre lucruri urîte, lui Marcus îi plăcea conversaţia. Părea ceva important, de pe urma căruia vedeai tot felul de lucruri, iar asta nu se întîmpla în mod

normal cînd vorbeai cu copiii. „Ai văzut Top ofthe Pops aseară.?” Ce mare filozofie? Spuneai da sau nu şi se termina. Acum înţelegea de ce mama lui îşi alegea prietenii, în loc să accepte cunoştinţele întîmplătoare, sau să se lipească de oamenii care ţineau cu aceeaşi echipă de fotbal sau purtau aceleaşi haine, aşa cum se întîmpla la scoală; mama lui trebuia să aibă astfel de conversaţii cu Suzie, conversaţii utile, conversaţii în care fiecare lucru spus de celălalt părea să te ducă undeva.

Ar fi vrut să continue, dar nu ştia cum, pentru că Ellie era cea care dădea tonul. După capul lui, el era bun la găsit răspunsuri, dar se îndoia că va fi vreodată suficient de deştept ca să o facă pe Ellie să gîndească aşa cum îl făcea ea pe el, iar asta îl cam speria: ar fi vrut să fie a-mîndoi la fel de deştepţi, dar nu erau şi probabil că nici nu vor fi vreodată, pentru că Ellie va fi mereu mai mare ca el. Poate cînd el o să aibă treizeci şi doi de ani, iar ea treizeci şi cinci, atunci nu o să mai conteze aşa de tare, dar i se părea că, dacă nu spunea ceva într-adevăr inteligent în următoarele cîteva minute, ea nu o să mai fie în preajma lui nici măcar în restul serii şi cu atît mai puţin în următorii douăzeci de ani. Deodată îşi aminti de întrebarea pe care băieţii trebuiau să le-o adreseze fetelor la petreceri. Nu voia să pună întrebarea, fiindcă ştia că era varză la chestia asta, dar alternativa - să o lase pe Ellie să plece de lîngă el şi să intre în vorbă cu altcineva - era prea urî ta.

— Vrei să dansezi, Ellie?

Ellie se uită la el, cu ochii măriţi de surpriză.

— Marcus! zise ea şi începu din nou să rîdă, de data asta foarte tare. Ce haios eşti! Normal că nu vreau să dansez! Nici nu mă pot gîndi la ceva mai nasol!

Atunci ştiu că ar fi trebuit să se gîndească la o întrebare serioasă, ceva legat de Kurt Cobain sau de politică, pentru că Ellie dispăru la o ţigară, iar el trebui să meargă să-şi găsească mama. Dar Ellie se întoarse după el la miezul

nopţii şi îl îmbrăţişa, iar el înţelese că, deşi fusese prost, prostia lui nu fusese de neiertat.

— La mulţi ani, iubitule, spuse ea şi el roşi.

— Mulţumesc. La mulţi ani.

— şi sper că 1994 o să fie mai bun decît 1993 pentru noi toţi. Hei, vrei să vezi ceva scîrbos de-a binelea?

Marcus nu era deloc sigur că voia, dar nu avu de ales. Ellie îl apucă de braţ şi îl scoase în grădină, pe uşa din dos. Încercă să o întrebe unde mergeau, dar ea îi impuse să tacă.

— Uite, şopti ea.

iar Marcus privi în întuneric. Reuşi să distingă două forme omeneşti sărutîndu-se cu o energie frenetică; bărbatul o înghesuia pe femeie lîngă şopronul din grădină şi o pipăia peste tot.

— Cine e? o întrebă Marcus pe Ellie.

— Maică-mea. Maică-mea şi un tip pe care-l cheamă Tim Porter. E beată. Aşa fac în fiecare an şi nu ştiu de ce se mai obosesc. Mereu, la l ianuarie, se trezeşte şi zice: „Doamne, cred că azi-noapte am fost cu Tim Porter.” Jalnic. JALNIC!

Strigă ultimul cuvînt ca să fie auzită şi Marcus o văzu pe mama lui Ellie dîndu-l la o parte pe bărbat şi uitînu du-se în direcţia lor.

— Ellie? Tu eşti?

— Ai spus că anul ăsta nu mai faci.

— Nu-i treaba ta ce fac. Intră în casă.

— Nu.

— Fă ce-ţi spun.

— Nu. Eşti scîrboasă. Ai patruzeci şi trei de ani şi te lingi lîngă şopron.

— O noapte pe an pot şi eu să mă port aproape la fel de rău cum te porţi tu în celelalte trei sute şaizeci şi patru, aşa că nu are rost să mă baţi la cap. Pleacă.

— Hai, Marcus. Hai să o lăsăm pe FUFA ASTA BĂTRÎNĂ ŞI AMĂRÎTĂ să-şi facă mendrele.

Marcus o urmă pe Ellie înapoi în casă. NU o văzuse pe mămica lui făcînd ceva de genul ăsta şi nici nu şi-o putea imagina, dar înţelegea ce li se putea întîmpla altor mame.

— Nu te deranjează? o întrebă pe Ellie după ce intrară.

— Nici vorbă. Doar nu înseamnă nimic, nu? Se distrează şi ea. De obicei, nu prea are parte de asta.

Deşi pe Ellie nu părea să o deranjeze, pe Marcus îl deranja. Era ceva prea ciudat pentru a putea fi descris în cuvinte. La Cambridge nu s-ar fi întîmplat asta, dar lucrul de care nu putea să se dumirească era dacă la Cambridge era altfel pentru că nu era totuna cu Londra, sau pentru că părinţii lui locuiseră acolo împreună, iar viaţa era mai simplă - nu te pupai cu străinii în faţa copilului şi nu-i strigai cuvinte urîte mamei. Aici nu existau reguli, iar el era îndeajuns de mare pentru a şti că, atunci cînd pătrundeai într-un loc sau într-un timp fără reguli, lucrurile se complicau de la sine.

— NU am înţeles, spuse Marcus. El şi cu Will merseseră la o sală, în Angel, ca să joace jocuri video, iar sala de jocuri Angel, cu luminile stridente, sirenele, exploziile şi vagabonzii ei, se dovedi un decor coşmaresc, deci potrivit pentru conversaţia dificilă pe care Will ştia că o vor avea. Într-un fel, era o versiune grotescă a fazei cu întrebarea decisivă. Alesese ambianţa, un loc care să-l înmoaie pe Marcus, astfel încît să fie mai dispus să răspundă afirmativ, şi nu trebui decît să scuipe întrebarea.

— Nu e nimic de înţeles, spuse Will zglobiu.

Nu era adevărat, fireşte. Erau multe de înţeles, din punctul de vedere al lui Marcus, şi Will îşi dădea seama de ce băiatul nu înţelegea nimic.

— Dar de ce i-ai spus că eşti tatăl meu?

— Nu i-am spus. A înţeles ea aiurea.

— Atunci de ce nu i-ai spus pur şi simplu: „îmi pare rău, ai înţeles aiurea”? Probabil că nu s-ar fi supărat. De ce i-ar păsa dacă eşti tatăl meu sau nu?

— Tu nu ai niciodată conversaţii în care cineva o ia razna la un moment dat şi totul merge înainte, pînă cînd e prea tîrziu ca să mai pui lucrurile la punct? Să zicem că cineva crede că pe tine te cheamă Mark, nu Marcus, de cîte ori te vede zice: „Salut, Mark”, iar tu îţi spui: „O, nu, acum nu mai pot să-i spun, pentru că s-ar simţi chiar penibil, după ce de şase luni îmi zice Mark.

— Şase luni!

— Sau cît o fi.

— Eu i-as spune, pur şi simplu, prima oară cînd greşeşte.

— Asta nu se poate întotdeauna.

— Cum să nu se poată să-i spui cuiva că ţi-a greşit numele?

— Fiindcă...

Will ştia din experienţa personală că uneori nu se putea. Unul dintre vecinii lui de vizavi, un moş cumsecade, cu o cocoaşă şi un terrier mic şi oribil, îi spunea Bill - aşa îi spusese şi probabil că aşa avea să-i spună pînă în ceasul morţii. Chiar îl irita pe Will, care simţea că nu avea cum să fie Bill. Bill nu ar fuma iarbă şi nu ar asculta Nirvana. Atunci, de ce lăsase neînţelegerea să continue? De ce nu spusese, pur şi simplu, cu patru ani în urmă: „De fapt, mă numesc Will”? Marcus avea dreptate, desigur, dar a avea dreptate nu folosea la nimic, dacă restul lumii se înşela.

— Oricum, continuă el pe un ton tranşant, gen hai-să-lăsăm-tîmpeniile. Ideea e că femeia asta crede că eşti fiul meu.

— Păi spune-i că nu sînt.

— Nu.

— De ce?

— Marcus, ne învîrtim în cerc. De ce nu poţi să accepţi faptele?

— Îi spun eu, dacă vrei. Nu mă deranjează.

— E foarte frumos din partea ta, Marcus, dar nu m-ar ajuta.

— De ce?

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! Pentru că are o boală rară şi dacă crede ceva ce nu-i adevărat şi tu-i spui adevărul, o să-i fiarbă creierii în cap şi o să moară.

— Tu cîţi ani crezi că am? Drace. M-ai făcut să pierd o viaţă virtuală.

Will începea să se apropie de concluzia că nu era, aşa cum crezuse întotdeauna, un bun mincinos. Era un minu cinos entuziast, asta cu certitudine, dar entuziasmul nu era totuna cu eficienţa, iar acum se găsea în mod constant în situaţii în care, după ce minţise cu spume minute, zile sau săptămîni, era obligat să formuleze adevărul umilitor. Mincinoşii buni nu ar fi făcut asta niciodată. Mincinoşii buni l-ar fi convins rapid pe Marcus că avea sute de motive bune de a se preface că era fiul lui Will, pe cînd lui Will nu-i veni decît unul.

— Marcus, ascultă-mă. Femeia asta mă interesează serios şi singurul lucru la care am fost în stare să mă gînu desc, ca să o interesez şi eu pe ea, a fost să o las să creadă că eşti fiul meu. Zis şi făcut, îmi cer scuze. Mai ales pentru că nu ţi-am spus de la început.

Marcus se uită fix la monitorul care tocmai fusese incendiat de o încrucişare între Robocop şi Godzilla şi trase o duşcă lungă din cutia de Cola.

— Nu m-am prins, spuse el şi rîgîi ostentativ.

— Ei, haide, Marcus. Am mai discutat chestia asta.

— Cum adică, te interesează serios? De ce e atit de interesantă?

— Adică... Începu Will şi oftă disperat. Mai lasă-mi o fărîmă de demnitate, Marcus. Doar o fîşie mititică, zdrenţuită.

Marcus îl privi de parcă ar fi început brusc să vorbească în urdu.

— Ce-are demnitatea cu faptul că ea e interesantă?

— OK. Lasă demnitatea. Nu merit nici un pic. Îmi place femeia asta, Marcus. Vreau să fiu cu ea. Vreau să fie prietena mea.

În sfîrşit, Marcus îşi întoarse ochii de la monitor şi Will văzu că străluceau de fascinaţie şi plăcere.

— Pe bune?

— Pe bune.

Pe bune, pe bune. Nu se gîndise la aproape nimic altceva din noaptea de Anul Nou (nu că ar fi avut multe lucruri la care să se gîndească, în afară de cuvîntul „Rachel”, o amintire vagă despre o coamă de păr lung şi negru şi o groază de fantezii prosteşti, cuprînzînd picnicuri, bebeluşi, soacre devotat-înlăcrimate şi paturi imense de hotel) şi era o uşurare să o poată scoate pe Rachel la lumină, chiar dacă acolo nu era decît Marcus, ca să o inspecteze, şi chiar dacă simţea că vorbele pe care fusese obligat să le folosească nu erau la înălţime. Voia ca Rachel să-i fie soţie şi iubită, să devină centrul lumii lui; cuvîntul „prietenă” sugera doar că o va vedea din cînd în cînd, că ea ya mai avea şi o existentă independentă, departe de el, iar el nu asta voia.

— De unde ştii?

— De unde ştiu?

— Da. De unde ştii că vrei să fie prietena ta?

— Nu ştiu. O simt în stomac.

Chiar acolo o şi simţea. Nu în inimă sau în cap, nici măcar între picioare; stomacul fusese cel care i se crispase imediat şi care nu permitea ingurgitarea a nimic mai calorific decît fumul de ţigară. Dacă o ţinea aşa şi ingurgita numai fum de ţigară, poate că pierdea nişte kilograme.

— Te-ai întîlnit cu ea doar arunci, o dată? De Revelion?

— Da.

— şi ţi-a ajuns? Ai ştiut imediat că vrei să fie prietena ta? Poţi să-mi mai dai cincizeci de pence?

Distrat, Will îi dădu o monedă de o liră. Era adevărat că se întîmplase ceva cu el imediat, dar brînciul final în ţara permanentei visări fusese o remarcă a lui Robert, două zile după aceea, cînd Will telefonase ca să-i mulţumească pentru petrecere. „Rachel te-a plăcut”, îi spusese el, şi cu toate că nu era o bază prea solidă pe care să construieşti

viitorul, lui Will îi ajunsese. Reciprocitatea era un stimul destul de puternic pentru imaginaţie.

— Asta ce mai e? De cît timp ar fi trebuit să o cunosc, după părerea ta?

— Mă rog, nu sînt expert în poveştile astea.

Will rîse de întorsătura de frază a lui Marcus, de sprinceana ridicată care o însoţea şi, în acelaşi timp, părea să o contrazică: cineva care arăta atît de profesionist, în timp ce discuta despre detaliile relaţiilor amoroase, era în mod clar un Doctor Love de doisprezece ani.

— Eu, unul, nu am ştiut chiar de cînd am întîlnit-o pe Ellie pentru prima dată că voiam să fie prietena mea. A durat ceva pînă am ajuns aici.

— Bun, ăsta e un semn de maturitate, cred. Treaba cu Ellie era o noutate pentru Will şi deodată îşi dădu seama că spre asta merseseră de la bun început.

— Vrei ca Ellie să fie prietena ta?

— Da. Normal.

— Nu doar amica ta?

— Mă rog.

Vîrî moneda de o liră în deschizătură şi apăsă pe butonul pentru un singur jucător.

— Chiar voiam să te întreb. Care crezi că sînt diferentele principale?

— Marcus, zău că eşti haios.

— Ştiu. Mi se tot spune. Nu-mi pasă. Nu vreau decît să-mi răspunzi la întrebare.

— OK. Vrei să o atingi? Ăsta trebuie să fie primul lucru. Marcus continuă să-l bombardeze pe monstrul de pe ecran, în aparenţă indiferent la subtilităţile lui Will.

— Ei, bine?

— Nu ştiu. Mă gîndesc. Zi-i mai departe.

— Asta e.

— Asta e? E o singură diferenţă?

— Da. Marcus. Ai auzit despre sex, nu? E destul de important.

— Ştiu, nu sînt prost. Dar nu-mi vine să cred că altceva nu mai e. Ah, pişa-m-aş, se oţărî Marcus, care tocmai pierduse o viaţă virtuală. Pentru că nu ştiu sigur dacă vreau să o ating pe Ellie. Dar ştiu că vreau să fie prietena mea.

— Bine, şi-atunci ce lucruri vrei să fie altfel?

— Vreau să fiu cu ea mai mult. Vreau să fiu cu ea tot timpul, nu doar cînd dau peste ea. şi vreau să scap de Zoe, deşi e simpatică, pentru că o vreau pe Ellie pentru mine. Vreau să-i spun diverse lucruri mai întîi ei, înainte să le spun altcuiva, inclusiv ţie sau Iu' mămica. şi nu vreau să mai aibă alt prieten. Dacă as avea toate lucrurile astea, nu mi-ar păsa dacă o ating sau nu.

Will clătină din cap cu un gest care îi scăpă lui Marcus, deoarece ochii lui erau încă lipiţi de monitor.

— Îţi spun eu, Marcus, că o să mai înveţi. NU o să simţi mereu doar lucrurile astea.

Dar mai tîrziu, în noaptea aceea, cînd era singur acasă şi asculta tipul de muzică de care avea nevoie cînd se simţea astfel, o muzică ce părea să-i găsească punctul dureros şi să apese tare pe el, îşi aminti de tîrgul pe care era pregătit să-l încheie Marcus. Da, şi el voia să o atingă pe Rachel (fanteziile care cuprindeau paturi enorme de hotel cuprindeau cu certitudine şi atingerile), dar în acest moment, îşi zise el, dacă i s-ar da de ales, s-ar mulţumi cu ceea ce îşi dorea Marcus.

Conversaţia din localul de jocuri video avu măcar calitatea de a crea o reciprocitate între ei: amîndoi se spovediseră în legătură cu ceva ce-şi doreau, iar ceva-urile acelea, la urma urmei, nu erau în întregime diferite, chiar dacă cineva-urile subînţelese nu semănau între ele. Will nu şi-o putea imagina foarte clar pe Ellie din descrierile lui Marcus - pînă la urmă, ajungea mereu la imaginea unui ghemotoc furios în mişcare, rujat cu negru, o încrucişare inimaginabilă între Siouxsie of the Banshees şi Road-runner -, dar şi-o putea reprezenta suficient de bine ca să-şi dea seama că Ellie şi Rachel nu ar trece drept surori gemene.

Totuşi, această reciprocitate părea mai mult decît suficientă pentru a-l convinge pe Marcus că ar fi neloial din partea lui, şi un fel de blestem asupra dorinţei proprii, să nu-i servească de fiu lui Will pentru o după-a-rniază. Prin urmare, Will dădu telefonul cu inima zvîc-nindu-i în piept şi obţinu o invitaţie la prînz, pe sîmbă-tă, pentru ei doi. Marcus apăru puţin după douăsprezece, în puloverul miţos pe care i-l dăduse Fiona de Crăciun şi cu o pereche oribilă de bretele galbenu canar, care poate că ar fi stat nostim pe un copil de patru ani. Will îşi purta cămaşa preferată Paul Smith şi o geacă din piele neagră despre care îi plăcea să creadă că îl făcea să semene puţin cu Matt Dillon în Drugstore Cowboy. Adevărul, îşi zise Will, era că Marcus arăta un dispreţ rebel, dar agreabil, faţă de dandy-ismul tatălui său, aşa că încercă să-şi inducă un sentiment de mîndrie şi să ignore impulsul de a-l duce la cumpărături.

— Ce i-ai spus mamei tale? îl întrebă Will în maşină, în drum spre locuinţa lui Rachel.

— I-am spus că ai vrut să mi-o prezinţi pe noua ta prietenă.

— şi i-a convenit chestia asta?

— Nu. Crede că eşti nebun.

— Nu mă mir. De ce te-aş duce să ti-o prezint pe noua mea prietenă?

— De ce i-ai zice noii tale prietene că sînt fiul tău? NU ai decît să vii cu explicaţiile tale data viitoare, dacă ale mele nu sînt bune. Fii atent, am şi eu nişte întrebări. Ce greutate am avut la naştere?

— Nu ştiu. E naşterea ta.

— Da, dar nu-i aşa că ar trebui să ştii? Dacă tot eşti tatăl meu.

— În acest stadiu al relaţiei noastre, nu ar fi normal să fi depăşit chestiunea greutăţii de la naştere? Dacă ai avea douăspe luni, ar putea veni vorba, dar la doispe ani...

— Bun, cînd e ziua mea?

— Marcus, ea nu ne bănuieşte că nu sîntem tată şi fiu. NU o să încerce să ne prindă.

— Dar să zicem că vine vorba. Să zicem că eu spun ceva de genul taţi mi-a promis un Nintendo nou de ziua mea, iar ea întreabă cînd e ziua mea.

— De ce să mă întreabe pe mine? De ce nu te întreabă pe tine?

— Să zicem, doar.

— OK, cînd e ziua ta?

— Nouăsprezece august.

— O să ţin minte, promit. Nouăsprezece august.

— şi care e mîncarea mea preferată?

— Spune-mi, zise Will obosit.

— Spaghete cu sosul de ciuperci şi roşii pe care-l face mama.

— Aha.

— Unde am fost prima oară cînd am fost în străinătate?

— Nu ştiu. Grenoble.

— Fîs, spuse Marcus dispreţuitor. Ce să caut acolo? Barcelona.

— OK. Am reţinut. Barcelona.

— Cine e mama mea?

— Poftim?

— Cine e mama mea?

Întrebarea era atît de elementară şi totuşi, atît de pertinentă, încît pentru o clipă Will fu complet debusolat.

— Mama ta e mama ta.

— Ai fost însurat cu mama mea şi v-aţi despărţit.

— Da, mă rog.

— Te deranjează chestia asta? Dar pe mine? Brusc, absurditatea întrebărilor îi atinse pe amîndoi.

Marcus începu să chicotească - un mieunat bizar, înalt, care nu avea nici o legătură cu vocea lui sau a oricărei alte fiinţe umane,, dar care se dovedi extraordinar de molipsitor. Will îşi lansă varianta proprie de chicoteli nestăpînite.

— Pe mine nu mă deranjează. Dar pe tine? spuse el într-un tîrziu.

Dar Marcus fu incapabil să răspundă, încă mieuna.

O singură propoziţie, prima rostită de ea, fu de-ajuns pentru a demola totul - trecutul, prezentul şi viitorul pe care el le crease pentru amîndoi.

— Bună. Will şi... Mark, am zis bine?

— Marcus, spuse Marcus şi îl înghionti pe Will cu înţeles.

— Hai, intraţi amîndoi. Veniţi să vi-l prezint pe Aii. Will ţinuse minte fiecare detaliu pe care i-l oferise Rachel în acea primă noapte. Cunoştea titlurile cărţilor pe care le ilustrase, deşi nu era absolut sigur că prima se numea Drumul spre pădure şi nu Drumul prin pădure - va trebui să verifice -, precum şi numele fostului ei, unde locuia, ce făcea şi... NU ar fi avut cum să uite numele lui Aii. Era una dintre informaţiile lui principale. Era ca şi cum ar uita anul cînd cîştigase Anglia Cupa Mondială sau numele tatălui adevărat al lui Luke Skywalker - aşa ceva nu se putea, oricît de mult te-ai strădui. Dar ea uitase numele lui Marcus - Marcus, Mark, pentru ea era totuna - şi astfel fu limpede pentru Will că ea nu căzuse pradă în ultimele zece zile unei febre insomniace, înu chipuindu-şi, amintindu-şi, întrebîndu-se. Se simţi strivit. Mai bine renunţa pe loc. Sentimentele astea erau exact cele de care se temuse atîta, de-asta fusese atît de sigur că a te îndrăgosti era o prostie şi, vai, ce surpriză, chiar era o prostie şi... şi era prea tîrziu.

Rachel locuia ceva mai sus de Camden Lock, într-o casă înaltă, îngustă, plină de cărţi, mobilă veche şi fotografii sepia cu rude exotice şi romantice din Europa de Est şi pentru un moment Will se simţi recunoscător pentru faptul că apartamentul lui şi casa ei nu vor avea niciodată şansa de a se întîlni, cîtă vreme vor rezista actualele condiţii seismice nord-londoneze. Casa ei era caldă şi primitoare, a lui şmecheră şi cool, aşa că i-ar fi fost ruşine.

Strigă spre vîrful scărilor:

— Aii! Nimic.

— ALI!

Tot nimic. Se uită la Will şi ridică din umeri.

— Are căştile pe urechi. Urcăm?

— Nu se supără?

Will s-ar fi supărat, pe vremea cînd avea doisprezece ani, din motive de care nu ţinea morţiş să-şi amintească.

Uşa de la dormitorul lui Aii nu se deosebea prin nimic de celelalte uşi de dormitoare: nu tu craniu şi oase încrucişate, nu tu afişe cu „Intrarea interzisă”, nu tu graffiti-uri hip-hop; dar, o dată intrat, nu mai exista nici o îndoială asupra faptului că încăperea aparţinea unui băiat blocat între stadiile la fel de nenorocite ale copilăriei şi adolescenţei de la începutul lui 1994. Totul era acolo-posterul cu Ryan Giggs, posterul cu Michael Jordan, posterul cu Pamela Anderson, abţibildurile cu Super Mărio... Un istoric social din viitor ar fi fost, probabil, în stare să dateze încăperea cu o aproximaţie de douăzeci şi patru de ore. Will aruncă o privire spre Marcus, care părea zăpăcit. Să-l pui pe Marcus în faţa unor postere cu Ryan Giggs şi Michael Jordan era ca şi cum ai duce un copil obişnuit de doisprezece ani să se uite la Tudori, la National Portrait Gallery. Aii însuşi se lăfăia în faţa computerului, cu căştile încă pe urechi, fără să-i pese de musafiri. Mama sa merse pînă la el şi îl bătu pe umăr, iar el tresări.

— A, salut. Scuze.

Aii se ridică şi Will văzu imediat că treaba nu avea să meargă. Aii era cool - bocanci de baschet, pantaloni largi de roller cu figuri, coafură grunge lăţoasă, chiar şi un cercel - şi faţa lui păru să se întunece cînd înregistra bretelele galbene şi puloverul miţos ale lui Marcus.

— Marcus, Aii, Aii, Marcus, spuse Rachel. Marcus întinse mîna şi Aii i-o strînse aproape în glumă.

— Aii, Will, Will, Aii.

Will ridică din sprîncene în direcţia lui Aii. Se gîndi că băiatul ar fi putut să aprecieze nota rezervată din voce.

— Băieţi, vreţi să mai rămîneţi împreună pe-aici, pe sus? îi întrebă Rachel.

Marcus se uită la Will, care dădu din cap o dată, în timp ce Rachel stătea cu spatele la el.

— Mda, ridică el din umeri şi pentru o clipă Will îl iubi, chiar îl iubi.

— OK, spuse Aii, cu şi mai puţin entuziasm. Rachel şi Will coborîră; zece minute mai tîrziu - timp suficient pentru ca Will să viseze un întreg scenariu, în care ei patru îşi luau o casă în Spania pe durata verii -, auziră o uşă trîntindu-se. Rachel merse să investigheze şi, după cîteva secunde, reapăru în sufragerie.

— Mă tem că Marcus a plecat acasă, spuse ea.

Marcus chiar îşi dăduse silinţa. Ştia că prînzul cu Rachel era un lucru important pentru Will şi mai ştia că, dacă astăzi se descurca bine, dacă îşi juca rolul pînă la capăt, Will s-ar putea simţi obligat să-l ajute cumva cu Ellie. Dar băiatul ăsta, Aii, nu-i lăsă nici o şansă. După ce Will şi Rachel coborîră, se chiori la el cîteva secunde şi apoi îl atacă.

— Nu se poate, futu-i, fu primul lucru pe care îl spuse.

— Nu? zise Marcus, într-o încercare de a trage de timp. Era clar că deja îi scăpase ceva, deşi nu prea ştia ce.

— Fii atent, dacă tac-tu iese cu maică-mea, eşti mort, să dea dracii. Pe bune. Mort.

— Păi, e un tip în regulă, spuse Marcus. Aii se uită la el ca la un nebun.

— Nu-mi pasă dacă e-n regulă. Nu vreau să iasă cu maică-mea. Nu vreau să vă mai văd pe-aici, nici pe el, nici pe tine, priceput?

— Cum să zic, spuse Marcus, nu sînt sigur că depinde de mine.

— Mai bine ar depinde. Altfel eşti mort.

— Mă laşi şi pe mine o tură la computer? Ce jocuri ai?

Marcus ştia că schimbarea subiectului nu era neapărat o soluţie. Uneori mergea, dar probabil că nu şi cînd te

ameninţa cineva cu moartea.

— Tu auzi ce-ţi spun?

— Da, dar... nu sînt sigur că pe moment pot să fac mare lucru. Am venit pentru prînz şi Will... ăsta e tata, eu îi spun Will pentru că, în fine... vorbeşte cu Rachel, asta e mama ta...

— Mă-sa-n cur, ştiu că e maică-mea.

-... şi, ca să fiu sincer, el o place destul de mult şi cine ştie? Poate că şi ei îi place de el, deci...

— NU-I PLACE DE EL! urlă Aii deodată. NU-I PLACE DECÎT DE MINE!

Marcus începea să priceapă că Aii era sonat şi nu prea ştia ce să facă în privinţa asta. Se întrebă dacă se mai înu tîmplase aşa ceva şi, în cazul că da, dacă băiatul care se aflase în poziţia lui mai era pe aici, pe undeva - făcut bucăţele sub covor sau legat fedeleş într-un dulap, unde era hrănit o dată pe zi din resturile cinei lui Aii. Băiatul ăsta avea probabil douăzeci de kile şi nu vorbea decît pe limba lui, pe care nu o înţelegea nimeni - nu că l-ar fi ascultat cineva, nici măcar mămica şi tăticul lui, pe care nu-i va mai vedea niciodată.

Marcus îşi consideră atent opţiunile. Cea mai puţin atrăgătoare, după cum simţea el, şi cea mai puţin probabilă era să rămînă aici şi să-şi petreacă ziua cu Aii, să trăncănească despre una-alta, să rida un pic şi să joace cîteva jocuri pe computer; însă asta nu avea să se înrîmple. Putea să coboare şi să li se alăture lui Will şi Rachel, dar Will practic îi spuse să rămînă sus, iar dacă se ducea jos trebuia să explice că Aii era un psihopat care fusese pe punctul de a-i tăia braţele şi picioarele, iar asta ar fi fost penibil. Nu, alegerea lui Marcus va fi să se repeadă pur şi simplu pe scări, fără să-l observe nimeni, să se strecoare pe uşă afară şi să ia autobuzul pînă acasă; după un moment foarte scurt de gîndire, chiar asta făcu.

Stătea într-o staţie de autobuz de lîngă Lock cînd îl găsi Will. Simţul său de orientare nu era strălucit şi de fapt

stătea pe partea greşită a drumului, aşteptînd un autobuz care l-ar fi dus în West End, aşa că fu un adevărat noroc că Will opri lîngă el şi îi spuse să urce în maşină.

— De-a ce te joci? îl întrebă el furios.

— Am dat-o în bară?

Şi adăugă, deşi nu ar fi trebuit să o spună, cu toate că era primul lucru care îi venise în minte:

— O să mă mai ajuţi cu Ellie?

— Ce s-a întîmplat acolo, sus?

— E nebun. A zis că mă omoară dacă ieşi cu ea. Şi l-am crezut. Oricine l-ar fi crezut. E chiar fioros. Unde mergem?

Acum ploua, iar Camden era aglomerat ca trafic şi plin de oameni care îşi făceau cumpărăturile. Oriunde privea Marcus, erau bărbaţi şi femei cu părul lung, ud şi încîl-cit, care arătau de parcă ar fi cîntat, probabil, la Nirvana sau lălăită formaţie care-i plăcea lui Ellie.

— Înapoi la Rachel.

— Nu vreau să mai merg acolo.

— Ghinionul tău.

— O să mă creadă prost.

— Ba nu.

— De ce nu?

— Pentru că s-a gîndit că s-ar putea să se întîmple ceva de genul ăsta. A spus că Aii poate fi dificil uneori.

Asta îl făcu pe Marcus să scoată un: „Ha!”, genul de rîs pe care-l scoteai cînd nu prea aveai de ce să rîzi.

— Dificil? Avea de gînd să mă lege, să mă închidă într-un dulap şi să nu-mi dea de mîncare decît o dată pe zi.

— Asta a spus?

— Nu chiar cu cuvintele astea.

— Oricum, acum plînge de ţi se rupe inima.

— Pe bune?

— Pe bune. Se smiorcăie ca la trei ani.

Asta îl înveseli nespus pe Marcus; era de acord să se întoarcă la Rachel.

După cum se dovedi, fuga din casă fusese cel mai bun lucru pe care l-ar fi putut face Marcus. Dacă ar fi ştiut că avea să se termine atft de bine, nu ar mai fi fost atit de panicat arunci cînd îl găsise Will în staţia de autobuz. I-ar fi făcut cu ochiul ca o bufniţă bătrînă şi înţeleaptă şi i-ar fi spus: „Stai să vezi.” Cînd se întoarseră, totul se schimbase: lumea parcă ar fi ştiut de ce erau acolo, în loc să pretindă că toată chestia cu prînzul era un mod de a-i aduce împreună pe Aii şi Marcus, ca să joace jocuri pe computer.

— Aii are ceva să-ti spună, Marcus, spuse Rachel cînd intrară.

— lartă-mă, Marcus, scheună Aii. NU am vrut să-ti spun lucrurile alea.

Marcus nu înţelegea cum puteai să ameninţi pe cineva cu moartea din greşeală, dar nu vru să facă mare caz de asta; priveliştea lui Aii scheunînd în neştire îl făcu să se simtă generos.

— E OK, Aii, spuse el.

— Bine, dati-vă mîna, băieti, spuse Rachel, iar ei dădură mîna, deşi fu o strîngere destul de bizară şi de penibilă.

Scuturară de trei ori în sus şi în jos, mult prea mult, iar Will şi Rachel rîseră, ceea ce îl enervă pe Marcus. El ştia să dea noroc. Dobitocul ălălalt era de vină.

— Lui Aii îi e foarte greu.

— Şi lui Marcus. Marcus se simte la fel, nu-i aşa?

— De ce?

Se detaşase temporar. Se întreba dacă exista vreo legătură între lacrimile lui Aii şi abilitatea lui de a provoca durere: dacă plîngea atît de uşor, rezulta că nu era puternic? Sau era un psihopat şi tot îi va smulge capul cu mîinile goale, continuînd să plîngă? Poate că plînsul fusese un fel de momeală, iar Marcus se afla într-un pericol şi mai mare decît se temuse.

— Păi… Înţelegi… din cauza asta.

— Da, spuse Marcus. Aşa mă simt. Exact la fel.

Era sigur că va afla destul de repede în legătură cu ce anume se simţea aşa.

— Pentru că intri într-o rutină şi atunci orice nou-venit pare să reprezinte un fel de pericol.

— Exact. Şi ultimul tip cu care... zise Rachel şi se întrerupse. Scuză-mă, nu te compar cu el. Şi, înţelegi, nu spun că noi...

Se întrerupse din nou, în disperare de cauză. Will zîmbi.

— Nu-i nimic, spuse el blînd, iar Rachel se uită la el şi îi întoarse zîmbetul.

Deodată, Marcus văzu de ce persoanele ca Rachel şi Suzie - femei drăguţe, atrăgătoare, pe care nu ţi le-ai fi închipuit nici măcar intrînd în vorbă cu el - puteau să-l placă pe Will. Acum, el arborase o privire pe care nu o folosea niciodată cu Marcus: era ceva în ochii lui, un fel de blîndeţe care, după cum vedea Marcus, chiar dădea roade. În timp ce asculta conversaţia, se antrena cu propriii ochi - trebuia să ti-i îngustezi, iar apoi să îi fixezi pe faţa celeilalte persoane. Oare lui Ellie i-ar plăcea? Probabil că i-ar da cu ceva în cap.

— În fine, continuă Rachel. Ultimul tip cu care am ieşit... Nu era grozav şi în nici un caz nu înţelegea care era treaba cu Aii, aşa că pînă la urmă... nu s-au înţeles.

— Era un ciudat, spuse Aii.

— Staţi, îmi pare rău că totul a devenit atît de... puţin subtil, spuse Rachel. NU am idee dacă... Vreau să spun că, nu ştiu, am avut impresia că de Revelion...

Se strîmbă.

— O, Doamne, e atît de penibil. şi e numai vina ta, Aii. NU ar fi cazul să vorbim despre asta acum.

— Nu-i nimic, spuse Marcus isteţ. Chiar te place. Mi-a spus mie.

— Tu devii saşiu? îl întrebă Ellie luni după şcoală.

— S-ar putea, spuse Marcus, pentru că era mai simplu decît să spună că exersa un truc pe care-l învăţase de la Will.

— Poate ai nevoie de alţi ochelari.

— Da.

— Poti să găseşti dioptrii mai mari ca astea? întrebă Zoe. Nu era rea, ci doar curioasă.

Problema era că mergeau spre magazinul de ziare dintre şcoală şi casă şi nu discutau despre nimic special. Will şi Rachel fuseseră aşezaţi unul în faţa celuilalt şi în esenţă discutaseră despre cît de mult se plăceau. Mersul pe stradă însemna că Marcus trebuia să-şi tot îndoaie gîtul, ca să facă şmecheria cu ochii, şi îşi dădea seama că asta îl făcea să arate un pic ciudat; din păcate, Ellie şi cu el stăteau jos şi nu se priveau în ochi. Stăteau doar pe lîngă distribuitorul automat şi uneori, ca de exemplu azi, se întîlneau după ore şi mai băteau străzile cîtva timp. Ce trebuia să facă? Cum puteai să te uiţi în ochii cuiva, dacă nu-i vedeai niciodată altceva decît urechile?

Magazinul era plin de copii de la scoală şi tipul căruia îi aparţinea locul striga la unii dintre ei să iasă afară. Nu semăna cu domnul Patel, care nu striga niciodată şi nu le spunea copiilor să se care.

— Nu ies, spuse Ellie. Sînt clientă, nu copil.

Continuă să caute pe raftul cu dulciuri, cu mîna în poziţie de atac, pentru momentul cînd va vedea ceva care să-i placă.

— Arunci, tu, îi spuse proprietarul lui Marcus. Te rog, afară.

— Nu-l asculta, Marcus, spuse Ellie. E o încălcare a drepturilor omului. Doar pentru că eşti tînăr, îşi permite să te facă hoţ. Poate-l dau în judecată.

— E-n regulă, spuse Marcus. Nu vreau nimic.

Ieşi şi citi cărţile poştale din vitrină: „TÎNĂRĂ FANATICĂ A DISCIPLINEI-UNIFORME DISPONIBILE”... „GHETE PUMA, NUMĂRUL 34, ÎNCĂ AŞTEAPTĂ ÎN CUTIE”.

— Eşti un pervers, Marcus.

Era Lee Hartley cu doi tovarăşi de-ai lui; Marcus nu avusese multe probleme cu ei în trimestrul ăsta, pînă acum,

probabil datorită faptului că umblase cu Ellie şi Zoe.

— Poftim?

— Pun pariu că nici măcar nu ştii ce-nseamnă cărţile alea poştale, nu?

Marcus nu vedea legătura dintre prima şi a doua remarcă: dacă era un pervers, normal că înţelegea ce însemnau cărţile poştale, dar o lăsă de la el, aşa cum lăsa orice în astfel de momente. Unul dintre tovarăşii lui Lee Hartley întinse mîna, luă ochelarii lui Marcus şi şi-i puse pe nas.

— Morţii mă-sii, zise el. Nu mă mir că nu vede ce e-n jur.

Se învîrti pe Ioc un moment, cu braţele întinse în faţă, scoţînd un mîrîit menit să arate că Marcus avea deficiente mintale de un fel sau altul.

— Te superi dacă-i iau înapoi? Nu văd mare lucru fără ei.

— Dă-te-n mă-ta, spuse tovarăşul lui Lee Hartley. Ellie şi Zoe ieşiră deodată din magazin.

— Băi, căcănari nenorociţi, spuse Ellie. Daţi-i înapoi sau vă pocnesc.

Tovarăşul lui Lee Hartley îi dădu ochelarii lui Marcus, dar ea îl lovi oricum, tare, undeva între nas şi ochi.

— Ţeapă, spuse ea şi Zoe rîse. Acum valea, hai, pînă nu mă supăr de-adevăratelea.

— Panaramelor, spuse Lee Hartley, dar o spuse încet, în timp ce se îndepărta.

— Dacă pocnesc pe cineva, de ce sînt panaramă? spuse Ellie. Băieţii ăştia sînt nişte creaturi ciudate. Dar tu nu, Marcus. Mă rog, şi tu eşti ciudat, dar în alt mod.

Dar, la drept vorbind, Marcus nu o asculta. Era prea copleşit de Ellie - de stilul ei, de frumuseţea ei, de abilitatea ei de a bate oameni - ca să mai fie atent la ce spunea.

După douăzeci şi patru de ore, Marcus încă plutea, iar lui Will îi era greu să adopte un ton potrivit. Ar fi o greşeală, simţea el, ca băiatul să privească atacul lui Ellie asupra tovarăşului lui Lee Nuştiucum ca pe o dovadă de pasiune necontrolată: mai curînd dovedea opusul - că, atîta timp cît

se baza pe adolescente ca să-l apere pe stradă, era putin probabil să reprezinte cine ştie ce partidă. Dar poate că Will era prea tradiţionalist în gîndire. Poate că aşa mergeau lucrurile acum şi, pînă cînd fata nu umfla ochiul cuiva de dragul tău, nu merita să te uiţi la ea. În orice caz, Marcus era şi mai înflăcărat decît pînă atunci şi Will se temea pentru el.

— Ar f i trebuit să o vezi, se entuziasma băiatul.

— Mă simt de parcă am văzut-o.

— Poc! făcu Marcus.

— Da. Poc. Mi-ai spus.

— E fantastică.

— Da, dar...

Will ştia că va trebui să-şi prezinte teoria potrivit căreia actualul statut de victimă al lui Marcus nu-i făcea nici un bine, din punct de vedere sexual sau romantic, deşi terenul conversaţional va fi accidentat.

— Cam ce crezi tu că ar crede ea despre faptul că a trebuit să te scoată din bucluc?

— Cum adică?

— Adică... În mod normal, nu se întîmplă aşa.

— Nu. De-asta e atît de mişto.

— Eu nu sînt atît de sigur. Vezi tu, cred că o să-i fie greu lui Ellie să se gîndească la tine ca la prietenul ei, dacă de cîte ori îşi cumpără o ciocolată Marş cineva îţi fură ochelarii şi ea trebuie să se transforme în Jeanu Claude Van Damme.

— Cine e Jeanu Claude Van Damme?

— Nu contează, înţelegi unde vreau să ajung?

— şi atunci ce-ar trebui să fac? Să iau lecţii de karate?

— Spun doar că s-ar putea să nu fie genul de relaţie pe care îl vrei. În experienţa mea, poveştile de dragoste nu avansează în felul ăsta. Asta seamănă mai curînd a animăluţul şi stăpînul decît prietenul şi prietena.

— Nu contează, spuse Marcus vesel.

— Nu te supără să fii tratat ca un... ca un hamster?

— Nu. Normal că nu. As fi mulţumit. Nu vreau decît să fiu cu ea.

O spuse cu atîta sinceritate şi lipsă de autocompăti-mire, încît, pentru prima oară, Will se simţi tentat să-l ia în braţe.

Will nu avea intenţia de a adopta modelul Ellie/Marcus/hamster cu Rachel şi, cu toate că recunoştea simplitatea şi decenta dorinţei lui Marcus, propria lui dorinţă nu era nici simplă, nici, la drept vorbind, decentă, dar asta nu-l împiedică să meargă mai departe. Totuşi, Ellie măcar ştia cine şi ce era Marcus: individul ăla ciudatei, micuţ, ochelarist, torturat în faţa magazinului, ăla era Marcus şi nimeni nu susţinea altceva. Tipul care venea la masă, cu fiul său de doisprezece ani, ăla nu era cu adevărat Will şi cineva - respectiv, Will însuşi - cu siguranţă susţinea altceva, într-o bună zi, îşi zise el, ar trebui să înveţe lecţia că a minti în legătură cu propria identitate era doar o strategie pe termen scurt, utilă numai în relaţiile de scurtă durată. Poţi să-i spui unui şofer de autobuz sau de taxi tot felul de prostii, cîtă vreme drumul e scurt, dar dacă intenţionezi să-ţi petreci restul vieţii cu cineva, a-tunci e oarecum inevitabil ca acel cineva să descopere diverse chestii, mai devreme sau mai tîrziu.

Will se hotărî să corecteze eventuala impresie greşită despre sine, încet şi cu răbdare, dar pe la jumătatea primei lor ieşiri în doi, îşi aduse aminte de vechiul banc de l aprilie, cu Anglia care trecea la condusul maşinii pe dreapta şi făcea trecerea treptat. Problema era că ori minu ţeaî, ori spuneai adevărul, iar starea intermediară era destul de greu de atins.

— Aha, fu primul răspuns al lui Rachel, cînd el îi spuse că nu era tatăl natural al Iui Marcus.

Încerca şi nu reuşea să prindă un gogoloi de alge în beţişoare.

— Ştii, nu sînt alge adevărate, zise Will, într-o încercare neinspirată de a-i arăta că ce-i spunea nu era mare lucru -

în orice caz, nu pentru el. E o salată sau ceva de genul ăsta. O toacă, o frig, pun zahăr şi...

— şi cine e tatăl natural?

— Păi... spuse Will.

De ce nu-i trecuse prin cap că, deşi el nu era tatăl lui Marcus, cineva tot trebuia să fie? De ce lucrurile astea nu-i î treceau niciodată prin cap?

— E un tip numit Clive, care locuieşte la Cambridge.

— Bun. Şi te înţelegi bine cu el?

— Da. De fapt, am petrecut Crăciunul împreună.

— Păi... scuză-mă, sînt puţin cam grea de cap în treaba asta... dacă nu eşti tatăl natural al lui Marcus şi nu Io-? cuieşti cu el, cum se face că el e fiul tău?

— Da. Ha, ha. Înţeleg ce vrei să spui. Probabil că parei foarte confuz, din exterior.

— Spune-mi cum e din interior.

— Pur şi simplu, e un gen de relaţie. Sînt suficient dej bătrîn să-i fiu tată. El e suficient de tînăr ca să-mi fie fiu.; Deci...

— Eşti suficient de bătrîn ca să fii, practic, tatăl oricuif are sub douăzeci de ani. De ce băiatul ăsta?

— Nu ştiu. Pur şi simplu, aşa s-a nimerit. Vrei să ti cern la vin sau rămînem la berea chinezească? în fine, vc beşte-mi despre relaţia ta cu Aii. E la fel de complicată ca a mea cu Marcus?

— Nu. M-am culcat cu tatăl lui, după nouă luni am născut şi cam asta e. Puţin cam simplu, dar aşa sînt lucrurile astea, de obicei.

— Da. Te invidiez.

— Scuză-rnă că te cicălesc cu treaba asta, dar încă nu am înţeles pe deplin. Eşti tatăl vitreg al lui Marcus, dar nu locuieşti cu el sau cu mama lui.

— Cred că poţi privi lucrurile din unghiul ăsta, da.

— Din ce alt unghi mai poţi să le priveşti?

— Hm. Înţeleg ce vrei să spui, zise el gînditor, de parcă în secunda aceea ar fi descoperit că exista un singur unghi.

— Ai trăit vreodată cu mama lui Marcus?
— Defineşte „a trăi cu”.
— Ţi-ai lăsat vreodată o pereche de şosete de rezervă la ea acasă? Sau o periuţă de dinţi?
La drept vorbind, Fiona îi dăduse o pereche de şosete de Crăciun. La drept vorbind, le lăsase la ea acasă şi pînă acum nu apucase să le ia. Atunci ar putea să demonstreze, cu conştiinţa senină, nu numai faptul că lăsase cîndva o pereche de şosete de rezervă la Fiona acasă, ci şi faptul că erau totacolo\ Din păcate, totuşi, ea nu-i dăduse şosete, îi dăduse prostia aia de carte. şi oricum, nici măcar nu lăsase cartea acolo. Deci, scenariul de vis cu şosetele era doar atît - un vis.
— Nu.
— Pur şi simplu… nu?
— Da.
Luă ultima chiflă, o trecu prin sosul de ardei, o băgă în gură şi se comportă de parcă ar fi fost mult prea mare, ceea ce însemna că nu va putea să vorbească mai multe minute. Rachel va trebui să se ocupe de vorbit şi pînă la urmă va dori să vorbească despre altceva. Will dorea ca ea să-i povestească despre cartea pe care o ilustra în prezent, despre ambiţia ei de a-şi expune lucrările sau despre cît de nerăbdătoare fusese să-l vadă. Astea erau conversaţi pe care şi le închipuise; era sătul de discuţii despre copii imaginari şi chiar mai sătul de discuţiile despre motivele pentru care îi imaginase.
Dar Rachel pur şi simplu aştepta ca el să-şi termine îmbucătura şi, oricît ar fi mestecat şi s-ar fi strâmbat, ar fi înghiţit şi s-ar fi înecat, el nu putea să facă o minichiflă să dureze o veşnicie. Aşa că îi spuse adevărul, după cum ştiuse că o va face, iar ea fu consternată, aşa cum avea tot dreptul.
— NU am spus niciodată că e fiul meu. Cuvintele „am un fiu numit Marcus” nu mi-au ieşit pe gură. Tu ai ales să crezi asta.

— Da, sigur. Eu sînt fantezista. Voiam să cred că ai un fiu, aşa că mi-am lăsat imaginaţia să o ia razna.

— Ştii, asta e o teorie foarte interesantă. Am citit odată în ziar o chestie despre un tip care ţepuia toate femeile între două vîrste şi le uşura de economiile de-o viaţă, pentru că ele erau convinse că era bogat. şi chestia e că nici măcar nu trebuia să facă ceva ca să o dovedească. Ele îl credeau oricum.

— Dar le spunea că e bogat. Minţea. E o diferenţă.

— A, da. Înţeleg ce vrei să spui. Aici se opreşte comparaţia, nu-i aşa?

— Fiindcă tu nu ai minţit. Am inventat eu totul. M-am gîndit: drăguţ tip, dacă ar avea şi un copil, un fiu mai tocilar, preadolescent dacă se poate... Apoi mi-ai intrat în casă cu Marcus şi bingo!, am făcut o conexiune nebunească din cauza unei profunde nevoi psihologice din mine.

Nu ieşea chiar atît de prost cum se temuse Wîll. Rachel vedea şi partea amuzantă a lucrurilor, deşi era limpede că îl credea ţăcănit.

— Să nu-ţi torni cenuşă în cap din cauza asta. Putea» să i se întîmple oricui.

— Hei, nu întinde coarda. Dacă vreau să fiu amuzată şi tolerantă, asta-i treaba mea. Încă nu sînt la stadii în care poţi să faci şi bancuri.

— Îmi cer scuze.

— Dar ce-i cu Marcus? E evident că nu l-ai închiriat pentru o după-amiază. Există un fel de relaţie.

Avea dreptate, desigur, iar el salvă o seară teoretic dezastruoasă povestindu-i tot ce era de povestit, în fine, aproape tot: nu-i spuse că motivul iniţial pentru care îl descoperise pe Marcus era faptul că intrase în PSSI. Nu-i spuse asta pentru că i se păru că ar fi sunat prost, venind după revelaţie similară. Nu voia ca ea să creadă că avea o problemă.

Rachel îl invită la ea la o cafea după ce mîncară, dar Will ştiu că sexul nu plutea în aer. Sau, de fapt, plutea puţin, o

adiere slabă, care emana din el, ceea ce era egal cu zero. O găsea atît de atrăgătoare pe Rachel, încît dorinţa de sex îl îmboldea mereu cînd era cu ea. Tot ce părea să emane Rachel era un amuzament calm, un fel de toleranţă nedumerită şi, deşi se simţea recunoscător pentru aceste milostenii mărunte, Will îşi imagina că ele anticipau foarte rar intimitatea fizică de orice fel, cu excepţia trecerii rapide a mîinii prin păr.

Rachel turnă cafeaua în nişte căni mari, albastre, de marcă şi se aşezară faţă în faţă, ea întinsă pe canapea, Will ţeapăn într-un fotoliu vechi acoperit cu un fel de pled asiatic.

— De ce ai crezut că Marcus te va face mai interesant? întrebă ea, după ce turnară, amestecară, suflară şi făcură tot ce-i puteau face unei cafele.

— Am fost mai interesant?

— Da, cred că da.

— De ce?

— Pentru că... Chiar vrei să ştii adevărul?

— Da.

— Pentru că am crezut că eşti un fel de zero - nu făceai nimic, nu te pasiona nimic, nu păreai să ai prea multe de spus - şi apoi, cînd ai spus că ai un copil...

— NU am spus concret...

— Da, mă rog... M-am gîndit: l-am judecat complet greşit pe individul ăsta.

— Poftim. Ţi-ai răspuns singură la întrebare.

— Dar chiar te judecasem greşit.

— Cum ai dedus asta?

— Pentru că există ceva acolo. NU ai inventat totul în legătură cu Marcus. Eşti implicat, îţi pasă, îl înţelegi şi îţi faci griji pentru el... Deci nu eşti tipul care credeam că eşti înainte de a-l aduce în discuţie.

Will ştia că asta ar fi trebuit să-l facă să se simtă mai bine, dar nu-l făcea. Pentru început, nu-l cunoştea pe Marcus decît de cîteva luni, iar Rachel pusese cîteva

probleme interesante legate de cei treizeci şi şase de ani pe care îi lăsase să-i alunece printre degete. şi nu voia să fie definit de Marcus. Îşi voia propria viaţă şi propria identitate; voia să fie interesant prin el însuşi. Unde mai auzise nemulţumirea asta? La PSSI, acolo o mai auzise. Cumva reuşise să se transforme într-un părinte singur, fără să-şi dea măcar osteneala de a face un copil.

Totuşi, nu avea rost să se văicărească. Era prea tîrziu pentru asta; alesese să-şi ignore propriul sfat, care îl slujise bine în întreaga lui viată de adult. Aşa cum vedea Will lucrurile, motivul pentru care unii dintre oamenii de la PSSI ajunseseră în ultimul hal nu era faptul că aveau copii - problemele lor începuseră mai devreme, cînd se îndrăgostiseră pentru prima dată de cineva şi deveniseră vulnerabili. Acum Will făcuse acelaşi lucru şi, în ceea ce-l privea, merita tot ce i se întîmpla. În scurt timp va cînta cu ochii închişi şi nu va putea să mai facă nimic.

Timp de trei sau patru săptămîni - nu avea cum să fie mai mult, dar după aceea, cînd Marcus retrăi perioada aceea, i se părură luni sau ani - nu se întîmpla nimic. Se văzu cu Will, se văzu cu Ellie (şi Zoe) la şcoală, Will îi cumpără nişte ochelari noi şi îl duse să se tundă, descoperi prin Will vreo doi cîntăreţi care-i plăcură şi care nu erau Joni Mitchell sau Bob Marley, cîntăreţi de care Ellie auzise şi pe care nu-i ura. Simţea că se schimbă, cu trupul şi cu mintea, dar chiar atunci mama lui se puse iar pe plîns.

Exact ca înainte, nu părea să existe vreun motiv. Şi tot ca înainte, episodul începu încet, cu ea trăgîndu-şi nasul ocazional, după masa de seară, ceea ce într-o noapte se transformă într-o explozie de suspine, lungă şi înfricoşătoare, o explozie în fata căreia Marcus nu putu să facă nimic, oricîte întrebări îi puse şi oricîte îmbrăţişări îi oferi; apoi, la final, băiatul avu parte de prinsul de la micul dejun şi îşi dădu seama că lucrurile erau serioase şi că dăduseră amîndoi de bucluc.

Dar un lucru tot se schimbase, în prima epocă a plînsu-lui de la micul dejun, cu sute de ani în urmă, Marcus era pe cont propriu; acum erau o grămadă de oameni, îl avea pe Will, o avea pe Ellie, îl avea... În fine, avea doi oameni, doi prieteni, şi asta era un fel de îmbunătăţire. Putea să meargă pur şi simplu la oricare dintre ei şi să spună: „Mama iar a început”, iar ei ar fi ştiut despre cs era vorba şi ar fi fost în stare să spună ceva de bunu simţ.

— Mama iar a început, îi spuse lui Will în cea de-a doua zi a plînsului la micul dejun.

Nu spusese nimic în prima zi, în eventualitatea că pînă la urmă nu ar fi fost decît o depresie temporară, dar cînd ea începu din nou, a doua zi dimineaţa, îşi dădu seama că sperase prosteşte.

— Cu ce?

Marcus fu decepţionat preţ de o clipă, dar nu-i prea dăduse prea multe indicaţii ajutătoare lui Will. Putea să fie vorba de orice, ceea ce era ciudat, dacă stăteai să te gîndeşti: nimeni nu ar putea spune că mămica lui era previzibilă. Putea să se văicărească iarăşi din cauză că Marcus venea pe la Will pe acasă, putea să i se pună pata pe el, ca să se apuce de pian, sau putea să-şi fi găsit un prieten care nu-i plăcea foarte mult băiatului (Marcus îi povestise lui Will despre cîţiva dintre bărbaţii bizari cu care fusese ea după despărţirea de soţ)... Era interesant să contemple toate lucrurile la care ar fi putut să se refere, cînd spusese că „iar a început”. Se gîndi că o făcea pe mămica lui să pară interesantă şi complicată, aşa cum şi era, desigur.

— Cu plînsul.

— Aha.

Se aflau în bucătăria lui Will, prăjind săratele; era un fel de ritual al după-amiezelor de joi.

— Eşti îngrijorat?

— Normal. Acum e exact la fel cum era înainte. Ba chiar mai rău.

Asta nu era adevărat. Nimic nu putea fi mai rău decît înainte, pentru că „înainte” însemnase o veşnicie şi se oprise brusc în Ziua Raţei Moarte, dar el voia să se asigure că Will ştia că vorbea serios.

— şi ce-ai de gînd să faci?

Lui Marcus nu-i trecuse prin cap că va trebui să facă ceva-în parte şi din cauză că nu făcuse nimic înainte (dar, pe de altă parte, problemele dinainte nu se rezolvaseră sclipitor, aşa că poate nu ar fi cazul să apeleze la un asemenea exemplu), şi în parte din cauză că se gîndise că Will ar putea prelua totul. Asta voia. Ăsta era tot şpilul în a avea prieteni, îşi zise el.

— Ce-am eu de gînd să fac? Ce-ai tu de gînd să faci?

— Ce-am eu de gînd să fac?

Will rîse şi apoi îşi aminti că lucrul despre care vorbeau nu trebuia să fie amuzant.

— Marcus, eu nu pot să fac nimic.

— Ai putea să vorbeşti cu ea.

— De ce-ar fi obligată să mă asculte? Cine sînt eu? Nimeni.

— Nu eşti nimeni. Eşti…

— Faptul că vii pe-aici la o ceaşcă de ceai după şcoală nu înseamnă că o pot împiedica pe mama ta să… nu înseamnă că o pot înveseli pe mama ta. De fapt, ştiu precis că nu pot.

— Credeam că sîntem prieteni.

— Au. Băga-mi-aş. Scuze.

Încercînd să scoată o sără tea, Will îşi pîrlise degetele.

— Asta sîntem, după părerea ta? Prieteni?

Şi treaba asta părea să o găsească amuzantă; în orice caz, zîmbea.

— Da. Tu ce zici că sîntem?

— Mă rog. Prieteni, e bine aşa.

— De ce zîmbeşti?

— E un pic amuzant, nu? Tu şi cu mine, prieteni.

— Probabil, zise Marcus şi se mai gîndi puţin. De ce?

— Pentru că sîntem atît de diferiţi ca înălţime.

— Aha. Înţeleg.
— Glumă.
— Ha, ha.
Will îl lăsă pe Marcus să ungă sărătelele cu unt, pentru că îi plăcea să facă asta. Era mult mai bine decît să ungi pîinea prăjită cu unt, pentru că la pîinea prăjită era o chestie, dacă untul era prea rece şi tare, nu puteai decît să razi crusta pîinii prăjite, iar el ura asta. Cu sărătelele mergea fără efort: nu trebuia decît să pui deasupra o bucată de unt, să aştepţi cîteva secunde, apoi să o întinzi pînă cînd începea să se topească. Era una dintre puţinele ocazii din viată în care lucrurile păreau să meargă bine de fiecare dată.
— Vrei ceva deasupra?
— Da.
Se întinse după miere, vîrî cuţitul în borcan şi începu să-l răsucească.
— Ascultă, spuse Will. Aşa e. Sîntem prieteni. De-asta nu pot să fac nimic în legătură cu mama ta.
— De unde ştii?
— Am spus că e o glumă că sîntem de înălţimi diferite, dar poate că nu e. Poate că aşa ar trebui să priveşti chestia. Sînt amicul tău, sînt cu treizeci şi ceva de centimetri mai înalt şi asta e.
— Îmi pare rău, spuse Marcus. Nu te înţeleg.
— Aveam un amic la şcoală care era cu vreo treizeci de centimetri mai înalt decît mine. Era enorm. Avea un, metru optzeci şi cinci cînd eram în anul doi de gimnaziu.
— La noi nu-i zice anul doi.
— Anul cît o fi. Clasa a şasea.
— Ei, şi?
— Nu i-aş fi cerut niciodată ajutor dacă maică-mea ar fi fost deprimată. Noi vorbeam despre fotbal, despre Misiune imposibilă şi altele. Să zicem că vorbeam despre... nu i ştiu, dacă Peter Osgood ar trebui să joace la naţională. Dacă aş fi zis: „Auzi, Phil, vrei să vorbeşti cu maică-mea, pentru că e

tot timpul în lacrimi”, s-ar fi uitat la mine ca la un om nebun. Avea doişpe ani. Ce să-i spună el maiă-mii? „Săru' mîna, doamnă Freeman, v-aţi gîndit la tranchilizante?”

— Nu ştiu cine e Peter Osgood. Nu ştiu nimic despre fotbal.

— Of, Marcus, nu mai fi aşa obtuz. Nu spun decît că sînt prietenul tău. Nu sînt unchiul tău, nu sînt tatăl tău,, nu sînt fratele tău mai mare. Pot să-ţi spun cine-i Ki Cobain, ce adidaşi să-ţi iei şi asta-i tot. Înţeles?

— Da.

— Bine.

Dar în drum spre casă, Marcus îşi aminti de sfîrsitul conversaţiei şi de felul în care Will spusese: „înţeles?”, într-un fel care îl anunţa că discuţia se terminase, şi se întrebă dacă aşa procedau prietenii. Nu credea. Ştia profesori şi părinţi care o făceau, dar nu şi prieteni, oricît de înalţi ar fi fost.

Marcus nu fu surprins de Will, sau nu foarte mult. Dacă ar fi fost întrebat cine era prietenul lui cel mai bun, ar fi alesă o pe Ellie - nu numai pentru că o iubea şi voia să fie cu ea, ci şi pentru că era drăguţă cu el şi aşa fusese întotdeauna, nepunînd la socoteală prima dată cînd o întîlnise, cînd îl făcuse pişpirică şi căcăcios. Atunci nu fusese chiar atît de drăguţă. NU ar fi fost drept să spună că Will nu fusese niciodată drăguţ cu el, socotind adida-şii şi sărăţelele, cele două jocuri video şi atîtea altele, dar era corect să spună că, uneori, Will nu părea încîntat să-l vadă, mai ales dacă trecea pe la el patru sau cinci zile la rînd. Ellie, pe de altă parte, îl lua întotdeauna în braţe şi îl acoperea cu drăgălăşenii, iar asta, îşi zicea Marcus, trebuia să însemne ceva.

Azi, totuşi, ea nu păru teribil de bucuroasă cînd îl văzu. Arăta abătută şi tulburată. Nu spuse şi nu făcu nimic, cînd se duse să o vadă la ea în clasă, în pauză. Zoe stătea lînu gă ea, privind-o şi ţinînd-o de mină.

— Ce s-a întîmplat?

— NU ai auzit?
Marcus nu putea să sufere întrebarea asta, pentru că nu auzea niciodată.
— Nu cred.
— Kurt Cobain.
— Ce-i cu el?
— A încercat să se sinucidă. A luat o supradoză.
— Şi-a revenit?
— Aşa credem. I-au spălat stomacul.
— Bine.
— Nu-i deloc bine, spuse Ellie.
— Nu, răspunse Marcus. Dar...
— O să o facă, înţelegi? spuse Ellie. Pînă la urmă tot o să-i reuşească, întotdeauna o fac. Vrea să moară. NU a fost un strigăt de ajutor. Urăşte lumea asta.
Lui Marcus i se făcu deodată rău. Din momentul în care ieşise din apartamentul lui Will, în seara precedentă, îşi imaginase conversaţia cu Ellie şi felul cum avea să-l remonteze, aşa cum Will nu putea niciodată. Iată însă că nu era deloc aşa; în loc de asta, camera începea să se înu vîrtească încet şi culoarea se scurgea din ea.
— De unde ştii? De unde ştii că nu se prostea? Pun pariu că nu o să mai facă nimic de genul ăsta.
— Nu-l cunoşti, spuse Ellie.
— Nici tu! strigă Marcus la ea. Nici măcar nu-i o persoană adevărată. E doar un cîntăreţ. E doar cineva de pe un tricou. Nu e mama nimănui.
— Nu, e tatăl cuiva, papagal mic ce eşti, spuse Ellie. E tatăl lui Frances Bean. Are o fetiţă frumoasă şi tot vrea să moară. Nu ştiu dacă înţelegi.
Marcus era convins că înţelegea. Se întoarse şi fugi afară.
Se hotărî să chiulească de la următoarele două ore. Dacă ar merge la ora de mate, ar sta pe gînduri, ar visa, ar fi luat la rost şi luat în rîs cînd ar încerca să răspundă la o întrebare care fusese pusă acum o oră sau o lună, sau care

nu fusese pusă deloc; voia să fie singur, ca să poată gîndi cum trebuia, aşa că merse la toaleta băieţilor, lîngâ sala de sport, şi se închise în cabina din dreapta, pentru că de-a lungul peretelui avea nişte ţevi fierbinţi, reconfortante, pe care puteai să stai. După cîteva minute, ci neva intră şi începu să dea cu picioarele în uşă.

— Eşti acolo, Marcus? îmi pare rău. Uitasem de mama ta. Ea nu are nici o legătură cu ce-a făcut Kurt.

El rămase aşa un moment, apoi descuie uşa şi se uită prin deschizătură.

— De unde ştii?

— Pentru că ai dreptate. El nu-i o persoană adevărată.

— Spui aşa doar ca să mă simt mai bine.

— Mă rog, e o persoană adevărată. Dar e un alt gen de persoană adevărată.

— În ce fel?

— Nu ştiu. Aşa e el. E ca James Dean, Marilyn Monu roe, Jimi Hendrix şi toţi oamenii ăia. Ştii că o să moară şi o să fie bine.

— Bine? Nu cumva pentru... cum o cheamă?

— Frances Bean?

— Da. Pentru ea de ce să fie bine? Nu e deloc. O fi pentru tine şi-atîta tot.

Un băiat din clasa Iui Ellie intră pentru a folosi toaleta.

— Pleacă de-aici, spuse Ellie, de parcă o mai spusese de o sută de ori şi de parcă băiatul nu avea nici un drept să vrea să facă pipi. Discutăm.

El deschise gura ca să se opună, îşi dădu seama cui i s-ar fi opus şi ieşi.

— Pot să intru? spuse ea după plecarea lui.

— Dacă e loc.

Se înghesuiră unul lîngă altul pe ţevile fierbinţi, iar Ellie trase uşa spre ea şi o încuie.

— Tu crezi că ştiu nişte lucruri, dar nu le ştiu, spuse Ellie. Nu prea. Nu ştiu nimic despre chestiile astea. Nu ştiu de ce

el sau maică-ta se simt cum se simt. şi nu mă pot pune în locul tău. Cred că nu-i deloc uşor.

— Nu e.

Şi Marcus începu să plîngă. Nu era un plîns zgomotos - ochii i se umplură pur şi simplu de lacrimi care începură să-i şiroiască pe obraji -, dar tot era jenant. NU ar fi crezut că va plînge vreodată în faţa lui Ellie.

Ea îl cuprinse cu un braţ.

— Ideea e să nu m-asculţi. Ştii mai multe decît mine. Tu ar trebui să vorbeşti despre asta, nu eu.

— Nu ştiu ce să spun.

— Hai să vorbim despre altceva, atunci.

Dar nu vorbiră despre nimic o vreme. Rămaseră împreună pe ţevi, miscîndu-şi fundurile din cauza căldurii, şi aşteptară pînă cînd se simţiră în stare să se întoarcă în mijlocul colegilor.

Will avea rău de înălţime, aşa că nu-i plăcea să se uite în jos. Dar uneori nu se putea abţine. Uneori, cineva spunea ceva, iar el se uita în jos şi rămînea cu o nevoie irezistibilă de a sări. Îşi aduse aminte de ultima oară cînd se întâmplase asta: era după ce se despărţise de Jes-sica, iar ea îi telefonase noaptea tîrziu şi îi spusese că era inutil, fără valoare, că niciodată nu va fi sau nu va face ceva, că avusese, cu ea, şansa de a - aici venea o expresie bizară, incomprehensibilă, pe care o folosise - arunca putină sare pe gheaţă, asta era, printr-o relaţie care să însemne eventual şi o familie, în timp ce ea vorbea, începuse să se simtă panicat, jilav, ameţit, fiindcă ştia că unii oameni şi-ar fi putut spune că avea dreptate, dar ştia, de asemenea, că el, unul, nu putea face nimic în privinţa asta.

Avusese exact acelaşi sentiment cînd Marcus îi ceruse să facă ceva în privinţa Fionei. Bineînţeles că trebuia să facă ceva în privinţa Fionei; toate chestiile alea, cum că şi el era la fel, dar ceva mai înalt, erau nişte tâmpenii, evident. Era mai mare decît Marcus, ştia mai multe... Din orice unghi

priveai, era un argument care-i spunea: im-plică-te, ajută-l pe puşti, ai grijă de el.

Voia să-l ajute şi o făcuse în anumite feluri. Dar în treaba asta cu depresia nu voia în nici un caz să se implice. Putea să-şi scrie întreaga conversaţie în cap şi să o audă ca pe o piesă radiofonică, şi tot nu-i plăcea. Mai ales un cuvînt îl făcea să-şi acopere urechile cu mîirule, şi avea să-l facă mereu, cît timp viaţa lui se va roti în jurul Numărătorii inverse, al Casei şi lumii şi al noilor combinaţii de sandvişuri Marks and Spencer, aşa că nu vedea nici o cale de a-l evita într-o conversaţie cu Fiona despre depresia ei. Cuvîntul acela era „sens”. De la: „Care-i sensul?”; „Nu văd sensul”; „nu are nici un sens” (o propoziţie care omite articolul, dar care contează oricum, pentru că nu articolul dă sens „sensului”, pe bune)... Nu poţi să porţi o conversaţie despre viaţă şi în special despre posibilitatea de a-i pune capăt, fără să vină vorba de sens, iar Will pur şi simplu nu vedea nici unul. Uneori, asta era OK; uneori puteai să fii drogat mort cu ciuperci magice, la două noaptea, vreun idiot care zăcea pe podea, cu capul rezemat de boxe, voia să discute sensul, iar tu puteai să-i spui simplu: „Nu există nici unul, taci din gură.” Dar nu-i puteai spune asta cuiva care era atît de nefericită şi de rătăcită, încît voia să golească un flacon întreg de pastile, să se culce şi să nu se mai trezească. Să-i spui cuiva ca Fiona că nu exista nici un sens însemna să o omori, şi cu toate că Will nu se înţelesese întotdeauna cu ea, putea susţine sincer că nu voia să o ucidă.

Oamenii ca Fiona chiar îl scoteau din pepeni. Le stricau cheful tuturor. Nu era uşor să pluteşti la suprafaţa lucrurilor; aveai nevoie de pricepere şi de tărie, iar cînd unii oameni îţi spuneau că aveau de gînd să-şi ia viaţa, te simţeai şi tu tras la fund împreună cu ei. Să-ţi ţii capul deasupra apei, doar asta conta, îşi zise Will. Asta conta pentru toată lumea, dar cei care aveau motive de a trăi, slujbe, relaţii şi animale de casă, îşi ţineau oricum capetele

deasupra apei. Se bălăceau la apă mică şi numai un accident bizar, un val neobişnuit din maşina de făcut valuri, putea să-i scufunde. Dar Will se zbătea. Se afla în larg, unde era depăşit, i se pusese un cîrcel, probabil din cauză că intrase prea curînd după prînz, şi se vedea scos la suprafaţă în felurite chipuri de vreun salvamar şmecher cu părul blond şi stomacul ca o scîndură de spălat rufe, la mult timp după ce plămînii i se umpluseră de apă clorinată. Îi trebuia cineva optimist, mereu pe linia de plutire, de care să se agate; în nici un caz nu avea nevoie de o povară ca Fiona. Îi părea foarte rău, dar aşa stăteau lucrurile. Tocmai asta îl atrăgea la Rachel: era o fire veselă. Putea să-l ţină şi pe el pe linia de plutire. Aşa că opta pentru Rachel.

Relaţia lui cu Rachel era stranie, cel puţin în accepţia lui Will, foarte diferită, presupunea el, de accepţia lui Da-vid Cronenberg sau a tipului care scrisese Fabrica de viespi. Lucrul straniu era că încă nu făcuseră sex, deşi se întîlneau de cîteva săptămîni. Nu se pusese niciodată problema. El era aproape sigur că ea îl plăcea, adică părea să-i facă plăcere să-l vadă şi nu rămîneau niciodată în pană de subiecte de conversaţie; era mai mult decît sigur că şi el o plăcea, adică îi făcea plăcere să o vadă, voia să fie cu ea tot timpul, cîte zile mai avea, şi nu putea să o privească fără să-şi dea seama că pupilele i se dilatau pînă la dimensiuni enorme şi poate comice.

(Colac peste pupăză, începuse să simtă o nevoie irezistibilă de a o săruta în timp ce spunea lucruri interesante, ceea ce lui i se părea un semn sănătos - niciodată nu mai dorise să sărute pe cineva pentru simplul motiv că îl stimula -, dar lui Rachel începea să-i trezească o anumită neîncredere, deşi, din cîte îşi dădea seama Will, ea nu ştia ce se întîmpla. Uneori vorbea cu umor, cu pasiune şi cu o inteligenţă poznaşă, însufleţită, despre Aii, despre muzică sau despre picturile ei, el aluneca într-un fel de reverie, posibil sexuală, dar în orice caz romantică, ea îl întreba dacă o asculta, iar el se simţea stinjenit şi protesta

prea mult, într-un mod care sugera că nu fusese atent pentru că îl plictisea de moarte. Era un fel de dublu paradox, de fapt: să-ţi placă atît de mult conversaţia unei femei, încît a) să dai impresia că eşti cu mintea aiurea şi b) să-ţi doreşti să o opreşti din vorbit, acoperindu-i gura cu a ta. Nu era bine şi trebuia rezolvat cumva, dar habar nu avea cum: nu mai fusese niciodată în această situaţie.)

Nu avea nimic împotriva prieteniei cu o femeie; revelaţia sa, de la berea băută cu Fiona, că nu avusese nici un fel de relaţie cu cineva cu care nu voia să se culce, încă îl tulbura. Problema era că voia să se culce cu Rachel, chiar foarte mult, şi nu ştia dacă ar fi suportat să stea aşa, pe canapeaua ei, cu pupilele dilatate pînă la turbare, în următorii zece sau douăzeci de ani, sau cît or dura prieteniile cu femeile (de unde să ştie el?), ascultînd-o cum vorbea, sexy fără voia ei, pe tema ilustraţiilor cu şoricei. Mai exact, nu ştia dacă pupilele sale ar suporta. Oare nu vor începe să-l doară, după un timp? Era aproape sigur că nu-i făceau bine toate măririle şi contracţiile, dar nu-i va spune lui Rachel despre durerea de pupile decît în ultimă instanţă; exista o posibilitate vagă ca femeia să se culce cu el pentru a-i salva vederea, dar el ar fi preferat să găsească o altă cale, mai convenţional-romantică, spre patul ei. Sau spre patul lui. Nu-l interesa în ce pat o făceau. Ideea era că nu se mai întîmpla odată.

Se întîmpla însă chiar în seara aceea, fără vreun motiv pe care el să-l priceapă la momentul respectiv - deşi mai tîrziu, după ce se mai gîndi, descoperi cîteva idei care erau logice, dar ale căror implicaţii i se părură oarecum tulburătoare. Adineauri stătuseră de vorbă, acum se sărutau, iar în momentul următor ea îl conducea pe scări în sus, tinîndu-l de mînă şi descheindu-se la cămaşa de dril cu cealaltă. şi chestia ciudată era că nu existase nici urmă de sex în aer, din cît îşi dădea el seama; pur şi simplu trecuse pe la o prietenă, pentru că se simţea demoralizat. Iată prima implicaţie tulburătoare: dacă ajunsese să facă sex după ce

fusese incapabil să detecteze sexul în aer, de bună seamă că nu era bun de nimic în calitate de detectiv sexual. Dacă, imediat după o conversaţie fără subiect sexual, o femeie frumoasă începea să te ghideze spre dormitor în timp ce se descheia la cămaşă, era clar că, pe undeva, existau nişte lucruri care îţi scăpau.

Totul începu dintr-o baftă de care nu se prinse pe moment: Aii rămăsese peste noapte la un prieten de la şcoală. Dacă Rachel i-ar fi spus în oricare alt stadiu al relaţiei lor că nu era împovărată de fiul ei psihotic-oedipian, ar fi luat-o ca pe-un semn de la Domnul Atotputernic că era pe punctul să se trosnească, dar azi nici măcar nu înregistra informaţia. Merseră la bucătărie, Rachel făcu o cafea, iar el se pomeni lansat în toată povestea aia cu Marcus, Fiona şi sensul, chiar înainte să dea cafeaua în fiert.

— Care e sensul? întrebă Rachel. Dumnezeule.

— şi să nu spui Aii. Eu nu am nici un Aii.

— Ai un Marcus.

— E greu să găseşti în Marcus vreun sens pentru ceva. Ştiu că e groaznic ce spun, dar e adevărat. L-ai cunoscut.

— E doar un pic dat peste cap. Dar te adoră.

Lui Will nu-i trecuse niciodată prin gînd că Marcus chiar nutrea vreun sentiment real pentru el, mai ales un sentiment observabil de către o terţă persoană. Ştia că lui Marcus îi plăcea să vină pe la el şi că îl prezenta ca pe un prieten, dar lucrurile astea le luase ca pe nişte simple dovezi ale excentricităţii şi ale însingurării băiatului. Observaţia lui Rachel, că la mijloc existau sentimente reale, schimba oarecum situaţia, tot aşa cum ea se putea schimba cînd aflai că o femeie pe care nu o remarcaseşi era atrasă de tine, făcîndu-te să o reconsideri şi să o găseşti mult mai interesantă decît înainte.

— Crezi?

— Bineînţeles că te adoră.

— Dar tot nu are sens. Dacă aş fi pe punctul de a-mi băga capul în cuptor şi mi-ai spune că Marcus mă adoră, nu sînt sigur că mi-aş scoate capul.

Rachel rîse.

— Ce-i aşa amuzant?

— Nu ştiu. Doar ideea că m-aş afla în situaţia aia. Dacă ai ajunge să-ţi bagi capul în cuptor după o seară cu mine, ar trebui să tragem a concluzia că seara nu a fost un suc-; ces fulminant.

— Nu...

Will se opri, o luă de la capăt şi apoi împinse sinceritatea pînă la extrem.

— Nu mi-aş băga niciodată capul în cuptor după o seară cu tine.

Ştiu din momentul în care o zisese că făcuse o mare greşeală. Fusese sincer, dar chiar asta provocase ilaritatea: Rachel rîse cu poftă, pînă cînd ochii i se umplură de lacrimi.

— Ăsta, spuse ea printre nişte guri mari de aer, este... cel... mai... romantic... lucru... pe care mi l-a spus cineva.

Will rămase neajutorat, simţindu-se cel mai prost om din lume, dar după ce lucrurile se liniştiră din nou, părură să se afle într-un alt loc, undeva unde puteau să se poarte cu mai multă căldură şi cu mai putină crispare unul cu celălalt. Rachel turnă cafeaua, găsi nişte biscuiţi cu cremă şi se aşeză cu el la masa din bucătărie.

— Tu chiar nu ai nevoie de un sens.

— Zău? NU aş zice.

— Ba da. Vezi tu, m-am tot gîndit la tine. La faptul că trebuie să fii destul de tare de ţîţînă ca să faci ce faci.

— Poftim?

Un moment, Will fu complet buimăcit. „Tare de ţîţînă”, „faci ce faci”... Astea nu erau expresii folosite prea des în legătură cu el. Ce mă-sa i-o fi spus lui Rachel că făcea? Că muncea într-o mină? Că le ţinea lecţii delincvenţilor

juvenili? Dar apoi îşi aminti că practic nu-i spusese nici o minciună lui Rachel, iar buimăceala lui căpătă o altă formă.

— Ce fac?

— Nimic.

Asta era exact şi părerea lui Will.

— şi de ce trebuie să fiu tare ca să fac asta?

— Pentru că... cei mai mulţi dintre noi cred că sensul are legătură cu familia, cu munca sau cu copiii. Dar tu nu ai nimic din toate astea. Nu există nimic între tine Şi disperare, şi nu pari o persoană foarte disperată.

— Sînt prea prost.

— Nu eşti prost. Ia zi, de ce nu-ţi bagi niciodată capul în cuptor?

— Nu ştiu. Întotdeauna există un nou album Nirvana pe care să-l aştept, sau se întâmplă ceva în NYPD Blue care să mă facă să vreau să mă uit la episodul următor.

— Exact.

— Ăsta-i sensul? NYPD Blue? Isuse. Era mai rău decît credea.

— Nu, nu. Sensul e că mergi înainte. Asta vrei. Toate lucrurile care te fac să vrei un lucru îţi conferă un sens. Nu ştiu dacă-ţi dai seama, dar în ansamblu viaţa nu ţi se pare prea rea. Îţi plac diverse lucruri. Televizorul. Muzica. Mîncarea. Femeile, probabil. Ceea ce înseamnă, bănuiesc, că-ţi place şi sexul, spuse ea, privindu-l ţintă.

— Mda.

Recunoscu oarecum morocănos, de parcă l-ar fi prins cu mîţa în sac, iar ea zîmbi.

— Nu mă deranjează. Oamenii cărora le place sexul îl fac destul de bine, de obicei, în fine. Şi eu sînt la fel. Adică îmi plac diverse lucruri şi în general sînt lucruri diferite de ale tale. Poezia. Tablourile. Munca mea. Bărbaţii şi sexul. Prietenii mei. Aii. Vreau să văd ce va face Aii mîine.

Începu să se joace cu biscuitul, rupîndu-i marginile înu tr-o încercare de a-i scoate la iveală crema, dar biscuitul era prea moale şi se fărîmită.

— Vezi, acum cîţiva ani eram chiar deprimată şi m-am gîndit la... mă rog, la ce se gîndeşte şi Fiona. M-am simţit foarte vinovată din cauza asta, pentru Aii, şi mi-am dat seama că nu ar trebui să fiu aşa, dar aşa eram şi... În fine, am amînat mereu pentru a doua zi. Poate mîine, dar nu astăzi. După cîteva săptămîni de-astea, am ştiut că nu o voi face niciodată, iar motivul pentru care nu aveam să o fac era faptul că nu voiam să pierd. Nu vreau să spun că viaţa e nemaipomenită şi că nu are rost să te-agiţi. Vreau să spun doar că existau întotdeauna două-trei lucruri care mi se păreau neterminate, lucruri pe care voiam să le urmăresc pînă la capăt. Aşa cum vrei tu să vezi următorul episod din NYPD Blue. Dacă tocmai terminasem treaba la o carte, voiam să o văd apărută. Dacă mă vedeam cu un tip, mai voiam o întîlnire. Dacă Aii avea şedinţă cu părinţii, voiam să vorbesc cu dirigintele. Lucruri de-astea mici, dar mereu era cîte ceva. şi pînă la urmă am înţeles că întotdeauna va exista ceva şi că lucrurile astea vor fi de-ajuns.

Îşi ridică privirea de pe rămăşiţele biscuitului ei şi rîse stingherită:

— Oricum, asta cred.

— Fiona trebuie să aibă şi ea lucruri de-astea.

— Mda, mă rog. Nu ştiu. Nu pare să-şi facă timp pentru ea. Iar uneori ai nevoie.

Oare asta era chiar totul? Probabil că nu, dacă stai şi cîntăresti, îşi zise Will. Probabil că lipseau tot felul de lucruri - chestii despre cum te face depresia să te simţi obosit de toate, oricît de mult le-ai iubi; chestii despre singurătate, panică şi confuzie. Dar pozitivitatea simplă a lui Rachel îţi dădea motive de optimism şi în orice caz conversaţia despre sens îşi crea un sens al ei, căci acum tăcură amîndoi, Rachel îl privi şi în momentul acela începură să se sărute.

— Ce-ar fi să vorbesc eu cu ea? spuse Rachel.

Erau primele cuvinte „de după”, deşi se vorbise puţin şi „în timpul”, iar pentru o clipă Will nu înţelese deloc ce voia

ea să spună; încerca să găsească explicaţia pentru ceea ce se petrecuse în ultimele treizeci de minute, o jumătate de oră care îl lăsase tremurînd uşor, aproape plîngînd, şi îl făcuse să-şi pună la îndoială convingerea anterioară că sexul era un fel de alternativă carnală fantastică la băutură, droguri şi o ieşire în oraş, dar nimic mai mult.

— Tu? Nu te cunoaşte.

— Nu văd de ce-ar conta. Ar putea chiar să ajute. Şi poate că ai prinde şi tu mişcarea, dacă ţi-aş arăta. Nu e chiar atît de rău.

— OK.

Vocea lui Rachel avea ceva ce Will nu reuşi să izoleze, dar el nu voia să se gîndească la Fiona în momentul acela, aşa că nu încercă prea tare. Nu-şi amintea să se fi simţit vreodată atît de fericit.

Lui Marcus îi venea greu să se înveţe cu ideea că iarna se terminase. Cam tot ce Marcus la Londra se petrecuse în întuneric şi umezeală (trebuie să fi existat cîteva seri luminoase chiar la începutul anului şcolar, dar de-atunci se întîmplaseră atît de multe, încît nu-şi mai amintea), iar acum putea să plece de la Will şi să se ducă acasă în soarele unei după-amieze tîrzii. Era greu să nu simtă că totul era în regulă în prima sâptămînă de după datul ceasului înainte; era ridicol de uşor să creadă că mamei lui îi va fi mai bine, că dintr-o dată el însuşi va fi cu trei ani mai mare şi va fi cool, astfel încît Ellie îl va plăcea, că va înscrie golul victoriei pentru echipa scolii şi că va deveni persoana cea mai populară din scoală.

Dar asta era o prostie la fel de mare ca semnele zodiacale, în opinia lui. Ceasurile fuseseră date înainte pentru toată lumea, nu numai pentru el, şi era imposibil ca toate mamele deprimate să se înveselească, era imposibil ca toţi copiii din Marea Britanie să înscrie golul victoriei pentru echipa şcolii - mai ales toţi copiii din Marea Britanie care urau fotbalul şi dădeau cu stîngu-n dreptul - şi era cu siguranţă imposibil ca absolut toţi copiii de doisprezece ani

să împlinească peste noapte cincisprezece. Şansa ca aşa ceva să i se întîmple măcar unuia dintre ei era destul de subţirică, şi chiar dacă s-ar fi întîmplat, nu Marcus ar fi fost alesul, ştiindu-şi norocul. Ar fi fost un alt copil de doisprezece ani, de la o altă şcoală, care nu era îndrăgostit de cineva cu trei ani mai mare şi căruia, prin urmare, nici măcar nu avea să-i pese prea mult. Nedreptatea scenei pe care tocmai şi-o zugrăvise Marcus îl înfurie, iar el îşi marcă întoarcerea acasă trîntind uşa cu arţag.

— Ai fost la Will? îl întrebă mama lui.

Arăta bine. Poate că una dintre dorinţele puse la datul ceasului înainte se îndeplinise.

— Mda. Voiam să...

Încă simţea că trebuia să aducă motive pentru vizitele la Will şi nu-i venea nimic.

— Nu-mi pasă. Tatăl tău s-a lovit. Trebuie să te duci să-l vezi. A căzut de pe un pervaz.

— Nu mă duc cît eşti aşa.

— Aşa, cum?

— Aşa, cît plîngi tot timpul.

— Sînt în regulă. Mă rog, nu prea, dar nu am să fac nimic. Promit.

— Chiar se simte rău?

— Şi-a rupt clavicula. Şi e un pic zdruncinat. Căzuse de pe un pervaz. Nu era de mirare că mămica se înveselise.

— Ce căuta pe pervaz?

— Făcea o chestie gospodărească. Vopsea, tencuia, mă rog, ceva legat de unul dintre cuvintele alea de la Scrabble. Pentru prima oară în viaţă. Asta ca să se înveţe minte.

— Şi de ce trebuie să merg şi eu?

— A întrebat de tine. Cred că pe moment e puţin sărit.

— Mersi.

— Hai, Marcus, iartă-mă, nu de-asta a întrebat de tine. Voiam să spun doar că... cred că e într-o stare proastă. Lindsey spunea că a avut mare noroc că nu a fost mai rău.

Poate că s-a apucat să-şi pună întrebări de-astea mari în legătură cu viaţa lui.

— Poate sa şi le bage undeva.

— Marcus!

Dar Marcus nu voia o ceartă despre locul unde învăţase să vorbească urît; voia să stea la el în cameră şi să se întristeze, ceea ce şi făcu.

Să-şi pună întrebări de-astea mari în legătură cu viaţa lui... Asta îl înfuriase atît de tare pe Marcus, cînd îşi auzise mămica, iar acum încerca să se lămurească de ce. Se pricepea destul de bine să lămurească diverse lucruri, cînd voia: găsi un sac vechi de fasole în cameră, se aşeză pe el şi se uită pe pereţi, unde lipise nişte titluri interesante din ziar. „UN BĂRBAT A CĂZUT DE LA O MIE CINCI SUTE DE METRI şi A SUPRAVIEŢUIT”; „E POSIBIL CA UN METEORIT SĂ-I FI RAS PE DINOZAURI DE PE FAŢA PĂMÎNTULUI”. Astea erau genurile de lucruri care te făceau să-ţi pui întrebări mari despre viată, nu o cădere de pe pervaz, în timp ce te prefăceai că eşti un tătic adevărat. De ce nu-şi pusese întrebări mari şi înainte, cînd nu cădea de pe pervaz? în ultimul an i se păruse că toată lumea îşi punea probleme mari, în afară de tatăl lui. Mămica lui, de exemplu, nu făcea nimic altceva decît să-şi pună întrebări mari şi probabil că ăsta era motivul pentru care toată lumea trebuia să-şi facă tot timpul griji din cauza ei. şi de ce voia să-şi vadă fiul numai după ce-şi rupsese clavicula? Marcus nu-şi mai amintea să fi venit acasă şi mămica să-i fi spus să ia trenul de Cambridge, pentru că tăticul lui era disperat, în sutele de zile în care nu avusese nimic la claviculă, Marcus nu auzise nimic de la tatăl lui.

Coborî ca să-şi vadă mama.

— Nu mă duc, îi spuse el. Mi-e scîrbă.

Însă a doua zi, în timp ce vorbea cu Ellie despre pervaz, începu să se răzgîndească în privinţa vizitei la tatăl său. Se aflau într-o clasă goală, în timpul pauzei de dimineaţă, deşi sala nu fusese goală de la bun început: cînd Marcus îi

spusese că voia să stea de vorbă, ea îl luase de mînă, îl dusese înăuntru şi-i pusese pe fugă pe cei cîtiva copii care se învîrteau pe acolo - copii pe care nu-i cunoştea, dar care păreau dispuşi să creadă că Ellie va pune în aplicare teribilele ameninţări pe care le profera. (Cum se face? se întrebă el. Nu era mult mai înaltă decît el, şi-a-tunci cum îi ieşeau chestiile astea? Poate că, dacă ar începe să se machieze ca ea şi să-şi taie singur părul, ar fi şi el în stare să sperie lumea, dar tot i-ar mai trebui ceva.)

— Ar trebui să te duci să-l vezi. Să-i spui ce crezi despre el. Eu m-aş duce. Porcul. Vin cu tine, dacă vrei. Să-i dăm ce merită.

Rîse şi, deşi Marcus o auzi, se detaşase deja. Se gîndea ce drăguţ ar fi să aibă la dispoziţie o oră întreagă cu Ellie într-un tren, doar ei doi; şi apoi se gîndi ce mişto ar fi dacă ar asmuţi-o pe Ellie asupra tatălui său. La scoală, Ellie era ca o rachetă teleghidată şi uneori se simţea de parcă ar fi fost racheta lui personală. De cîte ori era cu ea, putea să o orienteze către ţinte, ea le distrugea şi el o iubea pentru asta. Îl bătuse pe tovarăşul lui Lee Hartley şi nu lăsa lumea să mai rîdă de el atît de mult... Iar dacă funcţiona atît de bine la scoală, de ce nu ar funcţiona şi în afara ei? Nu găsea nici un motiv. Avea să o îndrepte pe Ellie spre tatăl său şi avea să aştepte rezultatul.

— Chiar o să vii cu mine, Ellie?

— Da, normal. Dacă vrei. Ar fi haios.

Marcus ştia că ea va spune da, dacă i-o va cere. Ellie ar spune da la orice, cu excepţia unui dans la o petrecere.

— Oricum, nu e bine să mergi de unul singur, nu? întotdeauna făcea lucrurile de unul singur, aşa că nu se obosise nici măcar să se gîndească dacă avea de ales. Asta era problema cu Ellie: îi era teamă că, după ce nu o să o mai vadă, va rămîne cu certitudinea că existau alegeri, dar asta nu-i va folosi la nimic, pentru că nu va fi în stare să ajungă la ele şi întreaga lui viaţă va fi ruinată.

— Nu prea. Zoe vrea să vină?

— Nu. NU ar şti ce să-i spună, pe cînd eu ştiu. Numai noi.

— Atunci e OK. Super.

Nu voia să se gîndească la ce avea să-i spună Ellie tatălui său. Îşi va pune problema asta mai tîrziu.

— Ai vreun ban? Fiindcă eu nu am bani de bilet.

— Pot să fac rost.

Nu cheltuia prea mult; socoti că avea cel puţin douăzeci de lire puse deoparte, iar mămica lui îi va da oricum cît îi trebuia pentru călătorie.

— Păi, mergem săptămîna viitoare?

Se apropia Pastele şi în săptâmîna următoare erau în vacanţă, aşa că puteau rămîne peste noapte, dacă voiau. Marcus trebuia să o sune pe Ellie acasă, ca să facă aranjamentele - avea să fie o întîlnire în cel mai adevărat sens al cuvîntului.

— Da. CooL O să ne distrăm super.

Marcus se întrebă un moment dacă ideea lui despre superdistracţie va coincide cu ideea ei, dar hotărî să-şi pună şi problema asta tot mai tîrziu.

Fiona vru să vină la King's Cross cu Marcus, dar el o duse cu vorba.

— Ar fi prea trist, îi spuse el.

— Nu pleci decît o noapte.

— Dar o să-mi fie dor de tine.

— O să-ţi fie dor de mine şi dacă ne luăm rămas-bun în staţia de metrou. De fapt, o să-ţi fie dor de mine mai mult timp.

— Totuşi, o să pară mai normal să ne luăm rămas-bun la metrou.

Ştia că risca destul de mult, că, oricum, ce spunea el nu era foarte logic, dar nu avea de gînd să rişte o întîlnire între Ellie şi mama lui, la gară. Nu l-ar mai lăsa să se ducă dacă ar şti că o lua pe Ellie după el la Cambridge, ca să-şi arunce în aer tatăl.

Merseră împreună de la apartament pînă la staţia de pe Holloway Road şi îşi luară rărnas-bun la gura de metrou.

— O să te descurci, îi spuse ea.

— Da.

— Şi nici nu o să-ţi dai seama ce repede o să treacă.

— E doar o noapte, spuse el.

Pînă să ajungă la metrou, uitase că-i spusese că avea să-i ducă dorul.

— E doar o noapte, dar pare cît o viaţă.

Spera ca mămica lui să nu ţină minte asta pînă la întoarcerea lui. Dacă ţinea minte, probabil că nu-l mai lăsa nici pînă jos, la magazin, de unul singur.

— NU ar trebui să te oblig să mergi. Ţi-a fost foarte greu în ultima vreme.

— O să fie bine. Zău aşa.

Pentru că avea să-i fie atît de dor de ea, Fiona îl prinse într-o îmbrăţişare de uriaş, care dură o veşnicie, în timp ce toţi trecătorii se uitau la ei.

Metroul nu era aglomerat. Era cam pe la jumătatea după-amiezei - tăticul lui calculase orarul trenului astfel încît Lindsey să-l poată lua de la Cambridge în drum de la serviciu spre casă - şi nu mai era decît o persoană în vagonul lui, un moş care citea ziarul de seară. Se uita la ultima pagină, aşa că Marcus văzu unele chestii de pe prima; primul lucru pe care îl observă fu fotografia. Părea atît de familiară, încît crezu un moment că era poza cuiva pe care-l cunoştea, un membru al familiei, poate chiar o aveau acasă, înrămată pe pian sau lipită pe un suport din bucătărie. Dar nu aveau prieteni de familie sau rude cu păr decolorat şi un început de barbă şi care să arate ca un fel de Isus modern...

Acum îşi dădu seama cine era. Vedea zi de zi aceeaşi poză pe pieptul lui Ellie. Simţi că-l ia cu febră; nici măcar nu avu nevoie să citească ziarul moşului, dar o făcu oricum. „STARUL ROCK COBAIN A MURIT” era titlul, iar dedesubt, cu litere mai mici: „Solistul de la Nirvana, în vîrstă de 27 de ani, s-a împuşcat.” Marcus gîndi şi simţi o mulţime de lucruri în acelaşi timp: se întrebă dacă Ellie văzuse deja

ziarul, iar dacă nu, cum o să fie atunci cînd va afla; şi se întrebă dacă mămica lui era teafără, deşi ştia că nu exista nici o legătură între ea şi Kurt Cobain, penu că mămica lui era o persoană adevărată, iar Kurt Conu; apoi se simţi confuz, pentru că titlul de ziar îl transformase cumva pe Kurt Cobain într-o persoană adevărată; pe urmă se simţi doar foarte trist - trist din cauza lui Ellie, trist din cauza soţiei şi a fetiţei lui Kurt Cobain, trist din cauza mămicii lui, trist din cauza lui însuşi, în fine, ajunse la King's Cross şi trebui să coboare din tren. O găsi pe Ellie la panoul cu plecări, unde îşi dăduseră întîlnire. Părea calmă.

— Peronul 10 b, zise. Cred că e în cealaltă parte a gării. Din cauză că fotografia din ziar era exact poza pe care o avea Ellie pe tricou, lui Marcus îi trebui ceva timp pentru a se obişnui cu ideea că toţi oamenii ăia ţineau în mînă ceva ce el considerase întotdeauna ca fiind o parte din ea. De cîte ori vedea poza, voia să o tragă de mînecă pe fată şi să i-o arate, dar nu spuse nimic. Nu ştia ce să facă.

— Bun. Urmează-mă, spuse Ellie cu o voce de şefă, care pe Marcus l-ar fi făcut să chicotească în orice alt moment.

Dar azi nu-i ieşi decît un zîmbet mic şi slab; era prea îngrijorat ca să reacţioneze ca de obicei la ce făcea ea şi nu putea decît să asculte ce-i spunea, nu şi felul în care o spunea. Nu voia să o urmeze, pentru că, dacă fata mergea în faţă, nu avea cum să nu observe armata de Kurt Co-baini îndreptîndu-se către ea.

— De ce să te urmez? De ce nu mă urmezi şi tu o dată în viaţă?

— Vai, Marcus. Eşti atît de autoritar, spuse Ellie. Îmi place asta la un bărbat.

— Unde mergem? Ellie rîse.

— 10 b. Uite-acolo.

— Bine.

Se postă chiar în faţa ei şi începu să meargă foarte lent spre peron.

— Ce faci?

— Te conduc.

Ea îl împinse de la spate.

— Nu fi idiot. Mişcă-te mai repede.

Îşi aminti deodată de ceva ce văzuse într-una dintre emisiunile Universităţii Deschise la care trebuise să se uite mămica lui. Se uitase împreună cu ea pentru că era ceva comic: cîtiva oameni se aflau într-o cameră, jumătate erau legaţi la ochi, iar cealaltă jumătate trebuia să ghideze de colo pînă colo jumătatea legată la ochi şi să nu-i lase să se buşească între ei. Era o chestie despre încredere, spusese mămica lui. Dacă altcineva putea să te ghideze în siguranţă de colo pînă colo, arunci cînd te simţeai vulnerabil învătai să ai încredere în persoana aceea şi asta era important. Partea cea mai bună a emisiunii fusese cea cu femeia care îl băgase pe moş direct într-o uşă, el îşi spărsese capul şi de-aici începuse o ceartă de toată frumuseţea.

— Ellie, ai încredere în mine?

— Ce tot îndrugi?

— Ai încredere în mine, da sau nu?

— Da. Atîta timp cît pot să te bat.

— Ha, ha.

— Normal că am încredere în tine.

— Bun. Închide ochii şi ţine-te de geaca mea.

— Ha?

— Închide ochii şi ţine-te de geaca mea. NU ai voie să te uiţi.

Un tînăr cu părul lung, încîlcit şi decolorat se uită la Ellie, la tricou şi apoi la faţa ei. Preţ de o clipă, păru că avea de gînd să-i spună ceva şi Marcus începu să intre în panică; se băgă între Ellie şi tip şi trase de ea.

— Hai.

— Marcus, ai înnebunit?

— O să te conduc printre toţi oamenii ăştia, o să te sui în tren şi dup-aia o să ai încredere în mine mereu.

— Dacă o să am încredere în tine mereu, nu o să fie pentru că am umblat cinci minute prin gara King's Cross cu

ochii închişi.

— Nu, de acord. Dar o să ajute şi asta.

— Ah, pastele mă-sii! Hai atunci.

— Gata?

— Gata.

— Ochii închişi, nu te uiţi?

— Marcus!

Porniră. Ca să ajungi la trenul de Cambridge, trebuia să ieşi din perimetrul principal al gării şi să intri înu tr-o altă zonă, mai mică, ascunsă în lateral; cei mai mulţi oameni mergeau în aceeaşi direcţie cu ei, dar erau destui care se apropiau din sens contrar cu ziarul în mină, pentru ca jocul să merite jucat.

— E bine? întrebă el peste umăr.

— Da. Îmi spui dacă trebuie să o luăm pe scări sau alte chestii de-astea?

— Normal.

Acum Marcus aproape că se distra. Treceau printr-un gang îngust şi trebuia să te concentrezi, pentru că nu puteai să te opreşti pur şi simplu sau să faci un pas într-o parte, trebuia să ţii minte că erai practic de două ori mai mare şi să te gîndeşti în ce spaţii aveai loc. Cam tot aşa trebuia să fie cînd începeai să conduci un autocar, tu fiind obişnuit cu un Fiat Uno sau ceva de genul ăsta. Partea cea mai tare era că trebuia să aibă grijă de Ellie pe bune şi îi plăcea sentimentul pe care-l încerca. Nu avusese grijă de nimic sau de nimeni în viaţa lui - nu avusese niciodată un animal pentru că nu-l interesau animalele, deşi el şi mămica lui căzuseră de acord să nu le mânînce (de ce nu i-o fi spus pur şi simplu că nu-l interesau animalele, în loc să intre într-o dispută zootehnică?) -, şi, cum pe Ellie o iubea mai mult decît ar fi iubit un peştişor sau un hamster, misiunea lui era cît se poate de autentică.

— Sîntem aproape?

— Da.

— Lumina s-a schimbat.

— Am ieşit din gara mare şi acum intrăm în aia mică. Trenul e acolo şi ne aşteaptă.

— Ştiu de ce faci asta, Marcus, spuse ea deodată, cu o voce mică, liniştită, care parcă nu era a ei.

Se opri, dar ea nu-i dădu drumul.

— Crezi că nu am văzut ziarul, dar l-am văzut.

Se răsuci ca să o privească, dar ea nu vru să deschidă ochii.

— Te simţi bine?

— Mda. Mă rog. Nu chiar.

Îşi scotoci prin geantă şi scoase o sticlă de votcă.

— O să mă îmbăt.

Deodată, Marcus descoperi o problemă în planul său cu racheta teleghidată: problema era că Ellie nu era de fapt o rachetă teleghidată. Nu puteai să o ghidezi. Asta nu conta prea mult la şcoală, pentru că şcoala era plină de ziduri şi de reguli, iar ea nu putea decît să se lovească de ele şi să ricoşeze; dar afară, în lumea largă, unde nu erau ziduri şi reguli, era înfricoşătoare. Putea să-i explodeze în faţă în orice moment.

Ideea nu avea absolut nimic rău - nici măcar nu era deosebit de riscantă. Din contră, era doar un banal aranjament social, de genul celor pe care oamenii le fac tot timpul, peste tot. Dacă oamenii ar realiza vreodată posibilele consecinţe, toate lacrimile, panica şi jena ce ar putea să urmeze, în eventualitatea în care aranjamentele astea se încurcau, nimeni nu ar mai face planuri la o bere, reflectă Will mai tîrziu.

Planul era ca Rachel, Will şi Fiona să meargă într-un bar din Islington, în timp ce Marcus era la Cambridge, în vizită la tatăl lui. Vor bea o bere şi vor discuta, apoi Will va dispărea, iar Rachel şi Fiona vor bea o bere şi vor discuta, după care Fiona se va înveseli, va privi lucrurile mai senin şi nu va mai avea porniri sinucigaşe. Cum ar fi putut să dea greş?

Will sosi primul la bar, îşi luă o băutură, se aşeză şi îşi aprinse o ţigară. Fiona sosi puţin mai tîrziu; era neatentă şi uşor agitată. Ceru un gin mare cu gheaţă, simplu, şi îl sorbi neliniştită. Will începu să se simtă stingher.

— Ai veşti de la băiat?

— Care băiat?

— Marcus?

— Ah, el? Uitasem cu totul. Nu. O să lase un mesaj în lipsa mea, bănuiesc. Cine e amica ta?

Will privi în jur, ca să se asigure că scaunul de lîngă el era la fel de gol pe cît şi-l amintea, iar apoi din nou la Fiona. Poate că-şi închipuia oameni; poate că de-asta se prăbuşea şi plîngea mult. Poate că oamenii pe care şi-i închipuia erau oribili sau la fel de deprimaţi ca ea.

— Care amică?

— Rachel.

— Cine e amica mea Rachel?

Acum nu înţelegea întrebarea. Dacă ea ştia că amica lui, Rachel, era Rachel, care anume era informaţia pe care o solicita?

— Cine e? De unde vine? Care e rolul ei? De ce vrei să o cunosc?

— Aha. Înţeleg. Am crezut pur şi simplu că... ştii tu.

— Nu ştiu.

— Am crezut pur şi simplu că ţi s-ar putea părea interesantă.

— Asta o să se întîmple de fiecare dată cînd o să cunoşti pe cineva? Trebuie să mă văd cu ei la un pahar, deşi eu nu te cunosc ca lumea nici pe tine, darămite pe ei?

— O, nu. În orice caz, nu de fiecare dată. O să separ grîul de neghină.

— Mulţumesc.

Deocamdată, nici urmă de Rachel. Întirziase deja cincisprezece minute. După o conversaţie bizară şi fără sens despre cămăşile lui John Major (subiect ales de Fiona,

nu de el) şi cîteva tăceri de lungă durată, întîrzierea lui Rachel urcă la treizeci de minute.

— Chiar există?

— A, cu siguranţă există.

— Bun.

— Mă duc să-i telefonez.

Se duse la telefonul cu plată, dădu peste robot, aşteptă o intervenţie umană care nu mai veni şi se întoarse la locul lui fără a lăsa vreun mesaj. Singura scuză pe care o va accepta, hotărî el, îl va implica pe Aii, plus un autovehicul mare... Asta dacă nu cumva ea intenţionase din capul locului să-i tragă clapa. Deodată înţelese, cu o claritate cumplită, că fusese atras într-o capcană, că în clipa cînd Rachel îi spusese că va învăţa şi el, dacă ea îi va arăta cum se face, asta voise să spună. Vru să o urască, dar nu reuşi: în loc de asta, simţi o panică tot mai mare.

Tăcerea continuă şi arunci Fiona începu să plîngă. Ochii i se umplură şi lacrimile începură să-i curgă pe faţă şi de-acolo pe pulover, iar ea rămase tăcută, ca un copil indiferent la nasul care-i curgea. Will crezu că putea să o ignore pur şi simplu şi să aştepte să-i treacă, dar ştia înăuntrul său că neglijarea nu era o opţiune, nu în cazul în care era şi el cît de cît bun de ceva.

— Ce s-a întîmplat?

Încercă să o spună ca şi cum ar fi ştiut că era o mare întrebare, dar îi ieşi prost de tot.

Gravitatea sună, cel puţin în urechile lui, arţăgos, ca şi cum dintre cuvintele lui ar fi lipsit un „mai”.

— Nimic.

— Nu-i adevărat, nu-i aşa?

Încă nu era prea tîrziu. Dacă Rachel ar sosi, gîfîind şi cerîndu-şi scuze, în secunda asta, ar putea să se ridice în picioare, să facă prezentările, să-i spună Fionei că Rachel tocmai se pregătea să-i explice cauza primară a nefericirii ei şi apoi să dea bir cu fugiţii. Privi spre uşă cu nădejde şi,

ca prin minune, uşa se deschise. Doi tipi în tricouri Mân United intrară în local.

— E adevărat. Nu s-a întîmplat nimic. Aşa sînt eu.

— Disperare existenţială, nu?

— Da. Aşa e.

Nici acum nu prinsese tonul. Folosise sintagma pentru a dovedi că o cunoştea (se întrebă dacă Fiona îl credea tîmpit), dar înţelese rapid că, dacă o cunoşteai, acestea erau exact circumstanţele în care îi trăgeai un şut; suna. frivol, fals şi găunos. Nu era făcut pentru discuţii despre disperarea existenţială. Nu-i intrau în stil. Şi ce era rău în asta? Nici pantalonii de piele nu erau stilul lui. (Incer case odată o pereche, doar ca să se distreze, într-un maga zin numit Leather-Time, în Covent Garden, şi arătase cal un... În fine.) Culoarea verde nu era stilul lui. Mobila ve che nu era stilul lui. Nici femeile depresive hippiot-liberal€

nu erau stilul lui. Mare scofală. Asta nu făcea din el un om rău.

— Nu ştiu dacă are foarte mult rost să vorbesc despre asta cu tine, spuse ea.

— Nu, zise el, cu mai multă veselie decît s-ar fi cuvenit, înţeleg ce vrei să spui. Atunci, terminăm astea şi mergem? Nu cred că Rachel mai apare.

Fiona zîmbi cu tristeţe şi clătină din cap.

— Ai putea să încerci să mă convingi că nu am dreptate.

— Aş putea?

— Cred că probabil am nevoie să vorbesc cu cineva şi tu eşti singurul de pe-aici.

— Sînt singurul de pe-aici pe care-l cunoşti. Dar nu sînt bun de nimic. Dacă ai arunca prin bar cu felia aia de lămîie, tot ai nimeri pe cineva mai bun decît mine. Cu condiţia să nu-l nimereşti pe tipul de-acolo, care cîntă de unul singur.

Ea rîse. Poate că gluma lui cu lămîia rezolvase treaba. Poate că ea va privi înapoi, la acele cîteva secunde, ca la o cotitură în viaţa ei. Dar atunci clătină încă o dată din cap şi spuse:

— Of, ce căcat.

Începu iar să plîngă şi Will îşi dădu seama că supraestimase puterea unei replici spirituale, servită nonşalant.

— Vrei să mergem să mîncăm ceva? întrebă el obosit. Acum chiar va fi nevoit să stea mult timp cu ochii în pămînt şi cu o figură posacă.

Merseră la Pizza Express, pe Upper Street. Nu mai fusese acolo de la ultimul său prîhz cu Jessica, fosta prietenă care era hotărîtă să-l facă la fel de nefericit, nedormit, rupt de toate şi împovărat de statutul de părinte pe cît devenise ea. Asta fusese tare, tare demult, înainte de PSSI, de Marcus, de Suzie, de Fiona, de Rachel şi de toate. Era un idiot pe-atunci, dar măcar era un idiot cu o idee, cu un sistem de convingeri, cît de cît; acum era cu sute de ani Wai bătrîn, mai înţelept, cu un punct sau două în plus la IQ, dar totalmente varză. Ar fi preferat să fie din nou idiot, îşi aranjase întreaga viată astfel încît să nu preia problemele nimănui, iar acum se trezea preluînd problemele tuturor şi nu avea soluţii la nici una. Şi-atunci de unde pînă unde ideea că i-ar fi mers bine - lui sau celor care aveau de-a face cu el?

Se uitară la meniu în tăcere.

— Nu prea mi-e foame, spuse Fiona.

— Te rog, mănîncă, spuse Will, cam prea repede şi insistent, motiv pentru care Fiona zîmbi.

— Crezi că o pizza o să mă ajute? spuse ea.

— Da. Veneziana. Pentru că atunci o să opreşti scufundarea Veneţiei în mare şi o să te simţi mai bine.

— Bine. Dacă pot să-mi pună mai multe ciuperci.

— Bună alegere.

Chelneriţa veni să le ia comanda; Will ceru o bere, o sticlă de vin roşu al casei şi o pizza Quattro Stagiarii cu de toate, inclusiv alune de pădure. Dacă avea noroc, putea să-şi provoace un atac de cord sau să descopere că dinu tr-o dată avea o alergie fatală la ceva.

— Îmi pare rău, spuse Fiona.
— Pentru ce?
— Pentru că sînt aşa. Şi pentru că sînt aşa cu tine.
— Sînt obişnuit cu femeile care sînt aşa cu mine. Aşa-mi petrec majoritatea serilor.
Fiona zîmbi de politeţe, dar lui Will i se făcu deodată scîrbă de sine. Voia să deschidă cumva o nouă discuţie, dar nu ştia cum şi nici nu avea să descopere, cîtă vreme va rămîne la creierul, la vocabularul şi la personalitatea lui de-acum. Se simţea ca şi cum ar fi fost mereu pe punctul de a spune ceva potrivit, serios şi folositor, dar pînă,. la urmă îşi zicea: „mai dă-o-n mă-sa” şi spunea o prostie.
— Eu sînt cel care ar trebui să-şi ceară scuze, spuse el. Vreau să fiu de folos, dar ştiu că nu sînt capabil. Nu am răspunsuri la nimic.
— Asta cred bărbaţii, nu?
— Ce?
— Că, dacă nu ai răspunsuri, dacă nu poţi să zici: „A, ştiu un tip pe Essex Road care poate să rezolve asta pentru tine”, atunci nu merită să-ţi dai osteneala.
Will îşi schimbă poziţia pe scaun şi nu spuse nimic. Exact asta credea; de fapt, îşi petrecuse jumătate din seară încercînd să găsească numele tipului de pe Essex Road, metaforic vorbind.
— Nu asta vreau. Ştiu că nu poţi să faci nimic. Sînt deprimată. E o boală. S-a declanşat pur şi simplu. Mă rog, asta nu-i adevărat, au mai fost nişte chestii care s-au înu tîmplat pe parcurs, dar...
Discuţia începuse. Fusese mai uşor decît ar fi bănuit el vreodată: nu trebuia decît să asculte, să încuviinţeze din cap şi să pună întrebări pertinente. O mai făcuse, de multe ori, cu Angie, cu Suzie şi cu Rachel, dar atunci avusese un motiv. Aici nu exista nici un motiv ulterior. Nu voia să se culce cu Fiona, dar îşi dorea ca ea să se simtă mai bine şi nu pricepuse că, pentru a reuşi, trebuia să se comporte

exact ca şi cum ar fi vrut să se culce cu ea. Nu voia să se gîndească la ce însemna asta.

Află multe lucruri despre Fiona. Află că nu-şi dorise cu adevărat să fie mamă şi că uneori îl ura pe Marcus cu o pasiune care o îngrijora; află că era preocupată de neputinţa ei de a menţine o relaţie (Will îşi înfrînă dorinţa de a se băga peste ea în acest punct şi de a-i spune că neputinţa de a menţine o relaţie indica o formă subestimată de curaj moral şi că numai oamenii cool o dădeau în bară); află că ultima ei zi de naştere o băgase în sperieţi, pentru că nu fusese nicăieri şi nu făcuse nimic - refrenul obişnuit. Nimic din toate astea nu era mare lucru, dar ansamblul depresiei era mult mai mare decît părţile ei şi acum trebuia să suporte ceva care o obosea şi o făcea să vadă totul printr-un văl verzui-maroniu. Mai află că, dacă ar întreba-o cineva unde se găsea acel ceva (lui Will îi era greu să-şi imagineze o întrebare mai neplauzibilă, dar asta era doar una dintre numeroasele diferenţe dintre ei), ea ar spune că se afla în gîtul ei, pentru că o împiedica să mănînce şi o făcea să se simtă permanent la un pas de lacrimi - asta cînd nu plângea de-a binelea.

Cam asta era, mai mult sau mai puţin. Ce-l speriase cel mai tare pe Will - în afară de faptul că Fiona avea să-l întrebe despre sens (subiect care nici măcar nu ameninţă să-şi arate faţa, probabil fiindcă se vedea clar pe faţa lui şi chiar în viaţa lui că habar nu avea) - fusese faptul că va apărea o cauză a acestei nefericiri, un secret întunecat sau o lipsă teribilă, iar el, unul dintre singurii oameni din lume care puteau să o rezolve, nu va dori, deşi va fi obligat. Dar nu fu deloc aşa; nu se ivise nimic - dacă viaţa, cu dezamăgirile şi compromisurile aferente, cu înfrîngerile ei mărunte şi amare, putea fi socotită un nimic. Deşi probabil că nu putea.

Luară un taxi spre casa Fionei. Taximetristul asculta GLR şi disc jockey-ul vorbea despre Kurt Cobain; lui Will îi luă

ceva timp ca să înţeleagă tonul straniu, potolit, al vocii DJ-ului.

— Ce-a păţit? îl întrebă Will pe taximetrist.

— Cine?

— Kurt Cobain.

— E gagiu' de la Nirvana? S-a împuşcat în cap. Poc.

— A murit?

— Nu. Doar l-a durut capul. Da, normal c-a murit. Will nu fu foarte surprins, mai ales că avea o vîrstă la care nu se mai şoca. Nu se mai şocase la moartea unui star pop de cînd murise Marvin Gaye. Atunci avea... cîţi ani avea? Se întoarse cu gîndul în trecut, l aprilie 1984... Doamne, acum zece ani. Avea douăzeci şi şase de ani şi încă se afla la vîrstă la care astfel de lucruri însemnau ceva: îngîna, probabil, cîntecele lui Marvin Gaye cu ochii închişi cînd avea douăzeci şi şase de ani. Acum ştia că starurile pop şi sinuciderea erau deja ceva obişnuit şi că singura consecinţă a morţii lui Kurt Cobain, din punctul lui de vedere, era că Nevermind avea să sune mult mai cool. Dar Ellie şi Marcus nu erau suficient de bătrîni ca să înţeleagă asta. Ei vor crede că toată treaba însemna ceva anume, iar asta îl îngrijora.

— Ăsta nu-i cîntăreţul care-i plăcea lui Marcus? îl întrebă Fiona.

— Ba da.

— O, Doamne.

Deodată, lui Will i se făcu frică. Nu mai avusese în viaţa lui vreo intuiţie sau vreo formă de empatie, dar avea acum. Normal, îşi zise el, cel care mi-a produsă o trebuia să fie Marcus, în loc să fie Rachel sau cineva care să arate ca Uma Thurman.

— Nu te speria, dar pot să intru cu tine ca să ascult mesajul lui Marcus pe robot? Nu vreau decît să aud că e-n regulă.

În realitate, nu era. Sunase de la o secţie de poliţie dinu tr-un loc numit Royston şi după voce părea mic, speriat şi

singur.

În tren nu vorbiră chiar de la început; din cînd în cînd, Ellie slobozea un mic suspin sau ameninţa că va trage semnalul de alarmă şi că le va face diverse lucruri oamenilor care se uitau la ea cînd înjura sau trăgea din sticla de votcă. Marcus se simţea epuizat. Acum îi era foarte clar că, deşi o considera o fată grozavă pe Ellie, deşi se bucura mereu să o vadă la scoală, deşi era haioasă, drăguţă şi deşteaptă, nu voia ca ea să fie prietena lui. Pur şi simplu nu era genul de persoană care i se potrivea. El avea nevoie de cineva mai liniştit, căruia să-i placă cititul şi jocurile pe computer, iar Ellie avea nevoie de cineva căruia să-i placă să bea votcă, să înjure în faţa oamenilor şi să ameninţe că opreşte trenurile.

Mămica lui îi explicase odată (poate pe vremea cînd ieşea cu Roger, care nu era deloc ca ea) că uneori oamenii aveau nevoie de opusul lor, iar acum Marcus înţelese: dacă stăteai să te gîndesti, chiar în acest moment Ellie avea nevoie de cineva care să o împiedice să apese pe buton mai mult decît de cineva căruia să-i placă apăsatul pe butoane, pentru că, dacă ar fi fost cu cineva căruia să-i placă apăsatul pe butoane, pînă acum ar fi apăsat amînu doi şi ar fi fost deja în drum spre închisoare, însă hiba acestei teorii era faptul că a fi opusul lui Ellie era greu al naibii. Fusese distractiv uneori - la scoală, unde Ellie şi... ellienismul din ea puteau fi controlate. Dar în lumea mare nu era deloc distractiv. Era înspăimântător şi penibil.

— De ce e atit de important? o întrebă el încet. Mă rog, ştiu că-ţi plac albumele lui şi ştiu că e trist din cauza lui Frances Bean, dar...

— L-am iubit.

— Nici nu l-ai cunoscut.

— Bineînţeles că l-am cunoscut, în fiecare zi l-am ascultat cum cîntă. În fiecare zi m-am îmbrăcat cu el. Se confundă cu lucrurile despre care cîntă. Îl cunosc mai bine decît te cunosc pe tine. El mă înţelegea.

— Te înţelegea? Cum se întîmpla treaba asta? Cum te înţelegea un om cu care nu te-ai întâlnit niciodată?

— Ştia ce simt şi cîntă despre asta.

Marcus încercă să-şi amintească nişte cuvinte din cînu tecele de pe albumul Nirvana pe care i-l dăduse Will de Crăciun. Recupera doar cîteva bucăţele: „Mă simt stupid şi contagios,” „un ţintar”, „nu am armă”. Nici una nu însemna ceva pentru el.

— Şi ce simţeai?

— Furie.

— Faţă de ce?

— Faţă de nimic. Pur şi simplu… viaţa asta.

— Ce-i cu ea?

— E un căcat.

Marcus se gîndi la asta. Se gîndi dacă viaţa în general era un căcat şi dacă viaţa lui Ellie era un căcat, iar atunci îşi dădu seama că Ellie îşi petrecea tot timpul dorind ca viaţa ei să fie un căcat şi apoi făcînd din viaţă un căcat prin faptul că şi-o complica. Şcoala era un căcat pentru că venea cu tricoul ăla în fiecare zi, ceea ce nu avea voie să facă, şi pentru că tipa la profesori şi făcea scandal, ceea ce deranja pe toată lumea. Dar dacă nu şi-ar mai purta tricoul şi nu ar mai ţipa la lume? Cît de căcăcioasă ar mai fi viaţa atunci? Nu foarte, îşi zise el. Viaţa era nasoală pentru el, din cauza mamei lui şi a celorlalţi copii de la şcoală, iar el ar da orice ca să fie Ellie; dar fiilie părea la rîndul ei hotărîtă să se transforme în el, chestie care nu avea nici o noimă.

Asta îi aminti cumva de Will şi de pozele lui cu drogaţi morţi; poate că Ellie era ca Will. Dacă vreunul dintre ei ar avea necazuri adevărate în viaţă, nu ar mai vrea sau nu ar mai avea nevoie să şi le inventeze sau să şi le agate în poze, pe pereţi.

— E pe bune ce spui tu, Ellie? Crezi pe bune că viaţa e un căcat?

— Normal.

— De ce?

— Pentru că... pentru că lumea e sexistă, rasistă şi plină de nedreptate.

Marcus ştia că era adevărat - mămica şi tăticul lui i-o spuseseră îndeajuns de des -, dar nu era convins că ăsta era lucrul care o înfuria pe Ellie.

— Asta credea şi Kurt Cobain?

— Nu ştiu. Probabil.

— Deci, nu eşti sigură că simţea la fel ca tine.

— După cum suna, asta simţea.

— Tu vrei să te împuşti?

— Normal. Uneori, în orice caz. Marcus o privi fix.

— Nu-i adevărat, Ellie.

— De unde ştii?

— Pentru că ştiu cum se simte mama. Tu nu te simţi aşa. Ţi-ar plăcea să crezi că te simţi aşa, dar nu-i adevărat. Te simţi prea bine.

— Mă simt ca dracu'.

— Nu. Eu mă simt ca dracu'. Mai puţin cînd sînt cu tine. Şi mama se simte ca dracu'. Dar tu... nu cred.

— Nu ştii nimic.

— Ba ştiu nişte lucruri. Ştiu cum e cu asta. Îţi spun eu, Ellie, nu te simţi deloc ca mama sau cum s-a simţit Kurt Cobain. NU ar trebui să spui că vrei să te sinucizi, cînd de fapt nu vrei. Nu e drept.

Ellie clătină din cap şi rîse cu rîsul ei jos, gen nimeni nu-mă-nţelege, zgomot pe care Marcus nu-l mai auzisej din ziua în care se întîlniseră la intrarea în biroul doanv?

nei Morrison. Avea dreptate, nu o înţelesese atunci; o înţelegea mult mai bine acum.

Rămaseră tăcuţi între două opriri. Marcus se uita pe fereastră şi încerca să găsească un mod de-a i-o explica pe Ellie tatălui său. Nici nu observă cînd trenul intră în gara Royston şi nici măcar nu fu complet pe fază cînd Ellie se ridică şi sări din tren. Ezită un moment, iar apoi, cu o senzaţie oribilă de greaţă, sări după ea.

— Ce faci?

— Nu vreau să merg la Cambridge. Nu-l ştiu pe tai-că-tău.

— Nu-l ştiai nici înainte, dar ai vrut să vii.

— Asta a fost înainte. Acum totul s-a schimbat.

Se luă după ea; nu avea de gînd să o scape din vedere. Ieşiră din gară pe o stradă laterală şi de-acolo pe strada mare. Trecură pe lîngă o farmacie, un aprozar şi un Tesco, iar apoi ajunseră la un magazin de muzică unde se vedea un Kurt Cobain mare, de carton, în vitrină.

— Ia uite, spuse Ellie. Porcii. Deja încearcă să scoată bani din el.

Îşi scoase un bocanc şi îl aruncă în vitrină cu toată puterea. O sparse din prima şi Marcus se surprinse gîndinu du-se cit de slabe erau vitrinele din Royston, faţă de cele din Londra, înainte de a realiza ce se întîmplase.

— La dracu', Ellie!

Ea ridică bocancul şi se folosi de el ca de un ciocan, făcîndu-şi cu grijă o spărtură suficient de mare ca să se poată întinde prin ea fără să se rănească, după care îl salvă pe Kurt Cobain din închisoarea magazinului de muzică.

— Aşa. A ieşit.

Se aşeză pe bordură, în faţa magazinului, strîngîndu-l pe Kurt la piept de parcă ar fi fost o păpuşă de ventriloc şi zîmbind ciudat, ca pentru sine; între timp, Marcus intră în panică. Se avîntă pe stradă, intentionînd să alerge înapoi pînă la Londra sau înainte pînă la Cambridge, în funcţie de direcţia în care avea să o ia. După cîtiva metri însă, picioarele îi fură cuprinse de tremurici, iar el se opri, inspiră adînc de cîteva ori şi se întoarse ca să se aşeze lîngă ea.

— De ce-ai făcut asta?

— Nu ştiu. Pur şi simplu nu mi s-a părut corect să stea acolo singur.

— Of, Ellie.

Încă o dată, Marcus avu sentimentul că Ellie nu trebuia să facă ceea ce făcuse şi că intrase singură în bucluc. El,

unul, se săturase. Existau destule necazuri adevărate pe lume, fără să trebuiască să mai şi inventezi.

Strada fusese tăcută atunci cînd Ellie spărsese geamul, dar zgomotul de sticlă spartă sculase tot Roystonul şi doi oameni care îşi închideau magazinele veniseră în fugă să vadă ce se întîmpla.

— Hei, voi doi. Ia staţi pe loc, spuse un tip bronzat şi cu părul lung.

Marcus îşi zise că era frizer sau vînzător într-un butic. NU ar fi fost capabil să deducă aşa ceva mai înainte, dar, dacă stăteai destul timp pe lîngă Will, prindeai diverse chestii.

— Nici nu plecam, nu-i aşa, Marcus? spuse Ellie dulce.

Pe cînd stăteau în maşina poliţiei, Marcus îşi aminti de ziua în care chiulise de la şcoală şi de viitorul pe care şi-l prezisese în după-amiaza aceea. Avusese dreptate, într-un fel. Toată viaţa lui se schimbase, aşa cum crezuse, iar acum era aproape sigur că va ajunge vagabond sau drogat. Delincvent era deja. Şi totul, din vina mamei lui! Dacă mama lui nu i s-ar fi plîns doamnei Morrison din cauza pantofilor, atunci el nu s-ar mai fi supărat pe doamna Morrison pentru că îi sugerase să se ferească din calea copiilor care-l chinuiau. NU ar mai fi chiulit şi… nu ar mai fi cunoscut-o pe Ellie în dimineaţa aceea. Aici, Ellie avea de dat o explicaţie. La urma urmei, Ellie era cea care tocmai aruncase cu un bocanc într-un geam de sticlă. Problema era că, o dată ajuns chiulangiu, te înhăitai cu oameni ca Ellie, intrai în bucluc, erai arestat şi dus la secţia de poliţie din Royston. Acum nu mai avea ce să facă.

Poliţiştii se dovediră drăguţi, de fapt. Ellie le explicase că nu era golancă sau drogată; pur şi simplu protesta, ceea ce era dreptul ei cetăţenesc, împotriva exploatării comerciale a morţii lui Kurt Cobain. Asta li se păru amuzant poliţiştilor, ceea ce Marcus luă drept un semn bun, deşi pe Ellie o înfurie chiar foarte tare: le spuse că aveau o atitudine superioară, iar ei se uitară unii la alţii şi mai rîseră un pic.

Cînd ajunseră la secţie, fură conduşi într-o încăpere mică, unde o poliţistă intră şi începu să le vorbească. Le ceru să-şi spună vîrstele şi adresele şi ce căutau în Royston. Marcus încercă să vorbească despre tatăl lui, pervazul, cu întrebările mari pe care şi le pusese, Kurt Cobain şi votca, dar îşi dădu seama că era confuz şi că poliţista nu pricepea ce legătură avea accidentul tatălui său cu Ellie şi cu vitrina magazinului, aşa că renunţă.

— El nu a făcut nimic, zise brusc Ellie.

NU o spuse într-un mod plăcut; o spuse de parcă Marcus ar fi trebuit să facă ceva, dar nu făcuse.

— Am coborît din tren şi el m-a urmărit. Eu am spart geamul. Daţi-i drumul.

— Unde să-i dau drumul? o întrebă poliţista.

Era o întrebare foarte bună, îşi zise Marcus, şi era bucuros că fusese pusă. Nu voia în mod deosebit să i se dea drumtd prin Royston.

— Trebuie să-i telefonăm unuia din părinţii lui. Trebuie să le telefonăm şi alor tăi.

Ellie o fulgeră cu privirea şi poliţista îi răspunse pe măsură. Nu părea să mai fie ceva de spus. Cunoşteau infracţiunea şi identitatea infractorului; infractorul fusese reţinut şi se afla la secţia de poliţie, aşa că se aşezară şi aşteptară în linişte.

Tatăl lui şi cu Lindsey apărură primii. Lindsey trebuise să şofeze,' din cauza claviculei lui rupte, şi nu-i plăcea să conducă maşina, aşa că erau amîndoi destul de enervaţi: Lindsey era obosită şi agitată, iar tatăl lui era morocănos şi avea dureri. Nu arăta ca un om care îşi pusese întrebări mari în legătură cu viaţa lui şi în nici un caz nu arăta ca un om care pînă nu de mult dorise cu disperare să-şi vadă fiul unic.

Poliţista îi lăsă singuri. Clive se prăbuşi pe o bancă aflată pe o latură a încăperii, iar Lindsey se aşeză lîngă el, privindu-l cu îngrijorare:

— Asta-i tot ce-mi lipsea. Mulţumesc, Marcus. Marcus îşi privi nefericit tatăl.

— NU a făcut nimic, spuse Ellie nerăbdătoare. A încercat să mă ajute, atîta tot.

— Tu cine eşti de fapt?

— Cine sînt de fapt?

Ellie îl luă la refec pe tatăl băiatului. Lui Marcus nu i se părea o idee deosebit de bună, dar se săturase să se ia la trîntă cu Ellie.

— Cine sînt de fapt? Sînt Eleanor Toyah Gray, în vîr-stă de cincisprezece ani şi şapte luni. Locuiesc la numărul douăzeci şi trei...

— Ce treabă ai să te prosteşti cu Marcus?

— Nu mă prostesc cu el. E prietenul meu.

Asta era o veste nouă pentru Marcus. Nu mai simţise că Ellie era prietena lui, din momentul în care urcaseră în tren.

— M-a rugat să vin cu el la Cambridge, pentru că nu-şi dorea foarte mult o discuţie de la suflet la suflet cu un tată care nu-l înţelege şi care l-a abandonat în momentul în care avea mai multă nevoie de el. Nu-i aşa că-s tari bărbaţii ăştia? Ai o mamă care vrea să se sinucidă şi pe ei nu-i interesează. Dar cad de pe-un căcat de pervaz şi dinu tr-o dată eşti convocat la o discuţie despre sensul vieţii.

Marcus se prăbuşi pe masă şi îşi lăsă capul în palme. Brusc se simţi foarte, foarte obosit; nu voia să fie cu nici unul dintre oamenii ăştia. Viaţa era destul de grea şi fără ca Ellie să-şi dea drumul la gură.

— A cui mamă vrea să se sinucidă? întrebă Clive.

— A lui Ellie, spuse Marcus ferm. Clive o privi pe Ellie cu interes.

— Îmi pare rău că aud asta, spuse el cu o voce care nu exprima nici părere de rău, nici interes.

— Nu-i nimic, spuse Ellie, care înţelese mesajul şi o vreme nu mai spuse nimic.

— Presupun că dai vina pe mine pentru toate astea, spuse tatăl lui Marcus. Presupun că te gîndeşti că, dacă as fi rămas cu mama ta, nu ai fi luat-o razna. şi probabil că ai dreptate.

Oftă, iar Lindsey îi luă mîna şi o bătu înţelegătoare. Marcus ţîşni în picioare.

— Despre ce vorbeşti?

— Te-am dat peste cap.

— NU am făcut decît să cobor dintr-un tren, spuse Marcus.

Oboseala îi pierise. Fusese înlocuită de genul de furie pe care nu o simţea prea des, o furie care-i dădea puterea de a contrazice pe oricine, de orice vîrstă. Ar fi vrut să poată cumpăra chestia asta la sticlă, ca să o ţină în banca lui la scoală şi să soarbă din ea toată ziua.

— Cum să o iei razna dacă doar cobori dintr-un tren? Ellie a luat-o razna. E nebună. Tocmai a spart o vitrină cu bocancul, pentru că era acolo o fotografie cu un star pop. Dar eu nu am făcut nimic. Şi nu mă interesează dacă ai plecat sau nu de-acasă. Mi-e totuna. As fi coborît din tren şi dacă mai erai cu mămica, pentru că voiam să încerc să-mi ajut prietena.

De fapt, asta nu era chiar corect, pentru că, dacă mămica şi tăticul lui ar fi fost împreună, el nu s-ar mai fi aflat în tren, decît dacă s-ar fi dus cu Ellie la Cambridge dintr-un alt motiv, pe care nu şi-l putea imagina.

— Cred că nu eşti bun de nimic ca tată şi asta nu ajută prea mult nici un copil, dar nu ai fi fost bun de nimic ca tată oriunde ai fi locuit, aşa că nu văd cu ce schimbă asta lucrurile.

Ellie rîse:

— Bravo, Marcus! Mişto discurs!

— Mulţumesc. Mi-a plăcut să-l ţin.

— Sărăcuţul de tine, spuse Lindsey.

— Ia mai taci din gură, spuse Marcus.

Ellie rîse şi mai tare. Vorbise fierea furiei din el - săraca Lindsey nu făcuse niciodată ceva rău -, dar tot se simţea bine.

— Acum putem pleca? întrebă Ellie.

— Trebuie să o aşteptăm pe mama ta, spuse Clive. Vine cu Fiona. Le aduce Will cu maşina.

— O, nu, făcu Marcus.

— Morţii mă-sii, spuse Ellie, iar Marcus gemu. Rămaseră toţi patru uitîndu-se unii la alţii, aşteptînd scena următoare din ceea ce începea să semene cu o piesă interminabilă.

Viata era pînă la urmă ca aerul. Will nu se mai îndoia de asta. Nu părea să existe nici un mod de-a o ţine la respect şi tot ce putea să facă pe moment era să o trăiască şi să o respire. Cum reuşeau oamenii să o tragă în plămîni fără să se înece era un mister pentru el: era plină de depuneri. Ăsta era un aer pe care aproape că puteai să-l mesteci.

O sună pe Rachel din apartamentul Fionei, cînd aceasta se duse la baie, şi de data asta Rachel îi răspunse la telefon.

— Aşa e că nu ai avut de gînd să vii?

— Ei bine...

— Aşa e?

— Da. M-am gîndit că... M-am gîndit că ar putea să fie mai bine. Am făcut ceva groaznic?

— Presupun că nu. Presupun că mi-a făcut bine.

— Păi, vezi?

— Dar ca regulă generală...

— Ca regulă generală, o să apar doar cînd o să-ţi promit.

— Îţi mulţumesc.

Îi povesti lui Rachel despre Marcus şi Ellie şi îi promise că o va ţine la curent, în momentul în care închise telefonul, mama lui Ellie, Katrina, sună şi vorbi cu Fiona, apoi Fiona vorbi cu Clive, apoi o sună din nou pe Katrina pentru a se oferi să o ducă la Royston, iar apoi WUI merse acasă să-şi ia maşina şi începură să caute casa lui Ellie.

În timp ce Fiona o lua pe mama lui Ellie, Will stătea în maşină ascultînd Nirvana şi gîndindu-se la Ziua Raţei Moarte. Ceva de-acum îi amintea ziua de aceea; era aceeaşi senzaţie de imprevizibil, de contopire şi de haos. Principala diferenţă era că ziua de azi nu era la fel de... În fine, de agreabilă. Nu că tentativa de suicid a Fionei ar fi fost ceva extrem de vesel; dar pe-atunci nici nu-i cunoştea, nici nu se sinchisea de vreunul din ei, aşa că avusese posibilitatea de a observa, cu o fascinaţie morbidă, dar neutră, genul de porcărie pe care le făceau oamenii încăpăţînaţi, ghinionişti sau amîndouă. Dar neutralitatea se dusese acum, iar Will era mai îngrijorat la gîndul că Marcus stătea cu o adolescentă detracată într-o secţie provincială de poliţie (o experienţă pe care Marcus probabil că o va uita de tot pînă în week-end) decît fusese la gîndul că mama aceluiaşi băiat încercase să-şi ia viaţa - o amintire pe care, aproape sigur, o va duce cu sine în mor-mînt. Se părea că, indiferent dacă simţeai ceva sau nu, nu conta: reacţiile tale erau oricum greşite.

Mama lui Ellie era o femeie atrăgătoare, de patruzeci şi ceva de ani, cu o înfăţişare suficient de tinerească pentru a-şi permite nişte blugi ponosiţi, uzaţi, şi o geacă de piele. Avea o claie de păr cîrlionţat, vopsit cu henna, nişte riduri fine în jurul ochilor şi al gurii, şi părea să se fi resemnat de mult în legătură cu fiica ei.

— E nebună, spuse Katrina cu o ridicare din umeri de îndată ce intră în maşină. Nu ştiu cum sau de ce, dar este. Nu nebună de legat, dar înţelegeţi. Scăpată de sub control. Vă deranjează fumul, dacă deschid geamul?

Îşi scotoci prin geantă, nu reuşi să-şi găsească bricheta şi apoi uită cu totul de fumat.

— E ciudat, pentru că, atunci cînd s-a născut Ellie, chiar am sperat că aşa va fi, zvăpăiată, rebelă, gălăgioasă şi isteaţă. De-asta am botezat-o Eleanor Toyah.

— E ceva clasic? întrebă Fiona.

— Nu, e pop, spuse Will.

Fiona rîse, deşi Will nu înţelese de ce.

— Toyah Wilcox.

— Iar acum chiar este zvăpăiată, rebelă şi tot ce vreţi. As da orice să fie sperioasă şi devreme acasă. Mă ucide.

Will tresări la turnura de frază a Katrinei şi trase cu ochiul la Fiona, aşezată lîngă el, dar ea nu dădu nici un semn că ar fi fost conştientă de faptul că expresia avea şi un alt sens în afara celui figurat.

— Dar asta-i ultima picătură, spuse Katrina.

— Idem, spuse Fiona.

— În orice caz, pînă la următoarea.

Rîseră amîndouă, dar aşa era, îşi zise Will. Întotdeauna va exista o ultimă picătură. Ellie o ucidea pe Katrina, Marcus o ucidea pe Fiona şi vor continua să le ucidă ani şi ani de-a rîndul. Cele două erau Moartele Vii. Nu puteau să trăiască de-adevăratelea, dar nici să moară; tot ce puteau să facă era să stea în maşina unui străin şi să rîdă pe chestia asta. Şi oamenii ca Jessica aveau tupeul să-i spună că el era defect şi pierdea o mulţime de lucruri? Nu credea că va înţelege vreodată ce voia să însemne asta.

Opriră să ia benzină, cutii cu băuturi, chipsuri şi batoane de ciocolată, iar cînd intrară din nou în maşină, atmosfera se schimbase: undeva între cutiile care fîsîiau şi pachetele de chipsuri care fîsîiau, ei păreau să fi devenit un trio. Parcă ar fi uitat de ce porniseră de fapt la drum; călătoria devenise sensul excursiei. Will ţinea minte din excursiile cu autocarul din timpul şcolii că era o chestie care avea de-a face cu ieşitul din maşină şi intratul la loc, dar nu-şi mai amintea cum anume. Poate că nu-ţi dădeai seama că se crease o stare anume pînă cînd plecai şi te întorceai la ea, dar acum exista o stare - o mixtură ameţitoare de disperare, preocupare împărtăşită, isterie refulată şi simplu spirit de echipă - iar Will îşi dădea seama că se afla înăuntrul ei, în loc să se uite la ea din afară. Ăsta nu a-vea cum să fie lucrul pe care-l pierdea, pentru că nu-l pierdea, dar tot implica nişte copii. Trebuie să-i dai lui Marcus ce-i

al lui, îşi zise el. Băiatul era stîngaci, ciudat şi toate cele, dar avea darul de a crea punţi oriunde mergea, şi foarte puţini adulţi puteau să facă asta. Will nu şi-ar fi închipuit vreodată că ar fi în stare să se apropie de Fiona, dar acum putea; relaţia lui cu Rachel se sprijinise în întregime pe Marcus. Şi iată o a treia persoană, cineva cu care nu se mai întîlnise pînă în seara asta, pentru ca acum să împartă batoane de Kit Kat şi înghiţituri de Diet Lilt de parcă deja ar fi făcut schimb de fluide corporale. Era o ironie că băiatul ăsta straniu şi însingurat putea să facă toate aceste apropieri, rămînînd în schimb atît de departe de lume.

— De ce s-a împuşcat tipul ăla? întrebă deodată Fîona.

— Kurt Cobain? spuseră laolaltă Will şi Katrina.

— Dacă aşa îl chema.

— Era nefericit, bănuiesc, spuse Katrina.

— Bun, de-asta m-am prins şi eu. De ce?

— Păi, nu-mi vine-n minte acum. Mi-a spus Ellie, dar la un moment dat nu am mai dat atenţie. Droguri? O copilărie urîtă? Presiuni? Oricum, lucruri de genul ăsta.

— Pînă de Crăciun nici nu am auzit de el, spuse Fiona, dar s-a făcut tam-tam, nu?

— Ai văzut ştirile din seara asta? Era plin de tineri cu inimile frihte, care se îmbrăţişau unii pe alţii şi plîngeau. A fost foarte trist să-i văd. Totuşi, nici unul dintre ei nu părea să vrea să spargă vitrinele magazinelor. Se pare că numai fiică-mea a dorit să-şi exprime durerea în felul ăsta.

Will se întrebă dacă Marcus stătuse vreodată în camera lui, ascultînd Nevermind, aşa cum stătuse Will, ascultînd primul album Clash. Nu şi-l putea imagina făcînd asta. Marcus nu ar fi avut cum să înţeleagă genul acela de furie şi de durere, deşi probabil că avea propria versiune a acelor sentimente, înghesuindu-se acolo, pe dinăuntru, pe undeva. şi totuşi, iată-l băgat la închisoare - mă rog, stînd în sala de aşteptare a unei secţii de poliţie - pentru că fusese complice la o infracţiune menită cumva sa răzbune

moartea lui Kurt Cobain. Era greu să-ti imaginezi două spirite mai puţin înrudite decît Marcus şi Kurt Cobain;

şi totuşi, reuşiseră amîndoi aceeaşi şmecherie: Marcus forţa apropieri improbabile în maşini şi în secţiile de poliţie, iar Kurt Cobain făcea acelaşi lucru la televizor pretutindeni în lume. Era o dovadă a faptului că lucrurile nu erau atît de rele cum credeau ei. Will ar fi vrut să-i arate această dovadă lui Marcus şi oricui ar fi avut nevoie de ea.

Acum aproape că ajunseseră. Katrina tot sporovăia, complet împăcată, în aparentă, cu îdeea că fiica ei avea din nou necazuri (singura cale care-ţi rămînea deschisă, presupuse Will, dacă aveai nenorocul să fii părintele lui Ellie), dar Fiona devenise teribil de tăcută.

— Ştii, nu o să aibă probleme, îi spuse el.

— Ştiu, spuse ea, dar în vocea ei se furişă ceva care nu-i plăcu.

Will nu se miră descoperind că atmosfera din secţia de poliţie era urîtă - la fel ca majoritatea adepţilor drogurilor uşoare, nu era un fân al politiei -, dar se miră descoperind că atmosfera asta nu venea dinspre biroul de recepţie, unde nu znrîlniră decît o politeţe uşor crispată, ci din camera de interogatoriu, unde domneau o tăcere îngheţată şi multe priviri mînioase. Lindsey şi Clive priveau mînioşi spre Marcus, care privea mînios spre perete. O adolescentă furioasă (a cărei înfăţişare, după cum Will fu mulţumit să vadă, nu era departe de o încrucişare dintre Siouxsie şi Roadrunner, dar şi cu freza cuiva căruia i se dăduse drumul de curind în sînul comunităţii) privea mînioasă la oricine era suficient de curajos să-i întîlnească privirea.

— Ti-a luat ceva timp, spuse Ellie, cînd mama ei intră.

— Mi-a luat atîta timp cît mi-a trebuit ca sa dau un telefon şi să vin cu maşina pînă aici, spuse Katrina, aşa că să nu începi.

— Fiica dumneavoastră, spuse Clive, e limpede că s-a înhăitat cu cine nu trebuia.

— Fiul tău, îl îngînă Ellie, dar Fiona rămase sumbră şi tăcută.

— Mi-a spus să tac din gură, spuse Lindsey.

— Bla-bla-bla, făcu Ellie.

Poliţista care îi condusese începu să nu-şi mai ascundă zîmbetul văzînd cît erau de opăriţi.

— Putem să mergem? o întrebă Will.

— Încă nu. Aşteptăm să vină persoana care conduce magazinul.

— Bine, spuse Ellie. Vreau să-i zic şi lui vreo două.

— De fapt, e o ea, spuse poliţista. Ellie roşi.

— El sau ea, nu contează. E bolnavă.

— De ce e bolnavă, Ellie? întrebă Katrina pe un ton care izbutea în mod sclipitor să combine sarcasmul şi blazarea, şi a cărui perfecţionare necesitase în mod clar vreme îndelungată şi mult antrenament.

— Pentru că exploatează un eveniment tragic pentru cîştigul propriu, spuse Ellie. Habar nu are ce înseamnă ziua de azi. Nu vede în ea decît nişte bani.

— Oricum, de ce vine? o întrebă Will pe poliţistă.

— Încercăm o metodă nouă. Ştiţi, infractorii confruntaţi cu victimele infracţiunilor, ca să-şi poată vedea consecinţele actului.

— Cine-i infractorul şi cine-i victima? întrebă Ellie cu înţeles.

— Hai, Ellie, mai taci odată, îi spuse mama ei.

O femeie de aproape treizeci de ani, cu un aer agitat, fu introdusă în încăpere. Purta un tricou cu Kurt Cobain şi avea mult rimei negru, iar dacă nu era sora mai mare a lui Ellie, specialiştii în genetică ar fi trebuit să se întrebe de ce.

— Ea e Ruth, proprietara magazinului. Ea e domnişoara care ţi-a spart vitrina, spuse poliţista.

Ellie se uită la proprietara magazinului, zăpăcită.

— Ei te-au pus să faci asta?

— Ce?

— Să semeni cu mine.
— Semăn cu tine?
Toţi cei din încăpere, inclusiv ofiţerii de poliţie, rîseră.
— Ai pus poza aia în vitrină ca să exploatezi oamenii, spuse Ellie cu o încredere simţitor mai mică decît afişase mai înainte.
— Care poză? Poza lui Kurt? E acolo din totdeauna. Sînt cea mai mare fană a lui. În orice caz, cea mai mare fană din Hertfordshire.
— NU ai pusă o doar azi, ca să faci ceva bani?
— Să fac bani pe spinarea tuturor fanilor Nirvana care jelesc în Hertfordshire? Asta nu ar merge decît dacă poza ar fi cu Julio Iglesias.
Ellie păru jenată.
— De-aia ai spart geamul? întrebă Ruth. Fiindcă ai crezut că exploatez oamenii?
— Da.
— Azi a fost cea mai tristă zi din viaţa mea. Şi acuma vine o tîmpită şi-mi sparge geamul pentru că i se pare că încerc să-i jumulesc pe oameni. Mai... maturizează-te şi tu.
Will se îndoia serios că Ellie rămînea prea des fără replică, dar era clar că, dacă doreai să o reduci la stadiul de ruină cu gura căscată şi faţa roşie, nu trebuia decît să-i găseşti un doppelgănger de douăzeci şi ceva de ani, cu o credinţă în Kurt Cobain şi mai pioasă decît a ei.
— Îmi pare rău, murmură ea.
— Mda, asta e, zise Ruth. Vino încoace.
Şi în timp ce ocupanţii camerei de interogatoriu a poliţiei, strînşi laolaltă şi ostili, se uitau la ele, Ruth îşi deschise braţele, iar Ellie se ridică, se îndreptă spre ea şi o îmbrăţişa.
Faptul că această îmbrăţişare ar fi trebuit să marcheze sfîrşitul tristei afaceri a figurii de carton păru să-i fi scăpat Fionei, dar Will era conştient de ceva timp că nimic nu o mai afectase de cînd opriseră să ia benzină. Totuşi, în curînd se dovedi clar că, în loc să viseze cai verzi pe pereţi,

Fiona se înarmase ca să acţioneze şi, din motive doar de ea ştiute, hotărîse că vremea acţiunii era acum. Se ridică, ocoli masa, îl luă în braţe pe Marcus pe la spate şi, cu o intensitate emoţională penibilă, i se adresă poliţistei care se ocupase de ei.

— NU am fost o mamă bună pentru el, declară ea. Am lăsat lucrurile să-mi alunece din mînă, nu am fost atît de atentă cît trebuia şi... nu sînt surprinsă că s-a ajuns aici.

— Nu s-a ajuns nicăieri, mami, zise Marcus. De cîte ori trebuie să mai spun? NU am făcut nimic.

Fiona îl ignoră; nici măcar nu părea să-l fi auzit.

— Ştiu că nu merit nici o şansă, dar acum cer să mi se acorde una şi... Nu ştiu dacă sînteţi mamă sau nu?

— Eu? întrebă poliţista. Da. Am un băieţel. Jack.

— Apelez la dumneavoastră ca mamă... Dacă ne mai daţi o şansă, nu veţi regreta.

— Mami, nu avem nevoie de nici o şansă. NU am făcut nimic rău. Doar m-am dat jos dintr-un tren.

Încă o pauză de reacţie. Will fu nevoit să se încline în faţa ei: din momentul în care hotărîse să lupte pentru copilul ei, devenise de neoprit, oricît de greşită i-ar fi fost hotărîrea şi oricît de nepotrivite armele. Ce spunea ea era aiurea - putea ea însăşi să-şi dea seama că era aiurea -, dar măcar venea din acea parte a ei care ştia că trebuia să facă ceva pentru fiul ei. Era un punct de cotitură, într-un fel. Pe această femeie ţi-o puteai imagina spunînd tot felul de lucruri nepotrivite în momente ciudate; dar era deja mult mai greu să-ţi imaginezi că o vei găsi atîrnînd peste o canapea umplută de vomă, iar Will începu să înveţe că lucrurile bune aveau uneori forme şi dimensiuni nepromiţătoare.

— Sîntem dispuşi să facem un tîrg, spuse Fiona. Oare legea din Royston era la fel cu Legea din LA? se întrebă Will. Părea puţin probabil, dar cine ştie?

— Marcus va depune mărturie împotriva lui Ellie, da-că-i daţi drumul, îmi pare rău, Katrina, dar ea e oricum o cauză

pierdută. Lasă-l pe Marcus să ia totul de la capăt.

Îşi îngropa faţa în gîtul lui Marcus, dar acesta se scutură, se îndepărtă de ea şi se apropie de Will. Katrina, care îşi petrecuse o bună parte din durata discursului Fionei străduindu-se să nu rîdă, veni să o consoleze.

— Taci din gură, mami. Eşti nebună. Ce dracu', nu-mi vine să cred ce părinţi băşinoşi am, spuse Marcus cu o emoţie autentică.

Will se uită la grupul ăsta mic şi ciudat, care era de fapt gaşca lui, şi încercă să şi-l explice cît de cît. Toate încurcăturile şi conexiunile astea! Nu le putea cuprinde cu mintea. Nu era un om înclinat spre momentele mistice, nici măcar sub influenţa narcoticelor, dar se întreba dacă nu cumva trăia un astfel de moment acum, dintr-un motiv sau altul: putea oare să aibă vreo legătură cu faptul că Marcus plecase de lîngă mama lui şi venise la el? Oricare ar fi fost explicaţia, îl făcea să se simtă foarte ciudat. Pe unii din oamenii ăştia nu-i cunoscuse pînă azi; pe unii din ei îi ştia de puţin timp, dar nu suficient ca să-şi facă o părere. Dar oricum, îată-i, una strîngînd un Kurt Cobain de carton, altul în ghips, alta plîngînd, toţi legaţi unii de altii în feluri imposibil de explicat cuiva care ar fi intrat acum pe uşă. Will nu-şi mai amintea să se fi prins vreodată în genul ăsta de păienjeniş încurcat, întins, haotic; era aproape ca şi cum i-ar fi fost dat să întrevadă ce însemna să fii om. Nu era foarte rău; nici măcar nu l-ar fi deranjat să fie om cu normă întreagă.

Merseră cu toţii la cel mai apropiat fast-food, pentru masa de seară. Ruth şi Ellie stăteau într-o parte, fumau şi şopteau; Marcus şi rudele lui continuau cu ciorovăiala în care se angajaseră cu atita entuziasm la sectia de politie. Clive voia ca Marcus să-şi continue călătoria la Cambndge, dar Fiona simţea că ar trebuia să se întoarcă la Londra, în timp ce Marcus părea prea confuz ca să mai simtă mare lucru.

— În primul rînd, ce căuta Ellie cu tine? îl întrebă Will.

— Nu mai ţin minte, spuse Marcus. A vrut şi ea să vină.

— Trebuia să stea la noi? întrebă Clive.

— Nu ştiu. Cred că da.

— Mersi că ne-ai întrebat.

— Ellie nu e potrivită pentru mine, spuse Marcus ferm.

— Te-ai prins, nu? spuse Will.

— Nu prea ştiu pentru cine e potrivită, spuse Katrina.

— Cred că vom fi mereu prieteni, continuă Marcus. Dar nu ştiu. Cred că ar trebui să caut o persoană mai puţin...

— Mai puţin nepoliticoasă şi nebună? Mai puţin violentă? La naiba, mai puţin proastă? Mă pot gîndi la nenumărate „mai puţinuri”.

Această contribuţie venise din partea mamei lui Ellie.

— Mai puţin diferită de mine, spuse Marcus cu diplomaţie.

— Atunci, baftă, spuse Katrina. Sîntem destui cei care ne-am irosit o jumătate din viaţă căutînd o persoană mai puţin diferită de noi şi pînă acum nu am găsit-o.

— E aşa de greu? întrebă Marcus.

— E cel mai greu lucru din lume, spuse Fiona, cu o îndîrjire neobişnuită, care-l făcu pe Marcus să tresară.

— De ce crezi că sîntem toţi singuri? spuse Katrina. Oare asta să fie? se întrebă Will. Asta făceau cu toţii, căutau o persoană mai puţin diferită? Asta făcea şi el? Rachel era dinamică, serioasă, adunată, sensibilă şi diferită în mai multe feluri decît putea el să numere, dar rostul ei, din punctul de vedere al lui Will, era că nu semăna deloc cu el. Atunci exista o hibă în raţionamentul Ka-trinei. Chestia cu căutarea persoanei mai puţin diferite... Nu funcţiona cu adevărat, înţelese el, decît dacă erai convins din capul locului că nu era aşa rău să fii cine erai.

Marcus chiar rămase pînă la urmă cu tatăl lui şi cu Lindsey. Îi părea rău pentru ei, dar într-un fel ciudat: la poliţie păruseră chiar pe dinafară, ca şi cum nu ar fi fost în stare să se descurce. Marcus nu se mai gîndise la asta pînă acum, dar în seara aia chiar puteai să spui cine locuia la

Londra şi cine nu, iar cei care nu locuiau la Londra păreau pur şi simplu speriaţi de bombe. Lui Clive şi lui Lindsey le fusese frică de Ellie, dar şi de mama lui Ellie sau de poliţie, se văicăriseră mult şi se perpeliseră... Poate că nu avea nici o legătură cu Londra; poate că avea legătură mai degrabă cu genul de oameni pe ca-re-i cunoştea acum, sau poate doar îmbătrînise mult în ultimele două luni. Dar nu prea putea să vadă ce i-ar mai oferi tăticul lui; de-aceea îi păru rău pentru el şi de-ace-ea acceptă să se întoarcă la Cambridge cu el.

Clive continuă să se văicărească în maşină. De ce voia Marcus să se încurce cu o astfel de persoană? De ce nu încercase să o oprească? De ce vorbise urît cu Lindsey? Ce-i făcuse? Marcus nu răspunse, îşi lăsă tatăl să-i dea înainte, pînă cînd, în cele din urmă, păru să rămînă fără văicăreli, aşa cum rămîi fără benzină: începură să încetinească, să se potolească şi apoi dispărură cu totul, pur şi simplu. Chestia era că nu mai putea fi genul ăla de tătic, îşi ratase momentul. Era ca şi cum Dumnezeu s-ar hotărî brusc să fie iar Dumnezeu, la o veşnicie după ce a creat lumea: nu ar putea să coboare brusc din rai şi să zică: „A, nu ar fi trebuit să puneţi Empire State Building acolo, nu ar fi trebuit să organizaţi lucrurile astfel încît oamenii din Africa să ia mai puţini bani şi nu ar fi trebuit să lăsaţi să se construiască arme nucleare.” Pentru că şi tu ai putea să-i spui: „Ei bine, acum e puţin cam tîrziu, nu-i aşa? Unde ai fost cînd ne-am gîndit la lucrurile astea?”

Nu că ar fi crezut că tăticul lui trebuia să fi stat lîngă el, atîta doar că nu putea să aibă şi una, şi alta. Dacă voia să stea la Cambridge cu Lindsey, fumînd marijuana şi căzînd de pe pervazuri, foarte bine, dar atunci nu mai putea să se ia de mizele mărunte - iar Ellie era acum o miză măruntă, zău aşa, deşi cînd stătuseră pe bordură, aşteptînd să vină maşina poliţiei, păruse miza cea mai mare din toate timpurile. Va trebui să-şi găsească altă slujbă. Will putea să

se descurce, mămica lui la fel, dar tăticul lui era pe dinafară.

Sosiră acasă la tăticul lui pe la zece treizeci, ceea ce însemna că îi trebuiseră şase ore să ajungă la Cambridge - nu prea rău, ţinînd cont de faptul că fusese arestat la jumătatea drumului. (Arestat! Fusese arestat! De fapt, dus la o secţie de poliţie într-o maşină de poliţie. Deja încetase să se gîndească la geamul spart ca la ceva ce rezultase din chiul şi care va duce la vagabondaj şi la dependenţă de droguri. Acum, că era liber, îşi dădea seama că exagerase. În loc de asta, luă incidentul de la Royston drept o măsură a evoluţiei sale din ultimele cîteva luni. În nici un caz nu ar fi fost în stare să ajungă în arest, atunci cînd venise la Londra. NU ar fi cunoscut oamenii potriviţi.)

Lindsey le turnă o ceaşcă de ceai şi rămaseră o vreme la masa din bucătărie. Apoi Clive îi făcu un fel de semn lui Lindsey, iar ea spuse că era obosită şi că se ducea la culcare, lăsîndu-i singuri.

— Te deranjează dacă-mi fac unjoint? îl întrebă tăticul lui.

— Nu, zise Marcus. Faci ce vrei. Dar eu nu trag nici un fum.

— Normal că nu. Te superi dacă-mi dai şi mie cutia? Mă doare dacă mă întind.

Marcus îşi trase scaunul spre rafturi, se sui pe el şi începu să bîjbîie în spatele pachetelor de cereale de pe raftul de sus. Era ciudat cum puteai să ştii în continuare lucruri mici, neînsemnate, despre oameni, cum ar fi locul unde îşi păstrau cutia, chiar dacă nu ştiai ce gîndeau de la o săptămînă la alta.

Coborî, îi înmînă cutia şi îşi trase scaunul înapoi la masă. Tatăl lui începu să-şi răsucească unjoint, mormăind în hîrtia de ţigară în tot acest timp.

— Am început să-mi fac probleme mari după aceea, să ştii. După accident.

— După ce-ai căzut de pe pervaz?

Lui Marcus îi plăcea să spună asta. Suna stupid.

— Da. După accident.
— Mămica mi-a spus că ţi-ai pus întrebări serioase. -Şi?
— Şi, ce?
— Nu ştiu. Cum vezi tu problema?
— Cum văd eu problema întrebărilor pe care ti le-ai pus tu?
— Mă rog.
Tatăl său îşi ridică ochii de pe Rizla-urile sale.
— Mda. Cam aşa ceva.
— Păi depinde, nu? De întrebările pe care ţi le-ai pus.
— OK. Întrebările pe care mi le-am pus sînt... M-a speriat accidentul ăsta, să ştii.
— Cînd ai căzut de pe pervaz?
— Da. Accidentul meu. De ce trebuie să spui tot timpul ce-a fost? în fine, m-a speriat.
— NU ai căzut de la mare înălţime. Doar ţi-ai rupt clavicula. Cunosc mulţi oameni care au păţit-o.
— Nu contează de la ce înălţime cazi, dacă asta te face să-ţi pui întrebări, nu-i aşa?
— Ba cred că da.
— Ai vorbit serios la poliţie? Cînd ai spus că nu suit bun de nimic ca tată?
— A, nu ştiu. De fapt, nu.
— Pentru că ştiu că nu am fost extraordinar.
— Nu. Extraordinar, nu.
— Şi.., ai nevoie de un tată, aşa e? Acum văd asta. Înainte nu o vedeam.
— Nu ştiu de ce am nevoie.
— Bun, dar ştii că ai nevoie de un tată.
— De ce?
— Pentru că toată lumea are. Marcus se gîndi la asta.
— Toată lumea are nevoie ca să... ştii tu... ca să pornească în viaţă. După aia, nu sînt sigur. De ce crezi că am nevoie de unul acum? Mă descurc şi fără.
— Nu se vede.

— De ce, pentru că altcineva a spart un geam? Nu, pe bune, mă descurc şi fără. Poate chiar mă descurc mai bine. Adică, e greu doar cu mami, dar anul ăsta la şcoală... Nu pot să-ţi explic, dar mă simt mai în siguranţă decît pînă acum, pentru că ştiu mai mulţi oameni. Eram superspe-riat pentru că mi se părea că doi oameni nu ajungeau, şi acum nu mai sînt doi. Sînt o grămadă. Şi mi-e mai bine aşa.

— Cine e grămada asta? Ellie, Will şi oamenii de felul lor?

— Da, oamenii de felul lor.

— Nu vor rămîne lîngă tine o veşnicie.

— Unii da, altii nu. Dar, vezi, înainte nu ştiam că putea să facă şi altcineva treaba asta, iar ei pot. Poţi să găseşti oameni. E ca-n numerele alea de acrobaţie.

— Ce numere de acrobaţie?

— Alea cînd stai în picioare pe o grămadă de oameni într-o piramidă. Nu prea contează cine sînt, nu-i aşa, cît timp sînt acolo şi nu-i laşi să plece fără să găseşti pe altcineva.

— Chiar crezi asta? Că nu contează cine e dedesubt?

— Da, acuma. Nu credeam, dar acum cred. Pentru că nu poti să te bazezi pe mămica şi pe tăticul, dacă fac prostii, se cară şi se deprimă.

Tăticul său terminase de pregătit joint-ul. Îl aprinse şi trase un fum adînc.

— Astea erau problemele serioase pe care mi le-am pus. Că nu ar fi trebuit să mă car.

— Nu contează, taţi. Zău. Ştiu unde să te găsesc dacă se strică lucrurile.

— A, mersi.

— Scuze. Dar... mi-e bine. Zău. Pot să găsesc diverşi oameni. O să mă descurc.

Şi se va descurca, ştia asta. Nu ştia dacă se va descurca şi Ellie, pentru că ea nu se gîndea atît de serios la unele lucruri, deşi era deşteaptă, ştia politică şi aşa mai departe; şi nu ştia dacă mămica lui se va descurca, pentru că o bună parte din timp nu era destul de puternică. Dar era sigur că va fi în stare să facă faţă în nişte feluri inaccesibile lor.

Putea să facă faţă la şcoală, pentru că ştia ce să facă şi înţelesese în cine puteai să ai încredere şi în cine nu, o înţelesese chiar aici, la Londra, unde oamenii se abordau unii pe alţii din tot felul de unghiuri ciudate. Puteai să creezi mici desene alcătuite din oameni, care nu ar fi fost posibile dacă mămica şi tăticul nu s-ar fi despărţit şi ar fi rămas tustrei în Cambridge. Asta nu funcţiona la toată lumea. Nu funcţiona la oamenii nebuni şi la oamenii care nu cunoşteau pe nimeni, la oamenii care erau bolnavi sau la cei care beau prea mult. Dar la el va funcţiona, va avea personal grijă de asta, şi pentru că va funcţiona, hotărîse că era un mod mai bun de a face treabă decît cel pe care voia să-l încerce tatăl lui.

Mai vorbiră putinţei despre lindsey, despre cum dorea ea un bebeluş, despre cum nu se putea decide tăticul lui şi întrebară dacă pe Marcus l-ar deranja dacă ar face un copil; Marcus spuse că i-ar plăcea şi că-i plăceau bebeluşii, în realitate, nu-i plăceau; dar cunoştea valoarea unor persoane în plus în jurul lui, iar bebeluşul lui Lrndsey-va creşte ca să devină o persoană în plus, se duse la culcare. Tâticul lui îl îmbrăcă şi deveni un pic plîngăcios, dar i se suise deja la cap, aşa că Marcus nu-i dădu atenţie.

De dimineaţă, tăticul lui şi Lindsey se oferiră să-l conducă la gară cu maşina şi îi oferiră destui bani pentru un taxi de la King's Cross pînă la apartament. Urcă în tren şi se uită pe fereastră. Era sigur că avea dreptate în legătură cu numărul de acrobaţie; dar chiar dacă era o tîmpe-nie, va continua să creadă în ea. Dacă asta îl ajuta să răzbată pînă în ziua cînd va fi complet liber să comită greşelile pe care le făceau toţi, atunci unde era răul?

Faptul că o dorea atît de mult pe Rachel încă îl speria pe Will. În orice moment, i se părea lui, femeia putea să decidă că Will dădea prea multă bătaie de cap, că nu era bun de nimic, sau că nu era în stare de nimic în pat. Ar putea să cunoască pe altcineva; ar putea să ajungă la concluzia că nu voia o relaţie cu rumeni. Ar putea să moară brusc, fără

avertisment, într-un accident de maşină în drum spre casă, după ce îl va fi lăsat pe Aii la şcoală. Se simţea ca un pui de găină al cărui ou crăpase, iar el era afară, în lume, tremurînd şi nesigur pe picioare (dacă puii de găină erau nesiguri pe picioare - poate că ăia erau mînjii, viţeii sau alte animale), fără măcar un costum Paul Smith sau o pereche de Rayban care să-l protejeze. Nici măcar nu ştia la ce bun toată frica asta. Ce bi-ne-i făcea? Nici unul, din cîte îşi dădea seama, dar era prea tîrziu ca să mai pună întrebarea asta acum. Tot ce ştia era că nu exista cale de întoarcere; acea parte din viaţa lui se terminase.

În cele mai multe zile de sîmbătă, acum, Will îi scotea pe Aii şi pe Marcus undeva în oraş. Totul începuse din dorinţa lui de a le mai menaja pe mame... Nu, nu era adevărat, începuse cu dorinţa lui de a se vîrî în viaţa lui Rachel şi de-a o face să creadă că avea şi el ceva substanţă. Şi nu se putea spune că era cea mai rea slujbă din lume; primele două ieşiri fuseseră dificile, pentru că, dintr-un motiv sau altul, încercase să facă o chestie educativă şi u dusese la British Museum şi la National Gallery, şi tustrei fuseseră plictisiţi şi arţăgoşi, dar asta mai ales din cauză că Will însuşi ura să facă lucrurile astea. (Oare exista pe lume un loc mai plicticos decît British Museum? Dacă exista, Will nu voia să ştie de el. Oale. Monede. Ulcioare. Săli întregi pline de farfurii. Ar trebui să existe o noimă în scoaterea lucrurilor la expoziţie, hotărî Will. Vechimea nu însemna că obiectele alea erau neapărat interesante. Simpla lor supravieţuire nu era suficientă ca să justifice atenţia.)

Dar chiar cînd era pe punctul de a abandona întreaga idee, îi dusese la cinema, la unul dintre filmele alea tînnpite de vară, care-i atrăgeau pe copii, şi se distraseră tustrei de minune. Aşadar, acum era o chestie fixă: prînz la McDonald's sau la Burger King, film, shake la Burger King sau la McDonald's, la cel unde nu fuseseră la prînz, iar apoi acasă, îi dusese şi la Arsenal de vreo două ori şi fusese OK, dar Aii încă îl împungea pe Marcus dacă i se dădea o şansă,

şi de obicei i se dădea mai mult de-o şansă în lungile după-amiezi din tribuna pentru familişti de la Highbury, aşa că fotbalul fu lăsat pentru rarele dăţi cînd rămîneau fără filme care să le insulte nu doar inteligenţa, ci tot ce mai aveau.

Marcus era acum mai mare decît Aii. Prima dată cînd se întilniseră, atunci cînd Marcus fusese fiul lui Will pe durata după-amiezei, Aii păruse mult mai mare decît Marcus, dar explozia lui din ziua aceea îi stricase puţintel acoperirea şi, în orice caz, Marcus progresase în lunile care trecuseră de-atunci. Se îmbrăca mai bine - cîştigase disputa cu mama lui în privinţa permisiunii de a merge la cumpărături cu Will -, se tundea în mod regulat, încerca din greu să nu cînte cu voce tare, iar prietenia lui cu Ellie şi Zoe (care, spre surprinderea tuturor, rezistase şi se adîncise) însemna că era mai adolescentin în atitudine; cu toate că fetele îi apreciau şi îndrăgeau ocazionalele excentricităţi, Marcus începea să se sature de chiotele lor de încîntare ori de cîte ori spunea ceva stupid şi devenise trist, într-un fel, dar şi sănătos şi ceva mai circumspect cînd vorbea.

Era straniu; Will îi simţea lipsa. De mult timp Will voia să discute cu Marcus despre ce însemna să umbli de co-lo-colo gol-goluţ, temîndu-te de toţi şi de toate, deoarece Marcus era singura persoană din lume care ar fi fost în stare să-i dea un sfat; dar Marcus - vechiul Marcus, în orice caz - dispărea.

— O să te-nsori cu mama? întrebă Aii din senin, în timpul uneia dintre mesele lor precinematografice la fast-food.

Marcus îşi ridică privirea cu interes din cartofii prăjiţi.

— Nu ştiu, îngăimă Will.

Se gîndise mult la asta, dar nu reuşise niciodată să se convingă că avea dreptul să-i ceară mîna; de cîte ori rămînea peste noapte la ea acasă, se simţea peste putinţă de binecuvîntat şi nu voia să facă nimic care i-ar fi putut periclita impresia de privilegiu. Uneori abia îndrăznea să o întrebe cînd avea să o mai vadă; să o întrebe dacă voia să-şi petreacă restul zilelor cu el însemna să întindă coarda.

— Înainte şi eu voiam să se însoare cu mama mea, spuse Marcus cu voioşie.

Will fu cuprins brusc de dorinţa de a-i turna în sîn lui Marcus cafeaua clocotindă din fast-food.

— Da? spuse Aii.

— Da. Nu ştiu din ce motiv, credeam că asta ar rezolva totul. Dar mama ta e altfel. E mai adunată decît a mea.

— şi mai vrei să se însoare cu mama ta?

— Am şi eu dreptul să spun o vorbă? întrebă Will.

— Nu, spuse Marcus, ignorînd întreruperea lui Will. Vezi, eu nu cred că asta e calea bună.

— De ce nu?

— Pentru că... Ştii cum e cu piramidele alea din oameni? Ăsta-i genul de mod de viaţă care mă interesează acum.

— Ce tot îndrugi, Marcus? îl întrebă Will şi nu era deloc o întrebare retorică.

— Cînd eşti copil, eşti mai în siguranţă, dacă toţi sînt prieteni între ei. Cînd oamenii se combină... nu ştiu. E mai nesigur. Uite cum e acum. Mama ta şi cu a mea se înţeleg bine.

Era adevărat. Fiona şi Rachel se vedeau acum în mod regulat, spre disconfortul mergînd pînă la tortură al lui Will.

— Will se vede cu ea, eu mă văd cu tine, cu Ellie şi cu Zoe, cu Lindsey şi cu tata. Acum le-am aranjat. Dacă mama ta şi cu Will se cuplează, tu crezi că eşti în siguranţă, dar nu eşti, pentru că or să se despartă, sau Will o să înnebunească, sau ceva de genul ăsta.

Aii aprobă din cap cu înţelepciune. Impulsul lui Will de a opări fusese înlocuit de impulsul de a-l împuşca pe Marcus şi apoi de-a întoarce arma spre sine.

— Şi dacă Rachel şi cu mine nu ne despărţim? Dacă rămînem împreună pentru totdeauna?

— Bine. În regulă. Dovedeşte-o. Eu pur şi simplu nu cred că viitorul e al cuplurilor.

— A, bravo, îţi mulţumesc... Einstein.

Will ar fi vrut ca riposta lui să fie mai tăioasă decît atît. Voise să-i vină în cap un fel de expert sociocultural în căsnicii, al cărui nume să fie instantaneu recunoscut de doi copii de doisprezece ani, dar „Einstein” fusese tot ce putuse să scoată. Ştia că nu se potrivea.

— Ce legătură are?

— Nici una, mormăi Will. Marcus îl privi cu milă.

— Şi nu fi aşa condescendent.

— Ce-nseamnă condescendent? întrebă Marcus cu toată seriozitatea.

Deci, asta era. Will era tratat cu condescendenţă de cineva care nici măcar nu era suficient de mare ca să înţeleagă sensul cuvîntului.

— Înseamnă nu mă trata ca pe un idiot.

Marcus îl privi de parcă ar fi vrut să spună: mă rog, cum altfel te-aş putea trata?, iar Will avu toată înţelegerea. Acum chiar se lupta să menţină diferenţa de vîrstă: aerul de autoritate al lui Marcus, tonul lui atotştiutor era atît de convingător, încît Will nu ştia cum să-l contrazică. Şi nici nu voia. Încă nu-şi pierduse toată demnitatea; mai avea un petic minuscul, cam de dimensiunile unei zgai-be mici, şi voia să-l păstreze.

— Pur şi simplu pare mult mai mare, spuse Fiona înu tr-o după-amiază, după ce Will i-l aduse, iar el dispăru în dormitorul său, cu un „mulţumesc” superficial şi un „bună” răstit către mama lui.

— Unde am greşit, ha? întrebă Will plîngăreţ. I-am dat totul acestui băiat şi iată cum ne răsplăteşte.

— Mă simt de parcă l-aş pierde, spuse Fiona.

Will încă nu învăţase cum să facă bancuri cu ea. Ce ieşea pe gura lui, cu greutatea şi consistenţa spumei de cappuccino, părea să intre în urechea ei ca budinca.

— Acum e numai cu Smashing Pumpkins, Ellie şi Zoe şi... cred că fumează.

Will rîse.

— Nu e de rîs.

— Într-un fel, e. Cît ai fi dat ca Marcus să fie prins fumînd cu gaşca, acum cîteva luni?

— Nimic. Detest fumatul.

— Da, dar...

O lăsă baltă. Fiona era hotărîtă să nu priceapă ideea pe care el încerca să o exprime.

— Eşti necăjită din cauză că-l pierzi?

— De ce întrebi? Bineînţeles că sînt.

— Doar pentru că ai părut... nu vreau să fiu grosolan, dar chiar ai părut că te simti mai bine în ultimul timp.

— Cred că aşa mă şi simt. Nu ştiu ce e, dar pur şi simplu mă simt mai puţin copleşită de toate.

— Asta-i grozav.

— Cred că pur şi simplu controlez mai bine lucrurile. Nu ştiu de ce.

Will credea că ştia una dintre cauze, dar ştia de asemenea că nu ar fi nici frumos, nici înţelept să insiste. Adevărul era că această versiune a lui Marcus nu era greu de suportat. Avea prieteni, putea să-şi poarte singur de grijă, îi crescuse o nouă piele - genul de piele pe care Will tocmai o lepădase. Se aplatizase şi devenise la fel de robust şi de obişnuit ca orice alt copil de doisprezece ani. Dar tustrei fuseseră nevoiţi să piardă nişte lucruri ca să cîştige altele. Will îşi pierduse carapacea, nonşalanţa şi distanţa şi se simţea speriat şi vulnerabil, dar reuşea să fie cu Rachel; Fiona pierduse o halcă mare din Marcus, dar reuşea să stea departe de spitalul de urgenţă; Marcus se pierduse pe sine, însă reuşea să se întoarcă acasă de la şcoală cu pantofii în picioare.

Marcus ieşi din camera sa, uitîndu-se urît.

— Mă plictisesc. Pot să merg să iau o casetă video? Will nu putu să reziste: avea o teorie pe care voia să o testeze.

— Auzi, Fiona. De ce nu scoti partiturile tale, ca să asasinăm Both Sides Now?

— Vrei?

— Da. Sigur.

Dar era atent la Marcus, a cărui expresie era cea a unui băiat căruia i se ceruse să danseze gol în faţa unui public mixt de supermodele şi verişori.

— Te rog, mami. Nu.

— Nu fi caraghios. Doar îţi place să cînţi. Îţi place Joni Mitchell.

— Ba nu. Nu îmi mai place. O urăsc din suflet pe Joni Mitchell.

Will ştiu atunci, fără umbră de îndoială, că Marcus avea să fie în regulă.

[1] Voluntary Service Overseas - organizaţie filantropică pentru dezvoltarea internaţională, care operează prin voluntari